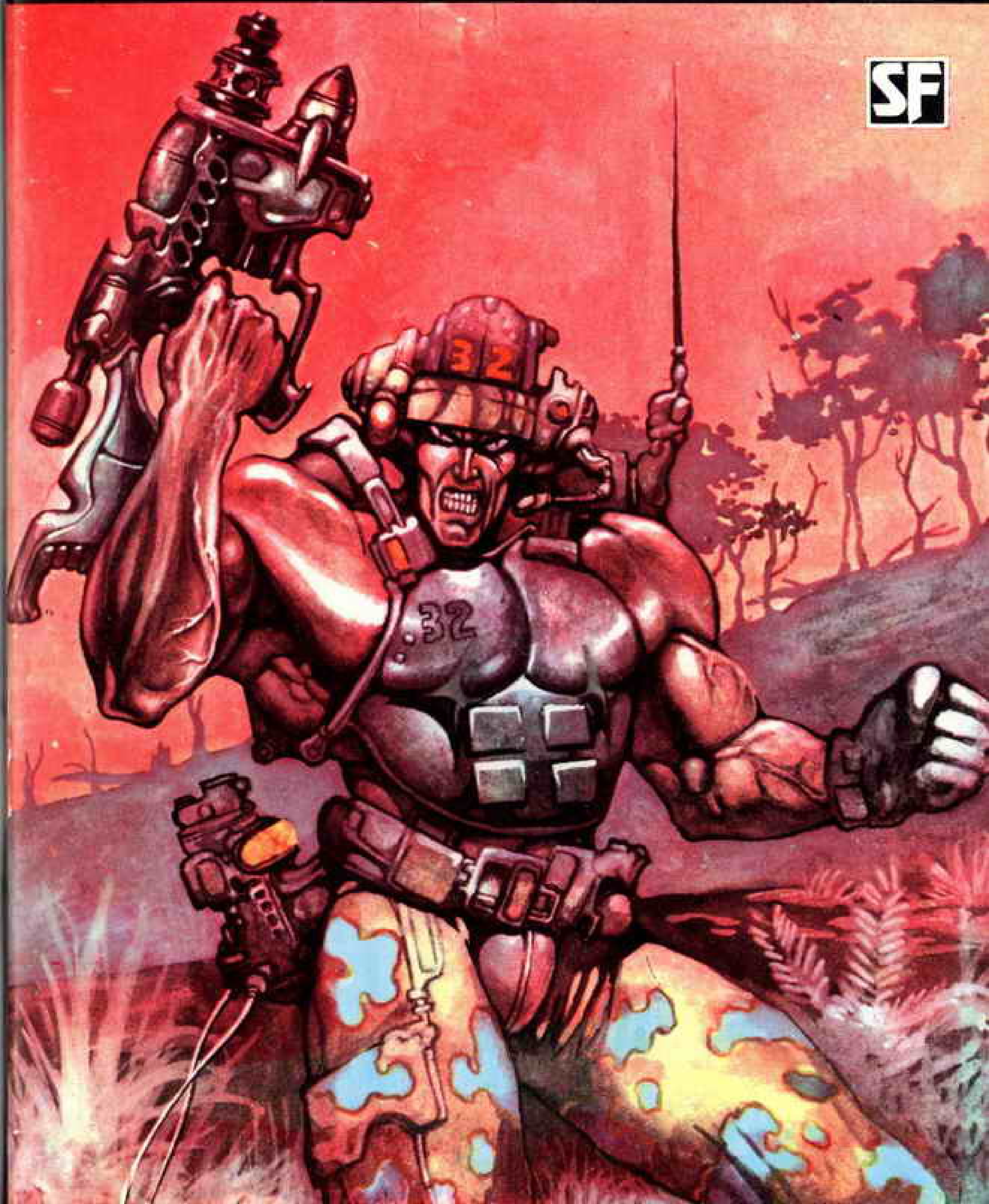
Robert Asprin & Bill Fawcett

MERCENARUL

...SÎNTEŢI CHIAR DUMNEAVOASTRĂ

nautilus

Robert Asprin & Bill Fawcett

MERCENARUL

MERCENARUL O PORNI ÎNAPOI SPRE OAMENII SĂI. ÎNCĂ NU SE ANGAJASERĂ CU NIMIC. ÎNCĂ MAI PUTEAU SĂ URMEZE CURSUL RÎULUI ȘI SĂ ÎNCERCE SĂ-L TREACĂ PRIN VAD, DEȘI NU AVEAU CUM SĂ ELIMINE RISCUL DE A FI DESCOPERIȚI. DACĂ ATACAU ACUM, SURPRIZA AVEA SĂ FIE UN FACTOR IMPORTANT, DAR DELOC GARANTAT...

...SÎNTEȚI CHIAR DUMNEAVOASTRĂ

Formidabil: o carte-joc! Într-un viitor care bate la ușă, marile corporații poartă un război nemilos. Miza lui: piețele de desfacere. Sînteți Steve Tidwell, mercenar angajat de I.T.T. Comandați o subunitate de elită dotată cu uniforme cibernetice, care operează în infernul junglei braziliene. Pentru a intra în acțiune aveți nevoie de o pereche de zaruri... Depinde numai de dumneavoastră ca lectura să dureze cît mai mult, și la plăcerea de a citi science-fiction de calitate să se adauge fiorul unui joc pasionant.

Dacă Tidwell ar trebui să atace santinelele, citiți secțiunea 12. Dacă hotărîți că ar trebui să încerce traversarea prin vad, citiți secțiunea 7.

ISBN 973-569-006-3 NEMIRA PREȚ 1500 LEI

nautilus

Robert Asprin & Bill Fawcett

MERCENARUL

34

MERCENARUL O PORNI ÎNAPOI SPRE OAMENII SĂI. ÎNCĂ NU SE ANGAJASERĂ CU NIMIC. ÎNCĂ MAI PUTEAU SĂ URMEZE CURSUL RÎULUI ȘI SĂ ÎNCERCE SĂ-L TREACĂ PRIN VAD, DEȘI NU AVEAU CUM SĂ ELIMINE RISCUL DE A FI DESCOPERIȚI. DACĂ ATACAU ACUM, SURPRIZA AVEA SĂ FIE UN FACTOR IMPORTANT, DAR DELOC GARANTAT...

...SÎNTEȚI CHIAR DUMNEAVOASTRĂ

Formidabil: o carte-joc! Într-un viitor care bate la ușă, marile corporații poartă un război nemilos. Miza lui: piețele de desfacere. Sînteți Steve Tidwell, mercenar angajat de I.T.T. Comandați o subunitate de elită dotată cu uniforme cibernetice, care operează în infernul junglei braziliene. Pentru a intra în acțiune aveți nevoie de o pereche de zaruri... Depinde numai de dumneavoastră ca lectura să dureze cît mai mult, și la plăcerea de a citi science-fiction de calitate să se adauge fiorul unui joc pasionant.

Dacă Tidwell ar trebui să atace santinelele, citiți secțiunea 12. Dacă hotărîți că ar trebui să încerce traversarea prin vad, citiți secțiunea 7.

SF

Robert Asprin & Bill Fawcett

MERCENARUL

...SÎNTEȚI CHIAR DUMNEAVOASTRĂ

TRADUCERE ŞI CUVÎNT ÎNAINTE
DE CEZAR IONESCU

NEMIRA
'94

Coperta colecției : DAN ALEXANDRU IONESCU

Ilustrația : TUDOR POPA

ROBERT ASPRIN & BILL FAWCETT
COLD CASH WARRIOR

Difuzare :
Editura NEMIRA, C.P. 26—38, București
Tel / Fax : 668.54.10

ISBN 973-569-006-3

Cuvânt înainte

Cartea de față face parte dintr-un gen nou pentru cititorul român, necesitînd cîteva explicații. Mercenarul *este o carte „deschisă", o carte-joc. Cititorul participă activ la desfășurarea acțiunii, ieșind din postura de simplu spectator. Autorul se limitează la a prezenta diversele situații cu care se confruntă personajul principal, iar decizia pe care o va lua acesta îi aparține în exclusivitate celui care citește. Variantele fiind extrem de numeroase, povestea poate diferi de la un cititor la altul, sau chiar de la o lectură la alta, deși cartea în sine rămîne, bineînțeles, mereu aceeași. Această paradoxală flexibilitate a firului epic reprezintă diferența dintre cărțile „deschise" și cele „clasice", în care autorul își impune permanent voința. Se poate spune, deci, că, într-o oarecare măsură, fiecare cititor al* Mercenarului *este, în același timp, și autorul poveștii pe care o citește.*

Universul din Mercenarul *a fost preluat de către Bill Fawcett din* Cold Cash War (Războiul pe bani gheață), *de Robert Asprin. În viziunea lui Asprin, marile corporații ale viitorului, deținînd puterea economică, vor adopta „războiul pașnic" drept mijloc de rezolvare a conflictelor dintre ele. Fiecare corporație va avea o armată compusă din luptători de elită, pe care o va angaja în luptă într-un teritoriu dinainte convenit cu corporațiile rivale. Această translație a confruntării din plan economic în plan militar*

va da cîștig de cauză corporației a cărei armată iese învingătoare.

„Războiul pașnic" diferă fundamental de războiul convențional numai într-o singură privință : în războiul pașnic nu există morți. Mercenarii sînt echipați cu uniforme cibernetice și arme care, în loc de gloanțe, folosesc unde electromagnetice emise pe frecvențe speciale. Cînd o astfel de undă atinge un luptător într-un punct considerat vital, uniforma acestuia se blochează, iar cel în cauză nu mai poate face nici o mișcare. Într-un astfel de moment intră în rol arbitrii, persoane neutre ce observă desfășurarea corectă a ostilităților, contabilizînd pierderile suferite de fiecare parte.

În rest, cititorul, preluînd rolul lui Steve Tidwell, angajat al Corporației Comunicațiilor în lupta cu Corporația Petrolului, se va confrunta cu situații identice cu cele care pot surveni într-un război adevărat. Simularea, deosebit de realistă, îi va permite să-și verifice aptitudinile de conducător al unui grup de mercenari de elită, solicitînd la maximum ingeniozitatea și capacitatea de decizie.

CEZAR IONESCU

REGULILE JOCULUI

DESFĂŞURAREA LUPTELOR

Această carte conţine un sistem simplu de joc care simulează lupta şi alte situaţii militare. Jocul aduce o satisfacţie în plus prin faptul că deveniţi participant la aventură. Veţi avea nevoie de două zaruri, un creion şi o foaie de hîrtie pentru a asigura desfăşurarea jocului.

INDICI DE LUPTĂ

În această carte, mercenarii pe care îi comandaţi vor face parte din elita militară a lumii. Fiecare dintre ei primeşte cinci indici. Aceşti indicatori furnizează mijloacele de comparaţie a capacităţii de luptă a diverselor unităţi militare întîlnite în carte. Indicatorii sînt :

Efectivul

Această valoare este egală cu numărul de unităţi individuale de luptă din forţa armată pe care o comandaţi. Fiecare unitate de efectiv reprezintă un om. Pierderile se scad din efectiv.

Tehnica de luptă

Calitatea şi puterea armelor folosite se reflectă în valoarea tehnicii de luptă. Toţi membrii unei subunităţi vor avea aceeaşi valoare pentru tehnica de luptă. În unele

cazuri, s-ar putea să comandați două sau mai multe subunități, fiecare avînd alt indice pentru tehnica de luptă.

Forța ofensivă

Acest indice reprezintă capacitatea subunității de a ataca un adversar. El se determină prin înmulțirea efectivului cu valoarea atribuită tehnicii de luptă (efectiv × tehnică de luptă = forță ofensivă). Această valoare poate fi diferită de la o luptă la alta. Ea se va diminua cu pierderile de efectiv și va crește dacă se primesc întăriri.

Forța de luptă corp-la-corp

Desemnează valoarea fiecărui membru al subunității în lupta corp-la-corp. În cazul unei grupe de mercenari, ea reprezintă nivelul de însușire a artelor marțiale și pregătirea de luptă a fiecărui individ. În cazul unităților militare formate din echipaje (de exemplu, unități de tancuri), reprezintă capacitatea de luptă a membrilor echipajului și poate fi folosită împotriva unei încercări de abordaj. Valoarea forței de luptă corp-la-corp înlocuiește valoarea tehnicii de luptă în calcularea forței ofensive a unei unități angajate în luptă corp-la-corp.

Camuflarea

Arată cît de bine se pot ascunde membrii subunității dumneavoastră. Reprezintă îndemînarea individuală a fiecărui soldat. Valoarea de camuflare a subunității dumneavoastră va fi aceeași pentru fiecare membru al subunității. Veți folosi camuflarea pentru a evita reperarea de către inamic.

Moralul

Reflectă spiritul de luptă al trupelor pe care le comandați. Succesul în luptă poate mări această valoare. Deciziile nepopulare sau pierderile severe o pot micșora. Dacă ordonați subunității dumneavoastră să efectueze ceva deosebit de periculos, rezultatul poate depinde de moralul trupei.

ALGORITMUL DE LUPTĂ

Cînd subunitatea dumneavoastră se găsește într-o situație de luptă, folosiți următorul algoritm pentru a determina dacă ea va cîștiga sau va pierde :

1. Calculați forța ofensivă a subunității dumneavoastră și a inamicului (efectivul × tehnica de luptă sau forța de luptă corp-la-corp = forța ofensivă).

2. Deschideți cartea la tabelele de la sfîrșitul acestei secțiuni. Din descrierea luptei veți afla ce tabele trebuie să folosiți.

3. Aruncați două zaruri și calculați suma lor.

4. Găsiți forța ofensivă a subunității în prima linie a tabelului și suma zarurilor în prima coloană. Numărul aflat la intersecția coloanei și liniei respective este numărul de pierderi provocate de subunitatea considerată .

5. Repetați procedeul pentru fiecare din părțile aflate în luptă, alternînd atacurile .

Dacă nu se indică altfel, subunitatea pe care o comandați atacă prima.

Cînd vi se va spune că există o situație de luptă, vi se vor da toate informațiile necesare, atît despre unitatea dumneavoastră, cit și despre inamic.

Iată un exemplu de luptă complet :

Compania „Slammers", comandată de Hammer, a intrat în raza de acțiune a unei forțe armate ce apără un deal aflat pe direcția ei de atac. Ați hotărît ca Alois Hammer să comande companiei de tancuri să atace. Tancurile dumneavoastră au un indice de tehnică de luptă egal cu 8, iar efectivul este de 8 tancuri.

„Slammers" atacă folosind tabela B.

Forțele de apărare locale luptă folosind tabela D, cu o tehnică de luptă de 3 și un efectiv de 12. (Rezultă că au o forță ofensivă de 36.)

Pentru început, dumneavoastră atacați primul și aruncați zarurile. Să presupunem că suma celor două zaruri este 8. „Slammers" au în momentul de față o forță ofensivă de 64 (8 × 8).

TABELA B

Forța ofensivă

	1-10	-20	-30	-40	-50	-60	-70	-80	-90	-100	101+
2	0	0	0	1	1	1	2	2	2	3	4
3	0	0	1	1	1	2	2	2	3	3	4
4	0	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4
5	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4	5
6	1	1	2	2	2	3	3	3	4	4	5
7	1	2	2	2	3	3	3	4	4	4	5
8	2	2	2	3	3	3	4	4	4	5	6
9	2	2	3	3	3	4	4	4	5	5	6
10	2	3	3	3	4	4	4	5	5	5	6
11	3	3	3	4	4	4	5	5	5	6	7
12	3	3	4	4	4	5	5	6	6	7	8

Căutați intersecția coloanei de forță ofensivă 60-70 cu linia pentru suma zarurilor egală cu 8. Rezultatul este de patru pierderi pe care compania dumneavoastră le-a provocat inamicului.

Aceste pierderi se scad din efectivul adversarilor înainte de a le calcula forța ofensivă. (Atacurile nu sînt simultane.) După efectuarea scăderii, dușmanului îi rămîne un efectiv de 8 (11—4=9). De aici, o forță ofensivă de 24 (8 × 3 = 24).

Aruncați două zaruri pentru atacul adversarilor și determinați pierderile pe care le-au provocat companiei „Slammers“. Scădeți aceste pierderi din efectivul dumneavoastră și notați rezultatul pe foaia de joc. Dacă rezultatul aruncării a fost tot 8, ei au distrus un tanc și deci, pentru următoarea „rundă“ a luptei, efectivul companiei „Slammers“ e de 7.

Astfel se încheie o rundă de luptă. Repetați algoritmul pentru fiecare rundă. De fiecare dată cînd o subunitate va suferi pierderi, i se va micșora forța ofensivă. Atacul va fi purtat de un număr mai mic de tancuri, soldați etc.

Continuați să aruncați zarurile, pentru fiecare parte, recalculînd de fiecare dată forța ofensivă în funcție de pierderi, pînă cînd una din părți și-a pierdut tot efec-

tivul sau sînt îndeplinite anumite condiții (specificate în text). Acest moment reprezintă finalul bătăliei.

Pierderile suferite sînt permanente, iar pierderile suferite de subunitatea dumneavoastră trebuie scăzute din efectivul de pe foaia dumneavoastră de joc.

ACȚIUNI CLANDESTINE, ÎNCERCĂRI DE TRECERE NEOBSERVATĂ ȘI ALTE ACTIVITĂȚI TEMERARE

Pentru a determina succesul unei subunități într-o acțiune legată de camuflare sau moral, aruncați două zaruri. Dacă totalul este mai mare decît indicele subunității, aceasta dă greș. Dacă suma celor două zaruri este mai mică sau egală cu acest indice, acțiunea este încununată de succes sau subunitatea trece neobservată. De exemplu :

Rico ia hotărîrea ca echipajul său de Infanterie Mobilă (I.M.) să încerce să pătrundă nevăzut în baza extratereștrilor. Indicele de camuflare al I.M. este egal cu 8. Pentru a reuși este necesar ca cele două zaruri să totalizeze cel mult 8. Zarurile sînt aruncate, rezultînd un 4 și un 2, deci o sumă de 6. Echipajul reușește să treacă neobservat de santinelele extraterestre.

Dacă cele de mai sus vă sînt clare, puteți deschide cartea la Secțiunea 1, pentru a prelua comanda.

TABELELE DE LUPTĂ

Atunci cînd luaţi o hotărîre în urma căreia veţi fi angajat într-o luptă, se va spune care tabelă trebuie folosită pentru subunitatea dumneavoastră, respectiv pentru cea inamică. Tabelele sînt determinate de situaţia tactică şi strategică.

Cînd subunitatea are eficacitate maximă, se foloseşte tabela A; la eficacitate minimă, tabela G. Tabela A reprezintă eficacitatea siouxilor în bătălia de la Little Big Horn; tabela F, pe cea a lui Custer. Tabela G reprezintă efectul pe care l-ar avea nişte zuluşi înarmaţi cu assegai (suliţe) împotriva unor tancuri Leopard moderne. Chiar şi o forţă foarte mică poate fi eficace dacă atacă după tabela A, în timp ce un număr chiar foarte mare de soldaţi care atacă după tabela G nu prea are sorţi de izbîndă.

TABELA A

Rezultatul aruncării	1–10	–20	–30	–40	–50	–60	–70	–80	–90	–100	101+
2	0	1	1	2	2	3	3	4	5	6	6
3	0	1	2	2	2	3	4	5	6	7	7
4	1	2	2	2	3	3	4	5	6	7	8
5	2	2	2	3	3	4	5	5	6	7	8
6	2	2	2	3	4	4	5	6	7	7	8
7	2	2	3	4	4	5	5	6	7	8	8
8	2	3	3	4	4	5	6	6	7	8	9
9	3	3	4	4	5	5	6	7	8	8	9
10	3	4	4	5	5	6	7	7	8	9	10
11	3	4	4	5	6	6	7	8	9	10	11
12	4	4	5	6	7	7	8	9	10	11	12

TABELA B

Rezultatul aruncării	1–10	–20	–30	–40	–50	–60	–70	–80	–90	–100	101+
2	0	0	0	1	1	1	2	2	2	3	4
3	0	0	1	1	1	2	2	2	3	3	4
4	0	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4
5	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4	5
6	1	1	2	2	2	3	3	3	4	4	5
7	1	2	2	2	3	3	3	4	4	4	5
8	2	2	2	3	3	3	4	4	4	5	6
9	2	2	3	3	3	4	4	4	5	5	6
10	2	3	3	3	4	4	4	5	5	5	6
11	3	3	3	4	4	4	5	5	5	6	7
12	3	3	4	4	4	5	5	6	6	7	8

TABELA C

Rezultatul aruncării	1÷10	-20	-30	-40	-50	-60	-70	-80	-90	-100	101 +
2	0	0	0	0	0	1	1	1	2	2	2
3	0	0	0	0	1	1	1	2	2	2	3
4	0	0	0	1	1	1	2	2	2	3	3
5	0	0	1	1	1	2	2	2	3	3	4
6	0	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4
7	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4	5
8	1	1	2	2	2	3	3	3	4	4	5
9	1	2	2	2	3	3	3	4	4	5	5
10	2	2	2	3	3	3	4	4	4	5	6
11	2	2	3	3	3	4	4	4	5	5	6
12	2	3	3	3	4	4	4	5	5	6	7

TABELA D

Rezultatul aruncării	1-10	-20	-30	-40	-50	-60	-70	-80	-90	-100	101 +
2	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	2
3	0	0	0	0	0	0	1	1	1	2	2
4	0	0	0	0	0	1	1	1	2	2	2
5	0	0	0	0	1	1	1	2	2	2	3
6	0	0	0	1	1	1	2	2	2	3	3
7	0	0	1	1	1	2	2	2	3	3	4
8	0	1	1	1	2	2	2	3	3	4	4
9	1	1	1	2	2	2	3	3	3	4	5
10	1	1	2	2	2	3	3	3	4	4	5
11	1	2	2	2	3	3	3	4	4	5	5
12	2	2	2	3	3	3	4	4	5	5	6

TABELA E

Rezultatul aruncării	1–10	–20	–30	–40	–50	–60	–70	–80	–90	–100	101 +
2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	
3	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1
4	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	2
5	0	0	0	0	0	0	1	1	1	2	2
6	0	0	0	0	0	1	1	1	1	2	2
7	0	0	0	0	1	1	1	1	2	2	2
8	0	0	0	1	1	1	1	2	2	2	[illegible]
9	0	0	1	1	1	1	2	2	2	2	2
10	0	1	1	1	1	2	2	2	2	2	[illegible]
11	1	1	1	1	2	2	2	2	2	[illegible]	[illegible]
12	1	1	1	2	2	2	2	2	2	3	3

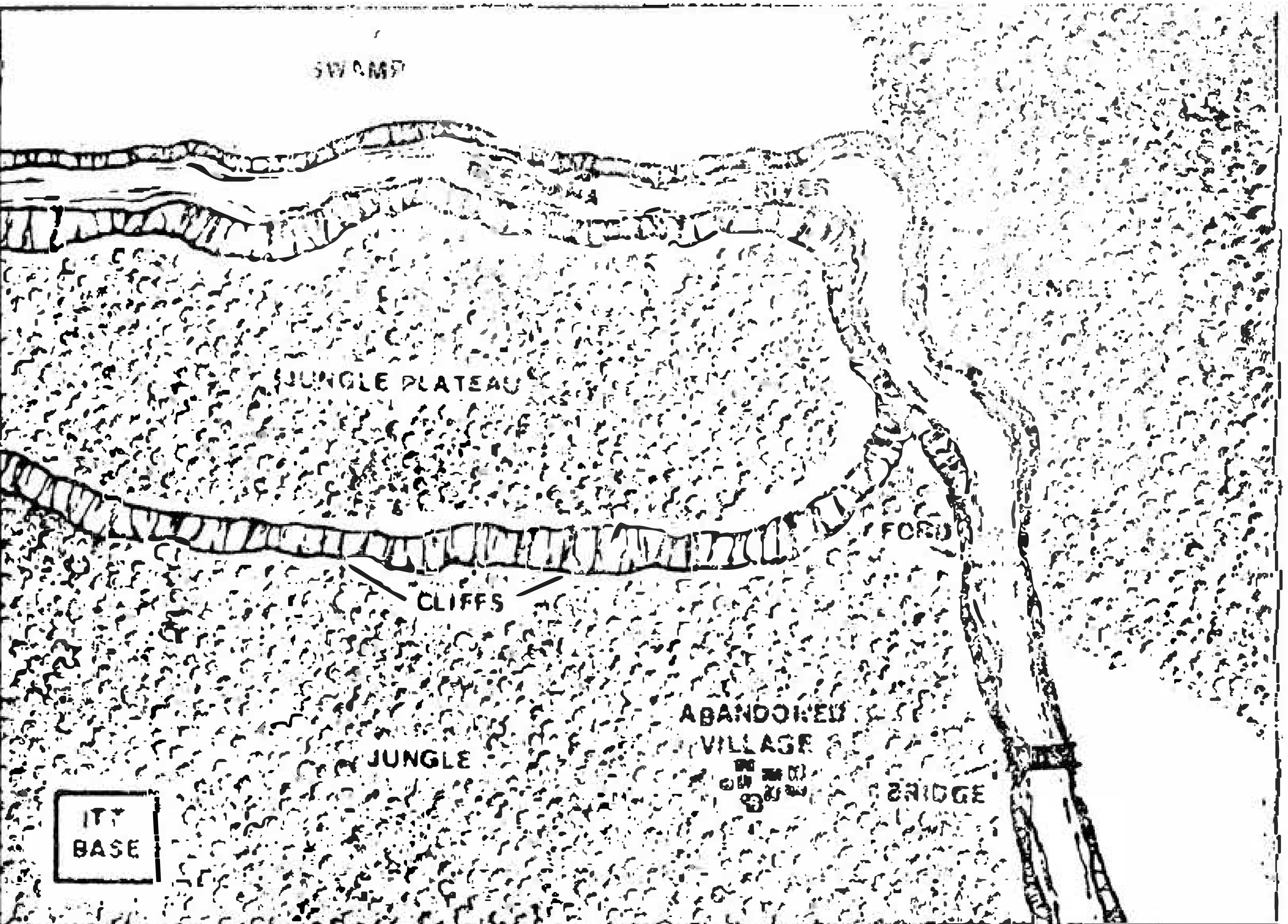
TABELA F

Rezultatul aruncării	1–10	–20	–30	–40	–50	–60	–70	–80	–90	–100	101 +
2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
4	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
5	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
6	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
8	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
9	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1
10	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	1
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2
12	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	3

TABELA G

Rezultatul aruncării	1–10	–20	–30	–40	–50	–60	–70	–80	–90	–100	101 +
2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
4	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
5	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
6	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
8	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
9	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
10	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
11	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1
12	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1

MERCENARUL

SWAMP
RIVER
JUNGLE PLATEAU
FORD
CLIFFS
ABANDONED
VILLAGE
BRIDGE
JUNGLE
ITT
BASE

1

Trîntit la pămînt, cu fața lipită de stratul de frunze putrede, căpitanul Steve Tidwell se gîndi că cel mai neplăcut aspect al junglelor era faptul că puțeau. Insectele ce mișunau la cîțiva centimetri de ochii mercenarului nu erau decît o pacoste suplimentară. Se tîrîse prin junglele de pe trei continente și toate aveau două lucruri în comun : gîngăniile și izul înțepător de putregai. Nu se putea spune că Tidwell nu fusese expus la aproape toate mirosurile neplăcute posibile, inclusiv cînd spărsese odată o ușă și, trăgînd, se repezise într-o cameră plină de cadavre vechi de săptămîni ; dar, după un timp, toate lucrurile dintr-o pădure tropicală miroseau de parcă erau putrede... și majoritatea chiar erau.

O gînganie un pic mai mare decît degetul gros al ofițerului mercenar se tîrî la cîțiva centimetri de fața lui. Avea o carapace de culoare verde-aprins, ochii roșii și clești în lungime de cel puțin doi centimetri. Tidwell se întrebă ce fel de ființă era aceea care se tîra pe ceafa lui, dar își impuse să nu se miște. Orice ar fi fost, avea o mie de piciorușe, toate ascuțite. Cu multă grijă, mercenarul își numără bătăile inimii. După cîteva clipe, senzația dispăru.

Tidwell s-ar fi relaxat dacă nu ar fi privit fix la picioarele unui mercenar din tabăra adversă, aflate la jumătate de metru de casca lui. Numărase vocile și ajunse-

se la concluzia că patrula era formată din cel puțin o duzină de „petroliști", probabil chiar douăzeci. După standardele mercenarilor, aceasta reprezenta, practic, o recunoaștere în forță... într-un teritoriu unde nu ar fi trebuit să existe nici un membru al vreuneia dintre tabere.

Mercenarul așteptă răbdător, simțind cum transpirația îi îmbibă căptușeala uniformei sale cibernetice. Jungla nu e un loc pentru a purta o uniformă care-ți acoperă șaptezeci la sută din corp. Microcomputerul montat în jurul taliei uniformei îl apăsa în mod neplăcut. Se va sfîrși curînd, realiză Tidwell, fără să se relaxeze încă. Cercetașul din ariergarda patrulei trecuse pe lîngă picioarele din fața lui Tidwell și dispăruse pe potecă.

Strigătul răgușit al unei păsări băștinașe îl făcu pe „petrolist" să se răsucească spre sunet, întorcîndu-se exact către mercenarul camuflat la picioarele sale. Tidwell descoperi că putea transpira mai abundent, lucru pe care acum cîteva secunde l-ar fi considerat imposibil. Încă o jumătate de pas, și „petrolistul" avea, literalmente, să se împiedice de el. Dacă ar fi privit în jos, ar fi fost foarte probabil să-l observe... dar pasărea era sus, în bolta verde, și fusese o patrulare îndelungată. Răspunzînd unui ordin strigat suficient de tare încît să alerteze toți inamicii aflați pe o rază de doi kilometri, bărbatul făcu stînga-mprejur și își urmă camarazii pe potecă.

Amatori, gîndi Tidwell, forțîndu-se să aștepte o sută de bătăi de inimă înainte să facă vreo mișcare. Făcuseră o pauză de cincisprezece minute, fără să se mai obosească să cerceteze dacă zona e sigură. Uniformele cibernetice făceau războiul prea ușor... cel puțin acest război. Într-un adevărat conflict armat, jumătate din acea patrulă nu ar fi supraviețuit primei săptămîni. Cei care ar fi scăpat l-ar fi împușcat probabil pe un ofițer atît de incompetent, din motive de autoapărare.

Steve Tidwell s-ar fi simțit și mai revoltat de uniforme dacă nu ar fi fost el însuși „omorît" cu mai puțin de o lună în urmă. Avusese mare ghinion, legat de traversarea periculoasă a unui rîu și de o pană a aparatului de comunicare al cercetașului trimis în față. Fuseseră atacați prin surprindere de o patrulă a „petroliștilor" în timp ce restul echipei încerca să traverseze. Lovită de proiecti-

lele luminoase emise de cuarțurile armelor, uniforma sa cibernetică se blocase conform programului, împiedicîndu-i orice mișcare. Tidwell fusese cît pe-aci să se înece în rîul mlăștinos, dar ajunsese la mal, tras de un arbitru „pe fază“.

Cine ar fi crezut că va participa la un război cu arbitri ? Steve Tidwell medită asupra ironiei sorții. Totuși, corporațiile plăteau de două ori mai mult și erau cei mai frumoși bani pe care-i cîștigase în peste un deceniu.

A fi omorît însemna să petreci o săptămînă în incinta spartană a „morgii“, barăci prost aerisite, construite într-un lagăr împrejmuit cu sîrmă ghimpată, al cărui unic scop era să țină „pierderile“ sub observație. Deși morga se afla la mai puțin de șaptezeci de kilometri de Brasilia, singurul oraș pe o rază de o mie de kilometri, nu puteai părăsi lagărul fără să fii împușcat cu gloanțe adevărate. Corporațiile nu aveau de gînd să lase vreun mercenar nemulțumit să se prezinte la datorie înainte de expirarea săptămînii regulamentare. Le-ar fi sricat jocul lor de-a războiul, controlat cu atîta grijă. Pentru o persoană ca Steve Tidwell, plictiseala impusă a morgii fusese mai rea decît orice neplăcere fizică pe care ar fi putut s-o provoace o rană adevărată.

Prudent, mercenarul se strecură prin junglă pînă la locul în care-și lăsase oamenii. Spre deosebire de patrula „petroliștilor“, aceștia așteptaseră în tăcere, răspîndiți in mijlocul unor tufișuri dese. După ce le făcu semn să se apropie, căpitanul Steve Tidwell așteptă pînă cînd toți cei patru bărbați se strânseră în jurul lui, înainte de a le împărtăși veștile.

— Patrulă inamică, anunță el succint. Unul din noii recruți aruncă priviri nervoase în jur. Acum se retrag. Sînt aproape douăzeci, toți gata să se ducă acasă, relaxați și foarte neglijenți.

— Îi atacăm, domnule maior ? întrebă îngrijorat sergentul Shanks, apoi păru jenat. Pînă la eșecul petrecut la traversarea rîului, Tidwell avusese gradul de maior in Contingentul de Mercenari ai Comunicațiilor. După ce fusese eliberat de la morgă, autoritățile locale ale ITT [1]-ului

1) *International Telegraph & Telephone Corporation*, companie specializată în fabricarea aparatelor de telecomunicație (n.t.).

îl retrogradaseră la rangul de căpitan. Apoi îl numiseră comandant al unui avanpost situat în cea mai liniștită regiune a frontului de 225 de kilometri, stabilit de cele două corporații. Nimic nu se întîmplase acolo de la declanșarea, cu două luni în urmă, a „războiului" convenit.

Tidwell se amuză urmărind cum expresia feței sergentului trece de la jenă la uimire, pe măsură ce acesta înțelegea implicațiile prezenței în zonă a unei patrule inamice de o asemenea mărime. N-ar fi trebuit să existe nici un semn de activitate „petrolistă". Conform informării ținute în dimineața aceea, aici ar fi trebuit să fie un sector neocupat, fără nici o prezență inamică.

— Fiecare parte nu dispune decît de cîteva mii de mercenari, răspunse Tidwell.

Datorită numărului mare de recruți pe care îi comandase, Tidwell căpătase obiceiul de a ține predici atunci cînd timpul și situația o permiteau. Trupele luptau mai bine cînd știau ce se întîmplă și de ce, decît atunci cînd li se cerea să urmeze orbește ordinele unui superior.

— Dacă „petroliștii" își folosesc unu la sută din forțe pentru a patrula în regiune, atunci e ceva la mijloc. În plus, nu ar dovedi aceeași încredere și neglijență dacă nu ar exista întăriri la mai puțin de treizeci de kilometri.

Acum, ambii recruți păreau neliniștiți, temîndu-se că Tidwell va ordona micii sale patrule să se lupte cu douăzeci de oameni. Ambii fuseseră deja o dată la morgă și nu mai doreau să ajungă acolo, mai ales că li se reținea leafa pe perioada în care erau „morți".

— Am putea să-i atacăm.

Tidwell ezită doar cîteva secunde, folosind prilejul pentru a cîntări reacțiile noilor veniți. Unul dintre ei părea gata să cedeze nervos și să o ia la sănătoasa. La întoarcere, va trebui să-l transfere în altă parte.

— Dar e mai important ca această informație să ajungă la bază și nu putem risca să fim interceptați prin radio. Haidem acasă.

Chiar și Shanks păru ușurat, deși știa că Tidwell e un mercenar prea bun pentru a ordona un atac sinucigaș. În cel mai rău caz, era o scuză minunată pentru a reduce durata misiunii lor de cercetare de la trei zile la una singură.

Cîrciuma Janei ar fi putut să fie situată chiar la periferia orașului Indianapolis sau Toledo. Avea tejghele din PVC și pete de grăsime pe geamuri. Un voluminos aparat de aer condiționat, agățat deasupra ușii, reprezenta singura concesie făcută așezării neobișnuite a restaurantului. În Peoria, cîrciuma nu ar fi atras atenția... și nici prea mulți clienți. Chiftelele erau minuscule și sosul dureros de iute. Dar băuturile erau tari, iar Jane însăși emana un aer de toleranță amuzată, care era greu de găsit într-o junglă. Aflată la patruzeci și cinci de kilometri de Brasilia, pe singura autostradă ce făcea legătura între capitala Braziliei și țărm, cîrciuma avea atracția unei persoane cunoscute pe care o întilnești într-o țară străină. Mercenarii o adoptaseră deja ca sediu al întâlnirilor, în afara orelor de serviciu, înainte ca Tidwell să fie detașat aici.

Jane, care uneori susținea că venise în Brazilia din motive de „sănătate" și lăsa să se-nțeleagă că a avut un prieten mafiot, se ocupa de cea mai mare parte a servirii clienților și prepara toate băuturile. Nimeni nu văzuse vreodată bucătarul și nimeni nu-i știa numele. Cei mai mulți presupuneau, în mod corect, că aceasta se datorează protejării sale de către anumiți creditori.

Existau două măsuțe, șase separeuri și o tejghea cu șase locuri, circiuma putînd găzdui un total de treizeci și cinci de clienți. Deși mîncarea de la cantinele corporațiilor avea de multe ori un gust mai bun, majoritatea mercenarilor preferau să mănînce la Jane ori de cîte ori era posibil. Peste douăzeci de oameni, cîțiva încă îmbrăcați în uniformele lor cibernetizate, de camuflaj, erau în restaurant cînd Tidwell intră și se strecură într-un separeu. Mercenarii făceau parte, în proporție aproximativ egală, din echipele Comunicațiilor și Petrolului, fiecare stînd, într-un grup mic, cu alții din tabăra lui. Cele două grupuri se luau în mod constant peste picior, dar atitudinea era foarte prietenoasă. Printr-o convenție tacită, la Jane nu existau niciodată necazuri.

Ca de obicei, lui Tidwell îi trebuiră cîteva secunde pentru a se acomoda cu atmosfera degajată a „războiului" lor și pentru a se relaxa. Fără să îl întrebe, Jane îi aduse un whisky irlandez mare. Întrebă, din obișnuință, dacă era

„Tullamore Dew“ și fu răsplătit cu un zîmbet cunoscător. Răspunsul era, ca de fiecare dată, nu. Cineva pusese la tonomat o serie de blues-uri melancolice și refrenele familiare se combinau cu whisky-ul irlandez pentru a-l ajuta pe mercenar să uite că nu cu mult timp în urmă se tîrîse printr-o junglă. Era deja pe terminate cu al doilea pahar și tocmai se hotărîse să înfrunte gulașul, cînd auzi o voce cunoscută.

— O sticlă de „Tully“ și un cub de gheață, rosti cineva, în timp ce ușa se deschidea cu zgomot. Și o noapte cu tine, dragă, adăugă vorbitorul.

— Ai *vrea!* rîse Jane disprețuitoare, întinzînd o mînă sub bar. Mîna ieși la suprafață ținînd o sticlă, pe jumătate plină, cu eticheta „Jamison's“.

Clancey era inconfundabil. Prefera mereu să-și facă apariția într-un mod teatral. Mai bine de zece ani luptaseră împreună în același război. În timpul ultimului conflict din Arabia, Clancey îi fusese locțiitor. Tidwell cercetă însemnele prietenului său și observă că era căpitan în armata „petroliștilor“. Un număr din cei prezenți îl salutară cu voce tare pe irlandez, care le răspunse făcînd un gest cu sticla, apoi luă o înghițitură lungă. Dacă Clancey se afla aici, atunci chiar că era ceva la mijloc, gîndi Tidwell. Urmă un moment tensionat, în care mercenarul ITT-ului se întrebă cum să se comporte cu adversarul. Apoi hotărî că amîndoi se aflau în afara orelor de serviciu. Își ridică mîna pentru a-i atrage atenția.

Zărindu-și vechiul prieten, Clancey se opri la jumătatea înghițiturii, aproape înecîndu-se. Fără să ezite, traversă în grabă sala pînă la locul unde Tidwell stătea singur. Zîmbetul mercenarului irlandez se lăți, pe măsură ce se apropia.

În orele ce au urmat, ambii s-au pus la curent cu activitatea celuilalt. Clancey fusese în Kuweit, înrolat în forțele de „menținere a păcii“, pînă cînd se plictisise de prăpăd și de restricțiile aplicate în privința băuturilor alcoolice. După ce ajunsese înapoi în zona Statelor Unite, fusese contactat de o altă cunoștință comună și recrutat de Corporația Petrolului. Povestea lui Tidwell era similară, activitățile sale desfășurîndu-se în pustiurile antarctice. Fusese recrutat de către același individ, dar pentru Co-

municații. Amîndoi căzură de acord că, de fapt, cel care îi recrutase era singurul care se îmbogățea de pe urma acestui război.

Evitară cu multă grijă orice fel de discuție legată de activități recente sau de îndatoririle lor curente.

ITT-istul de pe ecran era extrem de hotărît. Imaginea sa în mărime naturală era atît de clară, încît Tidwell trebui să-și reamintească să vorbească spre obiectivul mat al camerei de luat vederi, situată în stînga ecranului.

— Superiorii mei sînt de părere că analiza dumitale are oarecare merite, căpitane, spuse funcționarul pe un ton sacadat și pompos. Încerca din greu să aibă o voce de militar de carieră. Mercenarii prezenți încercau și ei din greu, dar ca să-și stăpînească rîsul. Cei mai mulți părăsiseră armatele obișnuite tocmai pentru a evita un astfel de ton, venind din partea unor oameni care erau cel mai puțin îndreptățiți să-l folosească.

— Vom deplasa o forță pînă la baza voastră. Așa că ar fi bine pentru dumneata să ai dreptate. Efectuarea neobservată a deplasării va cere timp. Vă aloc o singură — subliniez : o singură — lovitură aeriană. Folosiți-o numai dacă situația o justifică. Cu aceste lovituri aeriene se pierd foarte mulți bani, iar noi dorim să purtăm această campanie în modul cel mai eficace posibil.

Sergentul Shanks, unul din puținii oameni cunoscuți de Tidwell care supraviețuiseră douăzeci de ani în Legiunea Străină, pufni disprețuitor :

— Adică vrea să spună „în modul cel mai ieftin posibil".

ITT-istul se bîlbîi o clipă și apoi se retrase sub pavăza tonului oficial :

— Dumneata, *căpitane*, spuse, subliniind gradul, vei avea ocazia să-ți recapeți fostul grad și salariul. Acest război trebuie să stabilească corporația care va prelua dreptul asupra comerțului *en detail* în numeroase state din vest. La ora actuală sîntem implicați într-o ofensivă majoră. În cazul în care Corporația Petrolieră reușește să ne învăluie pe flancuri, o mare parte a sud-vestului american le va fi acordată de către arbitri. Am putea chiar pierde

întreaga piață de desfacere, după ce am cheltuit milioane. Nu putem permite așa ceva !

Un murmur general veni din partea celor peste douăzeci de mercenari strînși în jurul ecranului. Ca în majoritatea unităților mercenare, la ședințele de instructaj putea participa toată lumea.

— Adică noi luptăm pentru dreptul de a vinde aparate de prăjit pîine în Colorado ? întrebă, sceptic, unul dintre soldații mai tineri.

Funcționarul continuă fără să găsească de cuviință să ia în considerare întrebarea :

— Avem nevoie de confirmări, declamă ITT-istul pe un ton pe care probabil că-l considera dramatic. De asemenea, trebuie să cîștigăm timp. Vei lua una din cele două grupe de luptă de la bază și vei afla cît mai multe despre activitățile „petroliștilor", zădărnicindu-le, dacă e cu putință.

Funcționarul Comunicațiilor făcu o pauză și privi din ecran. Mercenarii din cameră îl ignorară și se uitară la Tidwell, întrebîndu-se ce grupă va alege. Cei aleși vor beneficia de prime sau, mai probabil, de încă o săptămînă la morgă.

— Celei de-a patra unități de comando îi vor fi necesare patru zile pentru a ajunge la voi, conchise figura de pe ecran. Am fost informat asupra posibilității interceptării convorbirilor noastre. Veți evita folosirea oricăror aparate de comunicație, cu excepția celor cu rază mică de acțiune, și pe acestea cît mai rar cu putință.

Era evident stînjenit de recunoașterea faptului că tocmai conglomeratul Comunicațiilor avea probleme cu propriile comunicații. Mai mulți dintre mercenari ajunseră la aceeași concluzie și începură să chicotească.

Funcționarul păru contrariat și întrerupse transmisia. Camera se umplu cu șuieratul undelor parazite, pînă cînd sergentul Shanks închise ecranul de pe perete cu o plesnitură hotărîtă. În cameră se lăsă o tăcere totală. Toți se întoarseră către Tidwell, de parcă mișcarea ar fi fost dinainte regizată.

Căpitanul mercenar înțelese că oamenii așteptau să-i anunțe ce grupă va lua în misiune. Știu instinctiv că trebuie să se hotărască imediat. Soldații își pierd repede încrederea într-un conducător nehotărît.

La bază existau două grupe de luptă. Una era alcătuită din opt veterani. Cealaltă era o unitate nou formată, constînd din treisprezece oameni, bine antrenaţi, dar lipsiţi, în general, de experienţă. Datorită convenţiilor „războiului", toţi infanteriştii erau dotaţi cu arme similare.

Aveţi de ales între cele două grupe.
Dacă o alegeţi pe cea mai mică, compusă din veterani, citiţi secţiunea 2.
Dacă o alegeţi pe cea mai mare, dar mai puţin experimentată, citiţi secţiunea 3.

2

Pentru această primă misiune de cercetare aveţi următorii indici:
Efectiv: 9 (inclusiv Tidwell)
Tehnică de luptă: 7 (9 × 7 = 63)
Forţă de luptă corp-la-corp: 8 (9 × 8 = 72)
Camuflare: 8
Moral: 9
Citiţi secţiunea 4.

3

Pentru această primă misiune de cercetare aveţi următorii indici:
Efectiv: 14 (inclusiv Tidwell)
Tehnică de luptă: 5 (14 × 5 = 90)
Forţă de luptă corp-la-corp: 5
Camuflare: 6
Moral: 7
Citiţi secţiunea 4.

4

Jungla continua să pută. Timp de cinci ore, patrula îl urmase pe căpitanul Tidwell printre arbuşti şi liane

groase. Pînza metalică a uniformelor cibernetice protejează ce acoperă, dar nu și mîinile sau fața. Toți știau că la mai puțin de o sută de metri se afla o cărare bătută, dar nici unul nu punea sub semnul întrebării decizia conducătorului lor de a o evita.

Era trecut de amiază cînd ajunseră în sat. Atunci cînd preluase comanda, Tidwell remarcase pe hartă satul părăsit. O misiune de recunoaștere aeriană arătase că zona sa centrală era suficient de mare pentru a putea servi drept teren de aterizare pentru un elicopter, dar el hotărîse că era prea aproape de zona controlată teoretic de „petroliști" pentru a fi de vreun folos.

De la marginea luminișului, colibele așezate circular păreau abandonate. Cea mai apropiată dintre ele era vizibil năpădită de buruieni, pe cale să se dezmembreze și părăsită. Studiind satul cu mai multă atenție, Tidwell se întrebă dacă să intre în el sau nu. Dacă în sat se aflau „petroliști" și patrula sa trecea pe lîngă sat, atunci dușmanii aveau să le cadă în spate, fiind într-o poziție ideală pentru o ambuscadă. Dacă intrau și îi întîlneau acolo pe „petroliști", avea să fie la fel de rău. Nu prea aveau șanse să preîntîmpine declanșarea unei alarme în cazul în care dădeau peste un post „petrolist". Ceea ce era aproape la fel de rău ca și riscul unui atac din spate.

Tocmai se hotărîse să ocolească satul, cînd observă tubul de proiectil ce scînteia la marginea luminișului. Chiar dacă acum nu mai era nimeni prin preajmă, fusese cineva recent. În climatul tropical alama nu-și menține luciul mai mult de cîteva zile.

Dacă sînteți de părere că Tidwell ar trebui să cerceteze satul, citiți secțiunea 5.
Dacă alegeți ocolirea satului, citiți secțiunea 6.

5

După ce răspîndise restul patrulei la marginea satului, Tidwell ordonă ca doi soldați să controleze cele mai apropiate colibe. Deplasîndu-se în salturi scurte, ei intrară întîi în prima, apoi, în a doua. Ieșind, unul dintre

ei semnală că totul era în regulă, în timp ce al doilea le supraveghea pe celelalte. Căpitanul Tidwell încuviință dînd din cap și cei doi continuară să controleze restul colibelor. Mercenarului veteran i se păru că a trecut o veșnicie pînă ce ei să semnaleze că toate erau goale.

Totuși, restul soldaților avansă în două grupe, fiecare oprindu-se să o acopere pe cealaltă cînd se mișca. Un al doilea control al colibelor dărăpănate, mai temeinic, confirmă că erau neocupate. Din centrul cercului de locuințe, sergentul Shanks fluieră încet pentru a atrage atenția căpitanului.

Găsise două dîre paralele în pămîntul umed. Fiecare dîră era lată de cîțiva centimetri și lungă de patru metri. În afara lor se vedeau urme de bocanci.

— Elicopter. Poate unul mare, își dădu cu părerea sergentul Shanks.

— Probabil un „Northo '91", încuviință ofițerul.

Un plan se contură în mod firesc. Unul ce putea asigura îndeplinirea ambelor scopuri ale misiunii lor. Dacă exista un elicopter, atunci trebuia să existe și o bază. Descoperirea bazei le-ar fi spus multe. Ar fi dovedit corectitudinea presupunerilor lor. Dacă ar fi aruncat-o în aer, ar fi cîștigat timpul de care aveau nevoie.

Este ciudat cît de dependente devin tacticile de suportul material. Dacă ai un elicopter, faci planuri care se bazează pe el, chiar dacă altfel nu le-ai simți nevoia. Pierderea unui elicopter, sau chiar a facilităților de întreținere, ar putea zădărnici întreaga operațiune.

Problema lor era că elicopterele nu prea lasă urme după care să poți merge. Baza putea fi oriunde, pe o suprafață de o sută de kilometri pătrați de junglă. Reveria lui Tidwell fu întreruptă de strigătul de avertisment al caporalului Fleisher.

Căpitanul și Shanks se răsuciră simultan și-l văzură pe Neibling, cel mai nou membru al grupei, aplecîndu-se asupra tubului de proiectil care le atrăsese prima oară atenția.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor e mai mică sau egală cu indicele de camuflare a patrulei, citiți secțiunea 9.
Dacă suma e mai mare, citiți secțiunea 10.

6

Satul reprezintă o situație fără ieșire. Ridicînd din umeri, Tidwell ordonă patrulei să ocolească luminișul. Timp de încă două ore își croiră drum spre est, către singurul reper sigur de pe hartă, rîul Geechama.

O dată cu apropierea nopții începu să plouă mărunt; picăturile cădeau cu un sfîrîit perceptibil pe frunzele fierbinți. O oră mai tîrziu, picăturile crescuseră în volum, revărsîndu-se implacabil asupra mercenarilor. Ploaia continuă îndepărta roiul omniprezent de insecte ce se ținuse scai de mercenari încă de la intrarea în pădurea tropicală, dar umplea și toate frunzele cu apă tulbure. Multe dintre aceste frunze erau mai mari ca niște farfurii și conțineau o litră sau peste de apă de ploaie. Aceste minirezervoare îi împroșcau pe nefericiții mercenari cînd treceau pe sub ele.

Tidwell hotărî că, împreună cu mirosul de putregai, ura și ploaia aceea aproape continuă. Lunile fierbinți petrecute în Kuweit deveniră din ce în ce mai atrăgătoare, pe măsură ce amintirea deshidratării pălea în fața faptului că acolo măcar fusese uscat.

Încă mai ploua, cînd au auzit elicopterul. După sunet părea a fi unul mare. „Petroliștii“ optaseră pentru un număr de elicoptere în „Tabelul de Operațiuni și Echipamente“. Comunicațiile preferaseră să-și aleagă un număr mai mare de soldați. Ploaia continua să fie deranjantă, dar acum toți îi erau recunoscători pentru că îi apăra de scanerele cu infraroșii care reprezentau echipament standard pentru majoritatea elicopterelor în misiuni de patrulare.

— Elicopter. Poate unul mare, își dădu cu părerea sergentul Shanks.

— Probabil un „Northo '91“, încuviință ofițerul.

Dacă există un elicopter, atunci trebuia să existe și o bază. Descoperirea bazei le-ar fi spus multe, realiză Tidwell. Aruncarea ei în aer ar fi reprezentat intervenția de care aveau nevoie pentru a cîștiga timp. Este ciudat cît de dependente devin tacticile de suportul material. Dacă ai elicoptere, faci planuri care se bazează pe ele, chiar dacă altfel nu le-ai simți nevoia. Pierderea unui elicop-

ter, sau chiar a facilităților de întreținere, ar putea zădărnici întreaga operațiune.

Problema lor era că elicopterul nu prea lasă urme după care să poți merge. Baza putea fi oriunde pe o sută de kilometri pătrați de junglă. Elicopterul nu trecu chiar deasupra lor. În mai puțin de un minut, uruitul motoarelor sale se pierdu în darabana picăturilor de ploaie.

Citiți secțiunea 11.

7

Era aproape seară cînd patrula ajunse la vad. De două ori mai auziseră elicoptere trecînd deasupra lor și de fiecare dată se aruncaseră în cele mai dese tufișuri posibile. Tidwell nu credea că fuseseră descoperiți, dar nu putea fi sigur. Dacă da, atunci aveau să-și dea seama după felul în care erau primiți cînd ajungeau la vad.

Soarele apusese înainte ca ei să se apropie de vadul propriu-zis. De pe malul îndepărtat puteau vedea un foc de tabără. Zece minute de observație atentă le permiseră mercenarilor să depisteze cei doi soldați ce patrulau de această parte a rîului.

Rîul Geechama se lărgea considerabil la vad, avînd cam douăzeci de metri între cele două maluri. O frînghie groasă era întinsă între copaci, oferind sprijin oricărei persoane care traversa rîul înot. Conform semnelor de pe hartă, vadul era prea adînc pentru a putea fi traversat cu altfel de vehicule în afara celor amfibie.

Planul de atac era simplu. Doi soldați îi vor scoate din luptă, fără zgomot, pe cei care patrulau pe malul rîului. Dacă reușeau, vor încerca să-l traverseze în cea mai mare liniște. În caz că nu erau observați, patrula va înainta în continuare, lăsînd restul santinelelor să-și descopere, la schimbarea gărzii, tovarășii înțepeniți. O luptă cu arme de foc nu ar fi folosit la nimic aici. Tidwell voia să găsească pista de lansare a elicopterelor, dacă nu chiar un cartier general sau un depozit de muniții : ceva suficient de important pentru a cîștiga mult timp. Eliminarea cîtorva gărzi nu ar fi fost îndeajuns.

În mod pervers, luna strălucea în această noapte. Răbdător, Tidwell își ținu oamenii pe loc pînă cînd un val de nori o acoperi. Din ambele părți, cei mai buni patru oameni ai săi începură să se tîrască spre siluetele întunecate ale santinelelor „petroliste". Era extrem de important ca ele să fie eliminate fără zgomot, pentru a nu alarma forța mai numeroasă de pe celălalt mal. Nimeni nu dorea să traverseze rîul sub foc, dar nu ar fi avut de ales dacă erau descoperiți.

Santinele la rîu.
Efectiv : 2
Forța de luptă corp-la-corp : 5
Atacă patru din mercenarii ITT-ului. Folosiți indicele pentru forță de luptă corp-la-corp cu un efectiv de 4.
Patrula atacă după tabela B.
Santinelele se apără după tabela F.
Dacă ambele santinele sînt eliminate în prima rundă, citiți secțiunea 20.
Dacă lupta durează mai mult de o rundă, citiți secțiunea 18.

8

Mergînd prin junglă și evitînd cărarea, patrulei îi trebui mai mult de o oră pentru a parcurge ultimul kilometru. Auziră la un moment dat un camion trecînd pe cărare, dar uruitul motorului le sugeră că era doar un negustor băștinaș cu o încărcătură de fructe pentru piață. Singurul mormăit de protest în legătură cu nefolosirea cărării fu întrerupt de o privire veninoasă aruncată de sergentul Shanks. Cînd cercetașul trimis în fruntea patrulei reveni cu informația că podul era chiar în față, Tidwell se hotărî să se strecoare pînă acolo pentru a vedea el însuși care era situația.

Zonele de acces către pod fuseseră recent defrișate, lăsînd cîte un luminiș, de mărimea unui teren de fotbal, la fiecare capăt. Aici cărarea era netedă și mai multe vehicule cu șenile o folosiseră în ultimele cîteva zile.

Podul fusese construit într-un loc în care rîul Gereluma se îngusta. Umflat de ploaia de mai devreme, rîul se zbătea literalmente sub podul simplu. Deși fusese construit cu mai puțin de un an înainte, podul avea urme de rugină pe traversele de oțel ce-l susțineau.

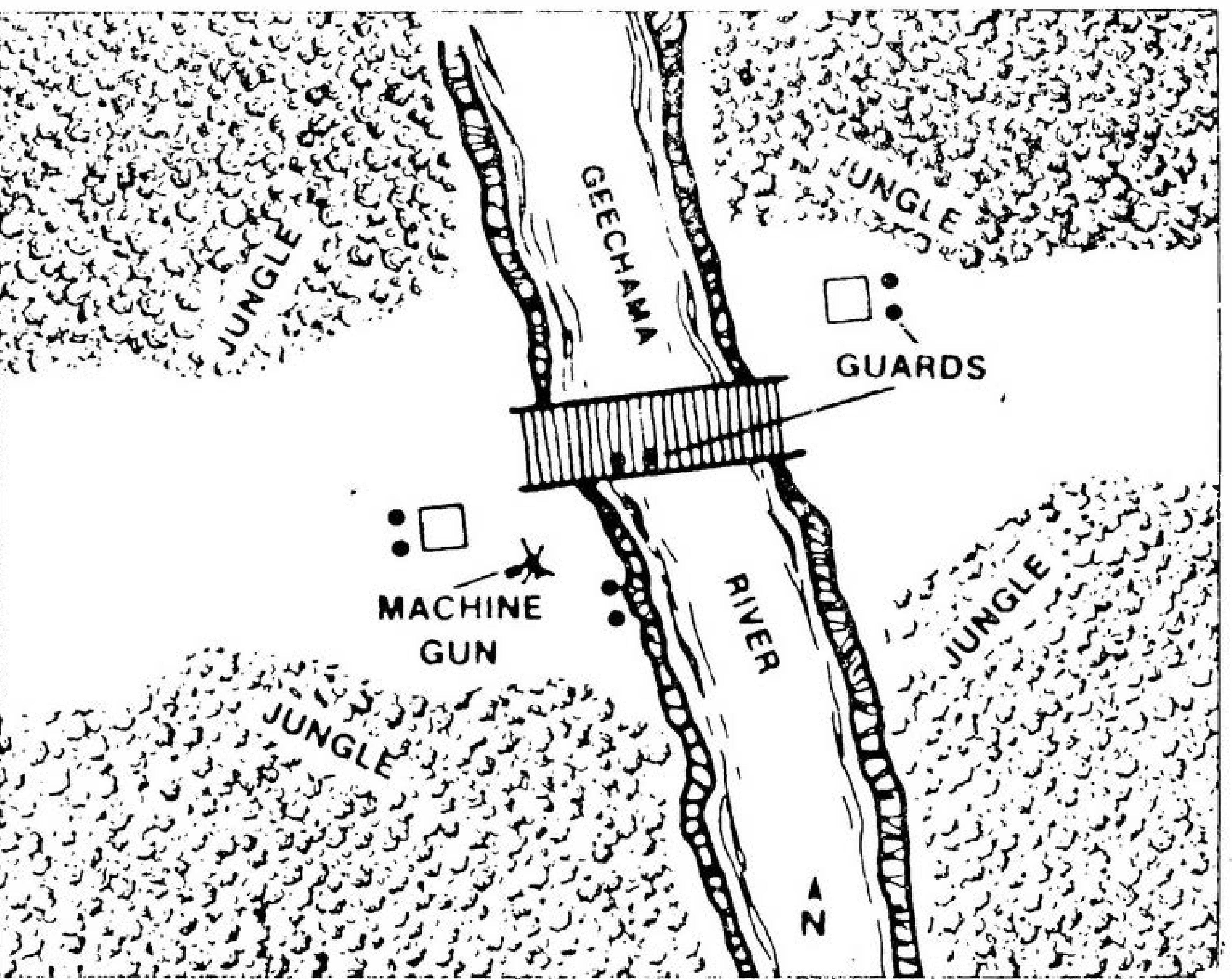
Lîngă pod se aflau opt santinele. Două ocupau foișoarele din tablă de oțel ondulată, situate la fiecare capăt al podului. Alte două stăteau chiar pe el, bucurîndu-se de aerul condiționat natural produs de ceața care se ridica din apele înspumate. Toate erau înarmate cu M-21. La o mică distanță de cel mai apropiat foișor se afla un adăpost construit din saci umpluți cu nisip, ce constituia amplasamentul unei mitraliere. În mod surprinzător, la mitralieră nu era nimeni.

O ultimă pereche de santinele se deplasase la oarecare distanță în josul rîului și pescuia la marginea luminișului. Ei erau, probabil, echipa de la mitralieră. Ofițerul mercenar observă că unul dintre cei doi pescari ședea pe o cască pe care se vedeau însemnele de locotenent. Tidwell își promise plăcerea de a-l împușca el însuși pe locotenent... dacă atacau. Cel care se dovedea atît de neglijent cînd se afla la comandă merita atenția lui personală. Avînd în vedere că era din tabăra adversă, nu-l putea duce pe individ în fața Curții Marțiale. Așa că a-l face să petreacă o săptămînă la morgă era cea mai bună pedeapsă. Era mai bine ca locotenentul să învețe lecția acum decît într-un război adevărat și, în afară de asta, ar fi fost o satisfacție. Incompetența îl enervase întotdeauna pe Steve Tidwell.

Coborînd din copacul în care se urcase pentru a vedea mai bine podul, mercenarul o porni înapoi spre oamenii săi. Încă nu se angajaseră cu nimic. Încă mai puteau să urmeze cursul rîului și să încerce să traverseze prin vad, deși riscul de a fi descoperiți rămînea.

Dacă atacau acum, surpriza avea să fie un factor important, dar deloc garantat. Cele două santinele de lîngă pod păreau vigilente, chiar dacă ofițerul lor nu era.

Dacă Tidwell ar trebui să atace santinelele, citiți secțiunea 12.
Dacă vă hotărîți că ar trebui să încerce traversarea prin vad, citiți secțiunea 7.

JUNGLE
GEECHAMA
JUNGLE
GUARDS
MACHINE
GUN
RIVER
JUNGLE
JUNGLE
N

9

Degetele soldatului Neibling înghețară la cîțiva centimetri de tub.

Ceva nu era în regulă.

Instinctele dezvoltate în ani de lupte adevărate îi strigară un avertisment. Îi trebuiră mercenarului mai multe secunde de examinare prudentă pentru a descoperi conturul vag al unei sîrme sub pămîntul bătătorit. Era o capcană.

Pășind cu o grijă exagerată peste tub, Neibling urmă conturul sîrmei pînă la colibă. Ascunsă sub o bucată de acoperiș căzută, se afla o bombă. Modelul respectiv de bombă trimitea un semnal foarte puternic, „omorînd“ toate uniformele cibernetice pe o rază de șapte metri. Mai erau atașate și petarde, și fumigene, doar de dragul spectacolului.

Cîteva minute mai tîrziu, Shanks dezamorsase mecanismul. Nici unul dintre ei nu mai punea la îndoială existența „petroliștilor“ în zonă. Își lăsaseră cartea de vizită.

Citiți secțiunea 11.

10

Mercenarul care se aplecase pentru a cerceta tubul se numea Wilmont Neibling. Făcea parte din subunitate numai

de cîteva săptămîni, dar păruse competent. Din dosar reieșea că se putea lăuda cu activități în Orientul Mijlociu și în Mexic.

Din nefericire, e suficientă o singură greșeală pentru a muri.

Greșeala lui Neibling fu atingerea foarte ușoară a tubului de proiectil. Nu observase o sîrmă subțire îngropată parțial în pămîntul bătătorit. Capătul sîrmei se afla într-o colibă, legat de un explozibil deosebit de puternic. Atingerea tubului influență curentul electric slab ce trecea prin el și detonă bomba.

Explozia propriu-zisă fu puternică, dar nu prea periculoasă. Doar dacă stăteai exact pe încărcătura explozivă puteai să fii rănit în vreun fel. Timp de zece secunde, prin numeroasele găuri din rogojina putredă de pe podeaua colibei izvorî un fum roșu.

Mai important, Neibling descoperi brusc că uniforma sa cibernetică înțepenise. Tocmai devenise o pierdere. Afișajul de la încheietura mîinii arăta că arbitrii înregistraseră „moartea" sa și că, atunci cînd uniforma își pierdea rigiditatea, trebuia să se prezinte la morgă.

Shanks părea furios. Neputînd să găsească un cuvînt nimerit, Tidwell se mulțumi cu un suspin. Avuseseră noroc că numai Neibling fusese în raza de acțiune a micului transmițător ce constituia inima capcanei. Acest gen de bombă trimite un semnal foarte puternic, „omorînd" toate uniformele cibernetice aflate la o distanță mai mică de șapte metri. Mai are atașate și petarde, și fumigene, doar de dragul spectacolului.

Oftînd, Tidwell le făcu semn celorlalți soldați să-l urmeze înapoi în junglă.

Micșorați efectivul subunității dumneavoastră cu o unitate. Apoi citiți secțiunea 11.

11

Pe jos era o baterie consumată, de tipul celor folosite pentru alimentarea cuarțului din armele lor M-21. Ploaia se oprise și bateria strălucea în bătaia razelor de soa-

re. Din cărarea destul de largă pentru a permite accesul unui jeep, se ridicau aburi. O dată cu oprirea ploii, insectele reveniseră în număr și mai mare. Cele mai multe erau ținute la distanță de substanțele cu care soldații își unseseră din belșug mîinile și fețele. Shanks își agită mîna într-un efort inutil de a goni gîngăniile care-l agasau.

Tidwell și Shanks erau aplecați asupra bateriei, ferindu-se să o atingă înainte de a fi siguri că nu e legată de o bombă. Capcanele reprezentau șiretlicul preferat al „petroliștilor".

Acesta era al patrulea indiciu de activitate „petrolistă" pe care îl găsiseră pe cărare, de-a lungul ultimilor kilometri. La mai puțin de un kilometru, în față, se afla cel mai sudic dintre cele două poduri peste rîul Gechama. Ceva mai înainte găsiseră urmele umplute cu apă ale pașilor mai multor zeci de oameni. Nu mai exista nici o îndoială că „petroliștii" pregăteau ceva.

— La pod vor fi santinele, presupuse Shanks.

Tidwell încuviință.

— E probabil să fie multe...

Sergentul nu-și termină propoziția.

Scoțînd o hartă a regiunii, căpitanul mercenar le făcu semn oamenilor săi să rupă rîndurile și să se odihnească. Cu o eficiență îndelung exersată, soldații dispărură în vegetația de pe ambele părți ale cărării. Tidwell își permise o zvîcnire de mîndrie. Chiar și cei mai noi mercenari ai subunității sale erau bine antrenați. Apartenența la una dintre cele mai independente și de elită forțe din lume generează un sentiment plăcut.

Harta arăta că la cîțiva kilometri în nordul podului se afla un vad. Fiind marcat pe hartă, vadul era în mod cert păzit, dar probabil de mai puțini oameni. Iar șansa de a traversa neobservați un vad era mai mare decît în cazul unui pod modern.

Un alt element de luat în considerație era că, după indiciile pe care le găsiseră, în această parte a junglei se desfășura o circulație intensă. Pînă acum fuseseră norocoși. Dar exista posibilitatea să fie descoperiți în timp ce parcurgeau cei cîțiva kilometri în plus pînă la vad.

Dacă patrula ar trebui să folosească vadul, citiți secțiunea 7.

Dacă patrula ar trebui să folosească podul, citiți secțiunea 8.

12

Planul de atac era simplu. Tidwell făcu o schiță în noroiul cărării. Aveau să atace în trei grupe. Prima urma să ocupe o poziție pe marginea cărării, la nivelul podului. De aici puteau să sprijine cu foc celelalte două grupe și, sperau, să-i împiedice pe inamici să folosească mitraliera.

A doua grupă avea să se apropie din nord, ascunsă în vegetația de pe malul rîului. Trebuiau să se apropie cît mai mult posibil înainte de începerea atacului. Misiunea lor era de a traversa podul de îndată ce se putea și de a împiedica evadarea santinelelor de pe celălalt mal. O dată ce a doua grupă își ocupa poziția, echipa lui Tidwell avea să se apropie de cele două santinele care pescuiau. Împușcarea santinelelor avea să fie pentru ceilalți semnalul de deschidere a focului. Teoria mergea, dar Tidwell știa că există mai multe șanse să fie descoperiți.

După ce cei doi soldați care stătuseră de pază au fost schimbați și instruiți la rîndul lor, trecură la acțiune. În cîteva minute prima echipă își ocupase poziția.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor e mai mică decît sau egală cu indicele de camuflare, citiți secțiunea 15.
Dacă suma este mai mare, citiți secțiunea 17.

13

Ghemuit la zece metri de marginea junglei, Tidwell auzi sunetul făcut de o armă de foc. Zeci de păsări colorate țîșniră deasupra lui, speriate de zgomot. Ceva nu mersese. Fără să se mai obosească să le ordone celorlalți să-l urmeze, străbătu în fugă ultimii metri de junglă pînă la marginea luminișului.

La jumătatea drumului spre pod, a doua grupă era prinsă într-un foc încrucișat, fiind o țintă perfectă pentru santinelele de pe celălalt mal. Cei doi pescari sprintau către mitralieră. Tînărul locotenent își agita mîinile și striga ordine în timp ce fugea. Nici măcar nu avea o armă la el.

Tidwell se opri să tragă. Ochind cu multă grijă silueta în mișcare, apăsă încet pe trăgaci. După cum se așteptase, avu un sentiment de satisfacție să-l vadă pe ofițer cum se împiedică stîngaci, o dată, cu înțepenirea uniformei sale.

Focuri trase din ambele părți îi spuseră mercenarului că restul echipei i se alăturase. Un apărător de pe celălalt mal căzu, dar și echipa sa din partea opusă a podului își slăbise focul.

După standardele luptelor moderne, aceasta dură mult: aproape trei minute. Nu se sfîrși decît atunci cînd prima grupă țîșni din junglă și atacă ultimii doi apărători, santinelele adăpostite în foișorul de pe malul lor. Diversiunea îi permise echipei lui Tidwell să se apropie și să tragă din spatele foișorului.

O dată cu consumarea excesului de adrenalină, Tidwell înțelese că își cîștigaseră dreptul de a traversa podul, dar plătind scump. Nu reprezentau o forță suficient de mare pentru a apăra podul și nu aveau suficient explozibil pentru a arunca în aer construcția solidă. Cu pumnul ridicat, semnală adunarea supraviețuitorilor. Chiar și singur, trebuia să ducă misiunea pînă la capăt, altfel ar fi însemnat că luptaseră degeaba. În plus, un eșec acum l-ar fi trecut pe lista neagră. Pentru o clipă, de coșmar, Steve Tidwell se văzu trecut la registre, prins în capcana unui birou cu pereți de culoare deschisă.

Scădeți eventualele pierderi din indicatorul de efectiv, apoi citiți secțiunea 19.

14

Sînt zile în care totul merge ca pe roate, iar aceasta se dovedea a fi una din ele. Steve Tidwell hotărî că nu avea nici un motiv să nu zîmbească. De cealaltă parte a

podului, a doua grupă înainta fără să fie descoperită. În cîteva minute aveau să ajungă chiar în dreptul podului. Celelalte două echipe așteptau, cu armele deja ațintite asupra santinelelor.

La mai puțin de zece metri depărtare, locotenentul tocmai agățase un pește, strigătul său însuflețit atrăgînd atenția tuturor santinelelor. După curbura undiței sale, probabil că era un pește mare.

„Păcat", gîndi căpitanul în timp ce ochea centrul spatelui ofițerului și trase. Aproape imediat și celelalte grupe deschiseră focul. Imitațiile lor de M-21 produceau un zgomot realist și zeci de păsări se înălțară speriate de sunet, sporind confuzia.

Locotenentul căzu greoi pe spate, scăpînd undița din mînă, în timp ce uniforma se înțepenea. Luat în cătare de tot restul grupei, al doilea pescar îl urmă după o secundă.

Unul din cei doi soldați din centrul podului începu să sprinteze în zig-zag către mitralieră. Tidwell îi admiră curajul și tehnica în timp ce îl dobora cu o rafală bine țintită. Ofițerul își nota în gînd să afle numele soldatului.

A doua grupă lichidă santinelele de pe celălalt mal, cînd acestea făcură o încercare bravă, dar sortită eșecului, de a traversa podul. Slabă pregătire, se gîndi mercenarul. În mod evident, apărătorii nu repetaseră niciodată ce să facă în caz de atac. Se întrebă ce se putea afla de cealaltă parte a rîului încît să le inspire o asemenea siguranță. Apoi își dădu seama că avea să afle.

În mai puțin de un minut, totul se terminase, cei opt apărători fiind prinși în uniformele lor cibernetice. Nedorind să se bucure prematur, Tidwell se încredință că toți erau în afara oricărui pericol, apoi semnală oamenilor săi să-l urmeze peste pod. Următorul vehicul care ajungea la pod avea să afle că se întîmplase ceva. Trebuiau să fie cit mai departe de acest loc cînd raportul celor din vehicul avea să fie înaintat.

Scădeți eventualele pierderi din indicatorul de efectiv, apoi citiți secțiunea 19.

15

Santinele la pod.
Efectiv : 8
Tehnică de luptă : 5
Atacați după tabela C.
Inamicii ripostează după tabela E.
Dacă cîștigați lupta, citiți secțiunea 14.
Dacă o pierdeți, citiți secțiunea 29.

16

Oamenii săi își ocupaseră pozițiile, ascunși în jurul perimetrului depozitului de campanie. Maiorul Tidwell se ghemui în spatele unui tufiș și studie porțiunea de tabără vizibilă dincolo de frunzele groase. Santinelele se aflau la posturi, fără să dea vreun semn că i-ar fi zărit patrula. Zîmbi văzînd un tînăr locotenent apărînd la intrarea uneia dintre magazii. Nu avea să mai existe un moment mai propice pentru a începe.

Fără să mai dea vreun ordin, ofițerul mercenar începu să tragă. În cîteva secunde, fiecare membru al patrulei deschisese focul asupra santinelei pe care o avea în față. Primele lor ținte înțepeniră chiar înainte să-și poată da seama că sînt atacate.

Blestemînd în șoaptă, Tidwell își alese o altă țintă cînd tînărul locotenent reuși să ajungă în siguranța relativă a clădirii din care abia ieșise. Într-un război cu muniții adevărate, tînărul ofițer ar fi ezitat să se adăpostească într-o încăpere plină cu explozibil, dar în „Războiul pe Bani Gheață", cum fusese botezat de un suflet de poet dintre mercenarii Comunicațiilor, magazia era la fel de sigură ca orice alt locaș individual.

Vremea finețurilor trecuse, și cele două tabere schimbau focuri. Restul santinelelor se adăpostiseră printre clădiri. Tidwell observă patru noi adversari ripostînd la focurile oamenilor săi și apoi repezindu-se în junglă, prin partea opusă a taberei. În corturi fuseseră soldați, probabil schimbul de noapte. Puteau fi auzite sunetele în-

fundate ale împușcăturilor trase în duelul lor cu mercenarii Comunicațiilor, care fuseseră ascunși în acea parte a junglei.

Spre consternarea lui Tidwell, sunetul de împușcături se auzi din ce în ce mai tare. Era puțin probabil ca oamenii săi să înainteze trăgînd prin junglă. Ceva se întîmplase.

O santinelă „petrolistă“ ieși de după colțul unei clădiri, încercînd să ochească pe cineva aflat în dreapta maiorului. Era o greșeală stupidă, și Tidwell trase o rafală lungă pentru a se asigura că greșeala va fi plătită. Soldatul căzu, imobilizat instantaneu de uniforma sa cibernetică.

În frunzele învecinate se oglindiră scîntei, în timp ce santinelele rămase îi ripostau. Căutînd o nouă poziție, ofițerul mercenar se tîrî înainte și căută o țintă.

O insectă mare sări zgomotos de pe o cracă pe care el o dăduse la o parte pentru a vedea depozitul. Tidwell realiză că n-ar fi trebuit să o poată auzi. Unde era sunetul celorlalți membri ai patrulei sale care trăgeau în santinele ? Era liniște, mult prea liniște.

După ce lichidaseră restul forței sale, toți ceilalți mercenari „petroliști“ se apropiau încet, încercuind poziția lui Tidwell. Reuși chiar să doboare doi dintre ei înainte ca înțepenirea uniformei sale să pună punct misiunii.

Spera că Clancey va împărți sticlele de „Tully“ cu el... cînd va ieși de la morgă.

Citiți secțiunea 29.

17

Santinele la pod.
Efectiv : 8
Tehnică de luptă : 5.
Atacați după tabela D.
Inamicii vor riposta tot după tabela D.
Dacă cîștigați lupta, citiți secțiunea 13.
Dacă pierdeți, citiți secțiunea 29.

18

Din spatele tufișului după care se ghemuise, ofițerul mercenar nu putea vedea decît siluetele întunecate ale santinelelor, pe fondul mai luminos al rîului. Deodată, avu impresia că siluetele se măresc, apoi una din ele se rostogoli. Cealaltă se împărți în trei umbre separate, dintre care una se desprinse cu un strigăt și plonjă în rîu. Celelalte două umbre o urmară.

„La dracu',“ gîndi Tidwell. „Alt moment măcinat în putreziciunea împuțită“.

Lichidară a doua santinelă înainte ca aceasta să iasă la suprafață, dar era deja prea tîrziu. Pe celălalt mal, focul se stinse brusc și o voce întrebă ce se întîmplă.

Mercenarul calculă că era prea tîrziu să se întoarcă și să încerce pe la pod. Pînă să facă ei cale întoarsă, santinelele vor fi alertate și vor primi, probabil, întăriri. Dacă reușeau să doboare cîțiva soldați de pe celălalt mal, ar mai fi avut o șansă. Nu păreau să fie prea mulți inamici.

Le făcu semn cu mîna oamenilor săi aflați în apă să încerce să traverseze rîul.

Santinele la vad.
Efectiv : 7.
Tehnică de luptă : 5.
Adversarii atacă după tabela C.
Patrula atacă după tabela D în primele patru runde și apoi după tabela C.
Dacă patrula cîștigă, citiți secțiunea 22.
Dacă este lichidată, citiți secțiunea 29.

19

Jungla din cealaltă parte a rîului Geechama nu mirosea mai bine și conținea la fel de multe insecte enervante ca și partea din vest. Patrula se odihnise cîteva ore și apoi pornise la prima lumină a zorilor. Timp de două ore își croise drum prin vegetația densă, dar avansase mai puțin de patru kilometri. Tidwell era îngrijorat.

Exista mult teritoriu de cercetat și baza elicopterelor

putea fi oriunde. Trebuiau să găsească ceva mai substanțial decît un punct bine apărat de traversare a rîului. Acesta nu era suficient pentru a dovedi existența unui pericol pentru flancul armatei. Mercenarului obosit îi venea greu să nu se gîndească la faptul că, în ritmul lor actual, orice ofensivă plănuită de „petroliști" se va sfîrși cu mult înainte ca ei să găsească ceva.

Iar Tidwell se plictisise de tăieturile pricinuite de frunzele cu margini ascuțite și de păianjenii înspăimîntători, mari cît mîna lui.

Mergînd totuși înainte, Tidwell continuă să se întrebe ce să facă. Cîteva minute mai tîrziu, cercetașul din fruntea patrulei, Rimoz, apăru și raportă prezența unei poteci în față. Semnalînd celorlalți să aștepte, mercenarul îl urmă pînă la locul descoperirii.

Se dovedi a fi un drum lat, nou, tăiat prin junglă de buldozere și de lucrători. Drumul era orientat nord-sud și nu se afla pe hartă. Era atît de nou, încît nu se zărea nici o plantă rătăcită crescînd pe el. Într-o pădure tropicală acest fapt dovedea că zona fusese răzuită cu mai puțin de o săptămînă în urmă. Urme de șenile și roți se găseau din abundență în pămîntul umed.

Nu se punea problema dacă drumul ducea sau nu la locul de care avea nevoie mercenarul pentru a demonstra că avusese dreptate. După ce studie harta, Tidwell hotărî că vor merge spre nord. Mai multe patrule făcuseră suficiente cercetări în sud pentru a fi sigure că în acea direcție nu se ascundea nimic surprinzător. Mai rămînea doar zona în care rîul Geechama cotește larg înainte de a se îndrepta spre est.

Marea problemă era cea a timpului.

Dacă Tidwell ar trebui să cîștige timp și să folosească drumul, citiți secțiunea 23.
Dacă ar trebui să accepte o viteză mult mai redusă, dar păstrînd acoperirea junglei, citiți secțiunea 26.

20

Din spatele tufișului după care se ghemuise, ofițerul mercenar nu putea vedea decît siluetele întunecate ale

santinelelor, pe fondul mai luminos al rîului. Deodată, avu impresia că siluetele se măresc și apoi se rostogolesc. Zgomotul înfundat al căderii unui corp fu singurul sunet rezultat din luptă.

Pînă aici totul era bine.

Apoi ieși luna. Reapariția razelor de lună însemna că trebuie să întîrzie traversarea vadului. În lumina strălucitoare nu ar fi putut să traverseze fără să fie descoperiți.

Urmă o așteptare ce le măcină nervii, toți fiind îngrijorați că cineva de pe celălalt mal va încerca să-și cheme camarazii sau, și mai rău, va veni să schimbe garda.

În sfîrșit, după aproape o oră, cerul se acoperi cu o pătură groasă de nori. Ușurat, Tidwell hotărî că puteau începe. Bătîndu-l pe Shanks pe umăr, îi semnală să treacă primul. Traversarea urma să fie făcută ceva mai sus de vad. Dacă cineva aluneca, se mai putea prinde de frînghie. În plus, după traversare, nu urmau să nimerească în mijlocul taberei „petroliștilor".

La intervale de un minut, soldații începură traversarea.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor e mai mică decît sau egală cu indicele de camuflare, citiți secțiunea 25.
Dacă suma e mai mare, citiți secțiunea 27.

21

Mai mult de jumătate din santinele erau cu spatele la direcția lor de atac, cînd dădu ordinul de deschidere a focului. Doi din cei șapte căzură în urma primei salve, rămasă fără răspuns. Cei care avură timp să apuce o armă traseră orbește în junglă.

Tidwell își lăsă M-21-ul pe „automat" și mitralie tabăra. Mai mulți dintre oamenii lui îi urmară exemplul. Detașat, căpitanul găsi că spectacolul luminilor reflectate de rîu este extrem de frumos. Înainte să-și mai poată înlocui încărcătorul gol, toate împușcăturile încetară. Nici un adversar nu mai mișca.

Citiți secțiunea 19.

22

Cea mai mare parte a focului santinelelor se îndreptă la început către sergentul expus în apă. Acesta plonjă încă o dată și reapăru în josul rîului, mai aproape de mal.

Tidwell își lăsă M-21-ul pe „automat“ și mitralie tabăra. Mai mulți dintre oamenii lui îi urmară exemplul. Detașat, căpitanul găsi că spectacolul luminilor reflectate de rîu e extrem de frumos. O rază de lumină albă scînteie într-o frunză umedă, aflată la cîțiva centimetri de capul mercenarului.

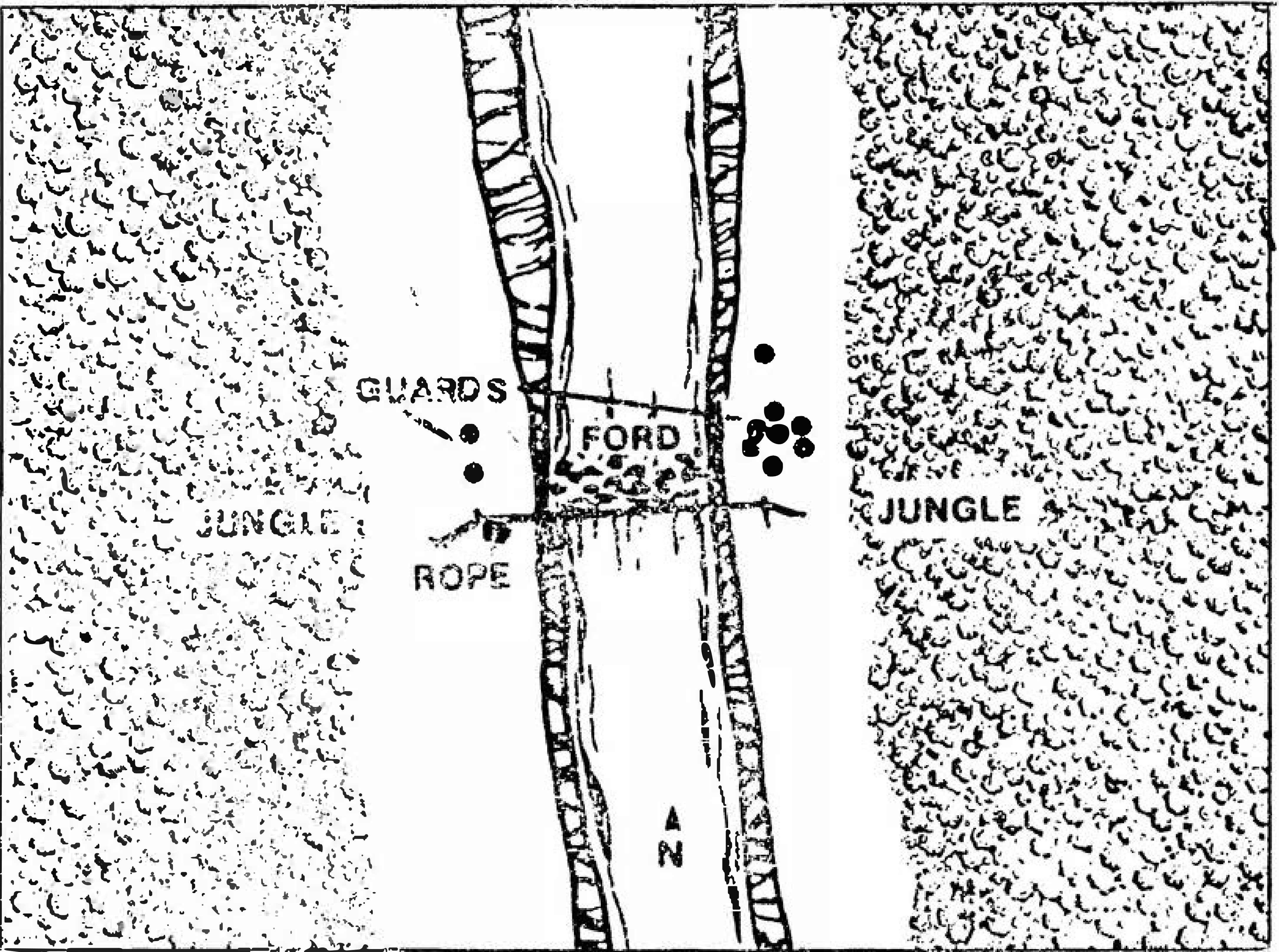
Era o luptă ciudată, căci fiecare tabără o putea vedea pe cealaltă numai cînd trăgea. Dacă trăgeai într-un moment nepotrivit, îți ripostau o mulțime de raze. Singura soluție era să te miști permanent și să folosești confuzia provocată de focurile celorlalți. Bătălia nu fu decisă decît atunci cînd sergentul Shanks reuși să ajungă în spatele santinelelor. Pentru el, acestea erau ținte ușoare, conturate pe fondul mai luminos al suprafeței rîului.

La cîteva secunde după încetarea tuturor împușcăturilor, Tidwell traversă prudent rîul. Odată ajuns pe partea cealaltă, văzu cu ușurare figura sergentului apărînd dintre tufișuri.

— I-am ras pe toți, observă subofițerul, nepăsător.

Căpitanul îi confirmă ridicînd mîna, apoi le semnală și celorlalți să traverseze.

Citiți secțiunea 19.

GUARDS
FORD
JUNGLE
ROPE
N

23

Era o plăcere să poată face doi pași la rînd fără să fie tăiați de frunze sau loviți de crengi. Ploaia de după-amiază se lăsa încă așteptată și patrula cîștiga teren. Tidwell se simțea surprinzător de bine, avînd în vedere cît de puțin dormise în ultima vreme. Chiar și permanentul roi de insecte se mai diminuase, multe fiind incapabile să mențină contactul din cauza pasului rapid impus de Tidwell.

Sergentul Shanks care fusese ultimul din șir, se grăbea să-i ajungă din urmă, cînd auziră sunetele sacadate ale unui elicopter ce se apropia. El și căpitanul plonjară în același tufiș, lovindu-se cască-n cască și încurcîndu-se reciproc. Cu creșterea zgomotului, ambii înghețară, Tidwell trezindu-se încă o dată cu fața lipită de un morman de frunze putrede.

De-a lungul drumului, ceilalți mercenari se repeziră și ei la adăpost.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma este mai mică decît sau egală cu indicele de camuflare al patrulei, citiți secțiunea 24.
Dacă suma este mai mare, citiți secțiunea 30.

24

— La nai...

Vocea se întrerupse într-un mod prea bine cunoscut.

Era sunetul făcut de cineva chiar înainte ca uniforma sa cibernetică să înțepenească pe el.

După ce elicopterul trecu, mercenarii ieșiră din ascunziș și se regrupară pe șosea. Prudent, Tidwell cercetă drumul din spatele lor. Totul părea în regulă. Shanks fluieră încetișor, chemîndu-l în față.

Rimoz, cercetașul lor, era supărat pe sine însuși. Fusese cît pe-aci să iasă din misiune. O sîrmă aproape invizibilă se întindea de-a lungul șoselei și al peticului de junglă apropiat. Sîrma era conectată la o imitație de mină de teren prinsă de un copac, la nivelul taliei. Era o capcană deloc subtilă, concepută pentru a fi ușor trecută dacă știai unde se afla.

În mod normal, Rimoz ar fi depistat sîrma și ar fi dezamorsat mina fără ezitări. Elicopterul îi distrase atenția exact la momentul nepotrivit și aproape că rupsese sîrma cînd se aruncase într-un mărăciniș, încercînd să se ascundă în umbra unui pîlc de copaci cu frunze late. Cercetașul nu vizitase niciodată morga și se mîndrea cu asta. La localul Janei se știa că pariase asupra acestui subiect cu mai mulți mercenari. Fusese foarte aproape de pierderea a zeci de sticle de băutură.

Tidwell înțelese că avea o problemă. Dacă exista o capcană aici, ar putea exista și alte pericole în față. Le puteau dezamorsa, dar trebuiau să le găsească înainte de asta. Celelalte capcane puteau să nu fie atît de evidente.

Cinci minute de cercetare dezvăluiră o nouă mină surpriză, ascunsă la mai puțin de zece metri în față. Aceasta era declanșată de o rază infraroșie sofisticată, foarte eficient camuflată. Încărcătura explozivă ar fi lichidat jumătate din patrulă.

Primiseră un mesaj foarte clar : pe aici nu se trece. Respectul mercenarului pentru persoana care organizase această operațiune crescu simțitor. Individul părea să se fi gîndit la orice împrejurare.

Problema era acum dacă să continue sau nu să folosească drumul. Era posibil ca acesta să fi servit scopului pentru care fusese construit și să nu mai fie acum decît o capcană lungă și strîmtă. Mai rămăseseră prea puțini dintre ei ca să-și asume riscuri inutile.

Dacă ar trebui să continue pe drum, citiți secțiunea 28.
Dacă ar trebui să revină la a-și croi drum prin junglă, citiți secțiunea 26.

25

Li se păru o veșnicie pînă cînd Shanks ajunse pe malul celălalt. Următorul trecu repede, apoi al treilea. Al patrulea ieși din apă exact cînd intră Tidwell. Constată că apa era surprinzător de rece. Poate că, își dori el, apa va alunga roiul de insecte care plutea încă deasupra lui.

Nu se întîmplă așa, dar nici nu fu descoperit. Acum, mercenarul avea de luat o hotărîre. Trebuia el să treacă furiș de acest punct, sau să lase ușa deschisă unei retrageri rapide? La cincizeci de metri depărtare se auzeau risete din direcția focului de tabără.

Nu exista nici o posibilitate ca trecerea lor să rămînă neobservată. Cele două santinele „moarte" de pe malul îndepărtat garantau acest fapt. După o oarecare ezitare, căpitanul hotărî că în acest caz discreția le impunea să atace restul santinelelor. Altfel, exista o probabilitate prea mare ca acestea să-i urmărească și să-i prindă într-o ambuscadă.

Nu erau necesare cine știe ce planuri. Santinelele aveau să fie luminate de propriul lor foc și să aibă rîul în spate. Mercenarii săi urmau să se răspîndească prin junglă la marginea taberei și să deschidă focul la comanda lui.

Santinele la rîu.
Efectiv : 7
Tehnică de luptă : 5
Vor riposta după tabela F.
Patrula atacă după tabela A.
Dacă patrula cîștigă, notați eventualele pierderi și citiți secțiunea 21.
Dacă pierde lupta, citiți secțiunea 29.

26

Cinci minute de cercetare dezvăluiră o nouă mină surpriză, ascunsă la mai puțin de zece metri în față. Aceasta era declanșată de o rază infraroșie sofisticată, foarte eficient camuflată. Încărcătura explozivă ar fi lichidat jumătate din patrulă.

Era vremea să abandoneze drumul.

După patru ore de mers chinuit prin vegetația densă, luminișurile peste care dădeau din cînd în cînd reprezentau un răgaz binevenit. Oamenii se relaxează în mod inconștient cind intră în lumina soarelui, un factor folosit de mulți mercenari în pregătirea ambuscadelor. Același factor le face ideale și ca loc de odihnă.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor e mai mică decît sau egală cu 6, citiți secțiunea 33.
Dacă suma e mai mare, citiți secțiunea 32.

27

Din spatele tufișului după care se ghemuise, ofițerul mercenar nu putea vedea decît siluetele întunecate ale santinelelor din jurul focului de tabără. Erau șase soldați așezați, dintre care unii încă mîncau. Se întrebă cu detașare dacă rațiile lor de campanie erau mai bune decît cele furnizate de Comunicații.

Shanks era la jumătatea rîului Geechama, cînd fu somat. Timp de cîteva clipe, sergentul încercă o cacealma, schimbîndu-și vocea. Apoi, noaptea fu străbătută de razele de lumină emise de cuarțul din mitraliera santinelei izolate. Capul lui Shanks dispăru, pentru a reapărea, cîteva secunde mai tîrziu, în josul rîului.

— La naiba! S-a dus surpriza, murmură Tidwell, țintind sclipirea M-21-ului ținut de santinelă.

Pe celălalt mal, focul se stinse brusc și o voce întrebă ce se întîmplă.

În mod evident, era prea tîrziu să încerce să se-ntoarcă la pod. Pînă să ajungă ei acolo, santinelele vor fi alertate

și probabil vor primi întăriri. Tidwell le ordonă rapid oamenilor săi care nu erau în apă să formeze o linie de tragere pe mal. Spera ca acoperirea cu foc să fie suficientă pentru a permite cîtorva oameni să ajungă pe celălalt mal.

Santinele la vad.
Efectiv : 7
Tehnică de luptă : 5
Vor lupta conform tabelei C.
Patrula luptă conform tabelei D în timpul primelor patru runde, apoi conform tabelei C.
Dacă patrula cîștigă, scădeți eventualele pierderi din efectiv, citiți secțiunea 22.
Dacă este lichidată, citiți secțiunea 29.

28

Nu a existat aproape nici un avertisment înainte ca transportorul de trupe Skoda B-133 să intre în raza lor vizuală, la mai puțin de cincizeci de metri în fața patrulei. Nu a fost necesar nici un ordin pentru ca fiecare să se repeadă spre siguranța relativă a junglei.

Șoferul, un civil în uniformă cibernetică, sau intrase în panică, sau era foarte curajos. Apăsă acceleratorul pînă la podea și transportorul țîșni către mercenarii care plonjau la pămînt. Raze emise de cuarț străluciră din spatele cabinei, cînd cei șase mercenari „petroliști“ începură să tragă. Aveau avantajul de a trage în jos spre siluetele în mișcare ale membrilor patrulei și protecția pereților de oțel ai transportorului lor.

Transportor de trupe „petrolist“.
Efectiv : 6 (civilul era neînarmat).
Tehnică de luptă : 5
Mercenarii din transportor atacă după tabela C.
Patrula ripostează după tabela D.
Dacă toți soldații din transportor sînt eliminați, citiți secțiunea 35.
Dacă patrula este lichidată, citiți secțiunea 29.

29

Ca pentru a adăuga o insultă la neplăcerile sale fizice, o libelulă se așeză pe vîrful nasului lui Tidwell. Era un exemplar mare, urît și îl enerva pe mercenar, deși știa că majoritatea libelulelor nu mușcă. În plus, bătaia micuțelor aripi pe obraz îl gîdila. Jungla continua să pută. Așteptînd eliberarea uniformei sale cibernetice, mercenarul nu putea decît să contemple diversitatea de mirosuri oribile și să se-ntrebe cît de jos îl vor retrograda ITT-iștii de data asta. Birocrații dracu' !

După o vreme, Tidwell trebui să recunoască față de sine însuși că era mai puțin supărat pe șefii lui, cît pe el însuși. Ar fi trebuit să reușească. Misiunea era posibilă. El greșise. Arbitrul care îl culese era îmbrăcat tot în negru, ca un preot... sau un cioclu, realiză mercenarul, înțelegînd brusc gluma. Nu o găsi prea amuzantă.

Misiunea s-a sfîrșit cu un eșec total. Din fericire, vă puteți pur și simplu întoarce în carte și încerca din nou.

Locul de început poate fi cel în care aveți sentimentul că ați comis o greșeală capitală, sau puteți relua ultima misiune de la capăt, citind, respectiv, secțiunea 1, 41 sau 66. Vă urăm mai mult succes de această dată.

30

— La nai...

Vocea se întrerupse într-un mod prea bine cunoscut. Era sunetul făcut de cineva chiar înainte ca uniforma sa cibernetică să înțepenească pe el.

După ce elicopterul trecu, începură să se regrupeze. Prudent, Tidwell cercetă drumul din spatele lor. Totul părea în regulă. Shanks fluieră încetișor, chemîndu-l în față.

Rimoz, cercetașul lor, zăcea înțepenit, pe față oglindindu-i-se frustrarea pe care o simțea. De-a lungul drumului fusese pusă o sîrmă pentru declanșarea unei bombe-

O capcană deloc subtilă, concepută pentru a fi ușor dezamorsată. Sîrma fusese conectată la o imitație de mină de teren, de un copac, la nivelul taliei.

În mod normal, Rimoz ar fi depistat sîrma și ar fi dezamorsat mina fără nici o problemă. Elicopterul îi distrăsese atenția exact la momentul nepotrivit. Nu remarcase sîrma cînd plonjase într-un mărăciniș, încercînd să se ascundă în umbra unui pîlc de copaci cu frunze late. Un picior îi era încă încurcat în firul subțire, iar becul ce semnala declanșarea minei era roșu.

După ce îl așezară pe Rimoz într-o poziție cît mai confortabilă, Tidwell își conduse oamenii la o oarecare distanță în lungul drumului. Rămînerea în apropierea unui soldat „omorît" constituie o încălcare a regulamentului, din simplul motiv că întîrzie accesul arbitrilor la victimă.

Tidwell avea altă grijă. Dacă exista o capcană aici, ar putea exista și alte pericole în față. Respectul mercenarului pentru persoana care organizase această operațiune crescu simțitor.

Individul părea să se fi gîndit la orice împrejurare.

Problema era acum dacă să continue sau nu să folosească drumul. Era posibil ca acesta să fi servit scopului pentru care fusese construit și să nu mai fie acum decît o capcană lungă și strîmtă. Mai rămăseseră prea puțini dintre ei ca să-și asume riscuri inutile.

Micșorați efectivul patrulei cu o unitate.
Dacă ar trebui să continue pe drum, citiți secțiunea 28.
Dacă ar trebui să revină la a-și croi drum prin junglă, citiți secțiunea 26.

31

Echipă „petrolistă" de interceptie radio.
Efectiv : 6
Tehnică de luptă : 5
„Petroliștii" luptă după tabela E.
Patrula lui Tidwell luptă după tabela B.

Dacă echipa „petrolistă" de intercepție radio e lichidată, citiți secțiunea 37.
Dacă ei înving patrula, citiți secțiunea 29.

32

Poiana însorită, cu aspect inocent, le-a creat, într-adevăr, probleme, dar nu de genul la care se așteptau. Nu a fost o ambuscadă, ci un pericol mai natural.

Existau peste o sută de specii de șerpi veninoși în bazinul Amazonului, de la cele lungi de trei metri și grele de douăzeci de kilograme, pînă la cîteva care sînt mai mici decît degetul mic al unui om. Cînd Walt Berrick s-a așezat pe trunchiul unui copac căzut, el a făcut o verificare rapidă, dar nu a observat silueta subțire, maronie, a unui șarpe jana. Modelul subtil de maro și gri al reptilei o făcuse aproape invizibilă, cum stătea într-o spărtură din copacul putrezit. În mod normal, măruntul jana ar fi fugit în fața unei amenințări de proporții atît de gigantice, dar Walt se așezase direct pe el. Creatura înspăimîntată ripostă cu singurul mijloc cu care o dotase natura. Mușcă exact acea parte pe care nefericitul mercenar se pregătea să o coboare asupra ei.

Surprins, mercenarul subțirel, cu bărbuță aranjată, țipă, sărind în picioare, scăpînd din mînă M-21-ul și ducîndu-și ambele mîini la spate. Jana folosi acest prilej pentru a se strecura înapoi în junglă. Timp de cîteva clipe, Walt dansă pipăindu-și posteriorul, pe cînd cei din jurul său rîdeau cu lacrimi. Cînd căzu în genunchi, încă apăsînd locul rănit, rîsul încetă și Tidwell îi sări în ajutor.

Decupînd dosul pantalonilor cu un cuțit, ofițerul descoperi cele două înțepături. Pielea din jurul lor era deja umflată și căpătase o culoare purpurie, bolnăvicioasă.

— Antiveninul, ordonă Tidwell cînd ceilalți se strînseră în jurul lui. Cineva să stea de pază.

Brusc, situația nu mai părea deloc amuzantă.

— Și aparatul pentru șocuri electrice, adăugă căpitanul, înlăturînd de tot dosul pantalonilor lui Berrick.

După cîteva clipe, Shanks îi înmînă o cutie mică, de plastic. Înăuntrul acestei cutiuțe se afla un condensator

puternic. În afară nu avea decît un întrerupător și două contacte reliefate pe o latură. Nimeni nu știa de ce trecerea curentului prin locul mușcat de șarpe ajută la neutralizarea veninului, dar așa era.

Tidwell strigă „Atenție !“, nu pentru că așa spunea regulamentul, ci pentru că așa îi auzise pe doctori strigînd atunci cînd administrau șocuri electrice victimelor unui infarct. După ce pusese contactele de o parte și de alta a celor două înțepături, ofițerul le activă. Mușchii lui Berrick zvîcniră în timp ce încărcătura electrică traversa rana. Dar el era deja aproape inconștient, așa că abia dacă simți ceva.

La cîteva minute după ce antiveninul îi fusese injectat în artera femurală, respirația îi deveni regulată. Zece minute mai tîrziu, Walt Berrick era inconștient, dar în afara primejdiei.

Cu aceasta se mai adăugă un element la lista crescîndă de lucruri pe care Tidwell le ura în privința junglei. Nu îl putea abandona pur și simplu pe Berrick. Dar, cu comunicațiile lor compromise, a face apel la un camion ar fi periclitat misiunea. Practic, ar fi însemnat că le dezvăluie „petroliștilor“ poziția lor.

Dar nici nu puteau rămîne cu el. Trebuiau să treacă zile pînă ce Berrick să se poată mișca. Iar dacă îi erau necesare îngrijiri, era stupid să încerci să i le acorzi pe teren, cînd cîteva dintre cele mai moderne spitale de pe continent se aflau la o distanță de numai cîteva minute cu elicopterul.

Timp de mai multe minute, Steve Tidwell se chinui să găsească o soluție. Erau într-un război ciudat în care nu existau morți adevărați. Pe vremuri, în Arabia, fuseseră nevoiți să-și părăsească de numeroase ori tovarășii răniți. A face același lucru aici, într-un „război“ în care nimeni nu trebuia să moară de-adevăratelea, părea monstruos.

Totuși, dilema era aceeași. Avea de ales între om și misiune.

Soluția a fost inspirată de o întrebare pusă de un berber oacheș, care purta numele foarte nepotrivit de Thomas Thomkins.

— Uniforma lui cibernetică n-o să-l înregistreze ca fiind mort? întrebă fostul nomad, cu un accent puternic, uitîndu-se în jos la figura nemișcată a lui Berrick.

— Nu îl deranja pe căpitan, se răsti Shanks, și fu apoi surprins să-l vadă pe ofițer zîmbind.

— Ce va atrage cel mai repede pe cineva aici? întrebă Tidwell cu voce tare și continuă, înainte să-i poată răspunde cineva. Să vă arăt.

Spre surprinderea generală, căpitanul făcu trei pași în spate și îl „împușcă" pe Berrick cu M-21-ul său. După cîteva clipe, uniforma începu să înțepenească, făcîndu-l pe soldatul inconștient să se contorsioneze într-o poziție incomodă. Un murmur de protest se ridică din partea celorlalți, cu excepția lui Shanks, care-și menținu cu grijă fața impasibilă. Tidwell se apleca asupra „mortului" și-și scoase cuțitul din teacă. Un cuțit adevărat, nu din cele a căror lamă intra în mîner atunci cînd erau folosite. Unul dintre mercenari porni către el, dar fu oprit de Shanks.

— Stai și uită-te la căpitan, îl sfătui sergentul.

Tidwell tăie materialul tare ce conținea principalele circuite din uniforma cibernetică a lui Berrick. Cu încă două tăieturi, desfăcu toată partea din spate a costumului și îl scoase pe rănit. Într-un loc secret, într-o cameră de comandă din centrul de calcul al arbitrilor, se declanșă un set de alarme răgușite. Aveau să vină aici în cîteva minute, așa cum anticipase Tidwell. Nimic nu îi preocupa mai mult pe arbitri decît preîntîmpinarea încălcărilor de regulament.

În cîteva secunde, toți mercenarii înțeleseră ce făcuse ofițerul lor. Toți zîmbeau ușurați și stingheriți în timp ce pătrundeau din nou în junglă. Peste mai puțin de zece minute auziră șuierul caracteristic al elicopterelor silențioase pe care arbitrii le preferau. Știind că rănitul e în mîini bune, Tidwell simți cum tensiunea din spatele lui se risipește.

Singurul lucru care-i mai rămînea de făcut era să găsească baza elicopterelor și să o arunce în aer.

Micșorați efectivul patrulei cu o unitate.
Dacă în urma acestei operații a mai rămas un singur om, citiți secțiunea 29.
Dacă au rămas doi sau mai mulți, citiți secțiunea 33.

Primul semn a fost scîrțîitul frînei de disc atunci cînd autocamionul s-a oprit pe drum. Traseul pe care-l urmau îi dusese încă o dată în apropierea drumului șerpuitor, pe care îl mai traversaseră de două ori mergînd spre nord. Hotărîndu-se să vadă despre ce era vorba, Tidwell se tîrî înainte.

Camionul era un transportor de trupe mic, modelul preferat de multe armate europene. Probabil un Skoda B-133, se gîndi el. Blindajul era subțire și nu avea acoperiș. În compartimentul din spate se aflau șase oameni. Toți purtau uniforme de „petroliști". Și mai plăcut, mai exista un al șaptelea individ la volan, neînarmat, purtînd o cravată sub uniforma cibernetică. Era, probabil, un mahăr „petrolist", unul dintre funcționarii lor de rang înalt.

Sub privirile lui Tidwell, civilul aruncă un ordin scurt peste umăr. Ca răspuns, unul dintre mercenari sări din transportor și se îndreptă către Tidwell.

Mercenarul Comunicațiilor se întrebă pentru o clipă dacă fusese văzut, apoi se simți ușurat cînd „petrolistul" se opri la cîțiva metri de el și deconectă o sîrmă de la un pachet prins de un copac. Dezactivează o bombă surpriză, realiză Tidwell.

Apoi, în loc să-și continue drumul, civilul coborî din mașină și le ordonă celorlalți să-l urmeze. În scurt timp, deveni evident că instalau un fel de aparat de comunicație. Cînd ridicară o uriașă antenă direcțională, Tidwell înțelese cum interceptau „petroliștii" transmisiile Comunicațiilor. Aveau, în mod cert, echipe de genul acesteia răspîndite de-a lungul întregului front, exact în spatele zonelor de luptă.

Sub supravegherea civilului, „petroliștii" asamblară instalația în doar cîteva minute. Apoi toți mercenarii, cu excepția unuia, se lăsară la pămînt în umbra transportorului. Mercenarul rămas strigă un ordin și un soldat negru, voinic se ridică greoi în picioare și își luă arma.

Considerînd că a văzut suficient, Tidwell se tîrî pînă

la un punct în care nu mai putea fi observat și se grăbi către patrula ce-l aștepta. Dobîndirea unei părți a echipamentului de intercepție ar fi oferit taberei sale recăpătarea integrității comunicațiilor. Acest fapt ar fi justificat el singur misiunea, chiar dacă eșuau în îndeplinirea celorlalte obiective.

Puteau proceda în două feluri. Puteau ataca imediat „petroliștii", în timp ce aceștia se odihneau, sau puteau spera că vor strînge din nou antena și vor continua să călătorească în aceeași direcție, permițîndu-le să le pregătească o ambuscadă. Înghesuiți în micuțul transportor ceh, riposta lor avea să fie întîrziată.

Dacă ar trebui să atace imediat, citiți secțiunea 31.

Dacă ar trebui să aștepte să pregătească o ambuscadă, citiți secțiunea 34.

34

Soarele apunea cînd Tidwell renunță în cele din urmă să mai aștepte venirea transportorului de trupe ceh. Descurajat, își conduse patrula pe drum spre locul unde fusese instalată stația de intercepție radio. Știa că nu existase nici o garanție că „petroliștii" își vor continua drumul, și nu o făcuseră. Păcat, avînd în vedere că organizase o ambuscadă perfectă. „Așa-i războiul", se consolă el. Era o chestiune de șansă. Învingătorii aveau ocazii favorabile și le fructificau. Ei nu avuseseră șansă.

Cînd se apropiară, căpitanul le ordonă să intre în junglă. Dacă „petroliștii" se mai aflau acolo, dorea să-i atace repede și tare. Dacă inamicii nu erau pregătiți, avea să însemne oricum o pierdere de doar cîteva minute față de orele pe care deja le pierduseră.

Aruncați două zaruri.

Dacă suma lor e mai mică decît sau egală cu 8, citiți secțiunea 36.

Dacă suma e mai mare, citiți secțiunea 39.

35

După ce se trîntiseră la pămînt, mercenarii Comunicațiilor deschiseră imediat focul, indiferent de poziția în care aterizaseră. La încetarea tirului, Shanks realiză că stătea încolăcit în jurul unui soi de ciupercă uriașă. Focul încrucișat, venit din ambele părți ale drumului, îi lichidă rapid pe cei aflați în spatele transportorului, deci într-o poziție mai expusă, dar nu înainte ca împușcăturile „petroliștilor“ să-și ia tributul din rîndurile patrulei.

Altcineva din patrulă avu plăcerea să-l înțepenească pe mahărul „petrolist“. Ca urmare, camionul se ciocni violent de un pîlc de copaci tineri. Drept compensație pentru faptul că nu îl împușcase el însuși, Tidwell se bucură de expresia de deznădejde afișată de funcționar, cînd mercenarul începu să scoată din spatele camionului componentele-cheie ale unui sistem de recepție și ale unei antene. Cînd ieșea de la morgă, mahărul avea să aibă mari probleme cu explicarea motivelor pentru eșecul misiunii de interceptie a comunicațiilor.

Notați că sînteți în posesia componentelor-cheie ale echipamentului de interceptie radio. Apoi citiți secțiunea 38.

36

Cu urale, mercenarii Comunicațiilor țîșniră la atac, trăgînd cu armele puse pe foc automat. Păsările zburară speriate, iar animalele mici se strecurară în vegetația densă, unde încremeniră. Apoi Shanks înjură cu voce tare, pe un ton plat.

Acolo nu se afla nimeni.

Nu mai rămăsese nimic în afara cîtorva urme de cauciuc și a unor găuri în locul în care fusese înălțată antena. Pierduseră jumătate de zi, fără nici un rezultat.

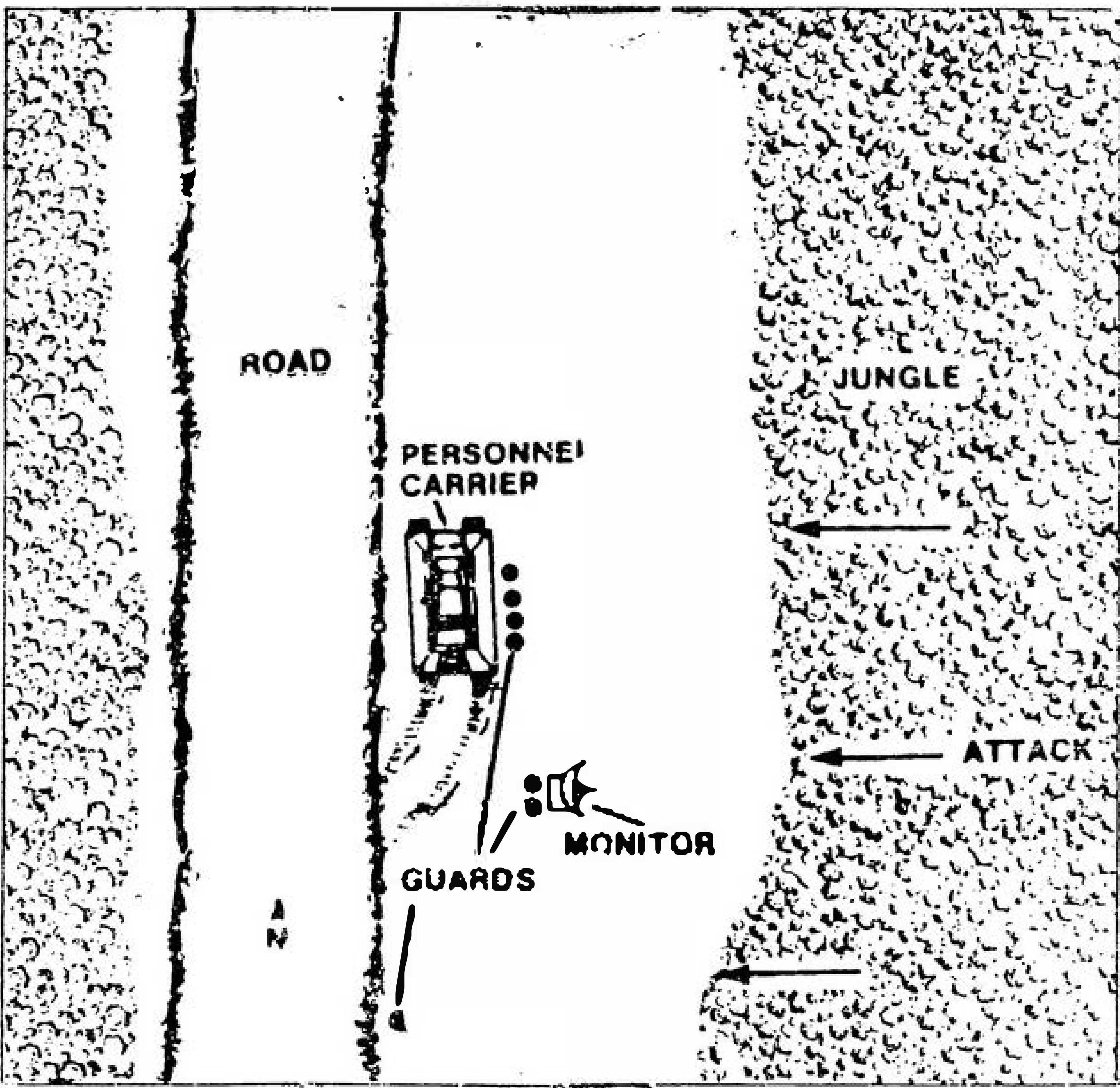
Citiți secțiunea 38.

37

Grăbindu-se către locul în care „petroliştii" încă îşi instalau aparatura de interceptie radio, toţi membrii subunităţii deschiseră focul cînd ajunseră la marginea junglei. Intr-un război adevărat, „petroliştii" ar fi murit înainte ca măcar să-şi dea seama că îi pîndeşte vreun pericol. Santinela singuratică, mai atentă la drum decît la junglă, fu prima care a căzut înţepenită.

Altcineva din patrulă avu plăcerea să-l înţepenească pe mahărul „petrolist". Drept compensaţie pentru faptul că nu-l împuşcase el însuşi, Tidwell se bucură de expresia de deznădejde afişată de funcţionar cînd mercenarul începu să adune componentele-cheie ale unui sistem de recepţie şi ale unei antene. Cînd ieşea de la morgă, mahărul avea să aibă mari probleme cu explicarea motivelor pentru eşecul misiunii de intercepţie a comunicaţiilor.

Notaţi că sînteţi în posesia componentelor-cheie ale echipamentului de intercepţie radio. Apoi citiţi secţiunea 38.

ROAD
PERSONNEL
CARRIER
JUNGLE
ATTACK
MONITOR
GUARDS

38

A doua noapte în junglă este intotdeauna și cea mai grea. In prima ești încă suficient de proaspăt pentru a îndura neplăcerile cu o oarecare seninătate. Deși nu prea poți dormi, mai ai încă suficiente rezerve ca să te poți mișca a doua zi. Dar la apusul celei de-a doua zile, toate aceste rezerve sînt consumate.

In a doua noapte ești aproape prea epuizat ca să dormi. Cînd reușești să ațipești, somnul îți este agitat, întrerupt de orice zgomot neobișnuit. Noaptea, jungla se trezește la viață. Felinele dau tîrcoale, păsările nocturne cîntă, mii de specii de insecte ies la iveală ; toate formînd o adevărată simfonie de sunete stranii.

Chiar înaintea zorilor, o molie albicioasă, moale, lungă de patru centimetri, atinse în zbor fața lui Tidwell. Visul său trebuie să fi fost oribil și violent, căci sări în picioare, cu cuțitul scos din teacă ținut strîns la o distanță de un braț față de corp. Mîna întinsă îi tremura. Gîndindu-se că probabilitatea de a mai adormi era foarte scăzută, mercenarul se lăsă pe spate și încercă să evalueze cît mai corect situația lor actuală. Patrulau de două zile și intraseră adînc în teritoriul „petrolist". Undeva în apropiere se afla o bază, poate chiar mai multe.

Indiciile pe care le văzuseră. dovedeau prezența a cel puțin patruzeci de mercenari „petroliști", un transportor de trupe și cel puțin un elicopter. Era aproape su-

ficient pentru a demonstra că în zonă se pregătea ceva important.. Chiar şi ITT-iştii vor realiza că era prea mult echipament aici ca să mai rămînă un sector liniştit.

Noul drum ducea undeva, dar capătul putea fi la o distanță de kilometri. Cum puteau parcurge o cale plină de forțe inamice, continuînd să păstreze elementul de surpriză ? Şi dacă reuşeau, puteau apoi să le provoace „petroliştilor" suficiente necazuri pentru a le întîrzia acțiunile pe care le plănuiau? Necesitatea de a trece neobservați făcea aproape imposibilă ajungerea în vreun loc important.

Obiectul care reprezenta rezolvarea problemei lor veni imediat după zori, duduind şi gîfîind pe drumul de lîngă ei. Apoi rămase în pană la cîțiva zeci de metri de locul unde poposiseră. Era un camion Ford, antic, poate ajuns pe aceste meleaguri în timpul celui de-al doilea război mondial. Uşile îi lipseau şi fusese vopsit în galben-deschis cu vopsea ieftină de casă. Spatele camionului era plin vîrf cu pepeni mari.

Încercînd să abordeze un aer nepăsător, Tidwell şi Shanks se duseră la şofer. Ambii vorbeau portugheza suficient de bine ca să se facă înțeleşi. Bătrînul fermier avea să ştie că sînt mercenari după uniformele lor cibernetice, dar ei sperau că nu va şti, sau nu îi va păsa, din ce armată fac parte. Era probabil ca la o asemenea distanță în teritoriul lor să nu fi văzut decît „petrolişti".

— Bună ziua.

Tidwell încercă să pară vesel. La starea lui de spirit, îi trebui un efort.

— Nu-i aşa bună pentru mine, se plînse băştinaşul, fără să ridice capul de sub capotă.

— Probleme ? întrebă Shanks, săritor.

— Este camionul fiului meu, explică fermierul. A plecat în armată şi a lăsat familiei numai rabla asta. Nu mai e nimeni care să mă ajute la ferma noastră săracă.

Termenul folosit pentru „rablă" însemna, într-o traducere *mot-à-mot* din portugheză, „baba cu toane".

— Se pare că treci prin vremuri grele, îl compătimi căpitanul.

Aceste cuvinte îi fură suficiente bătrînului pentru a începe o lungă lamentație despre cît de crudă era lumea

și cît de lipsit de inimă devenise tineretul modern. Pepenii săi aveau să putrezească la marginea drumului și familia sa va muri de foame. După mai multe minute, Shanks semnală că descoperise problema și că motorul putea fi repus în funcțiune.

Jucînd rolul fraierului milos, Tidwell se oferi să cumpere camionul. Bătrînul fermier uită instantaneu că aceasta era o ofertă caritabilă, și se tîrgui aproape zece minute. Prețul asupra căruia căzură de acord era doar un pic mai mare decît apreciase Shanks că meritau vehiculul învechit și încărcătura de pepeni, dar, oricum, Tidwell avea de gînd să deconteze cheltuielile. Reanalizînd problema, se hotărî să achiziționeze și pătura colorată pe care bătrînul o folosea pentru acoperirea găurilor din bancheta așezată în cabină.

O oră mai tîrziu, Shanks reconectase un generator căzut și curățase șase bujii deteriorate. Ultimul sfat al bătrînului fermier fu să nu conducă cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră, căci motorul putea exploda. Urcîndu-se în spate, mai remarcă absența totală a frînelor, așa că trebuiau să evite dealurile abrupte.

Lipsit de orice mijloc de a-și deghiza uniforma cibernetică, Tidwell făcu o tăietură în pătură și o purtă ca pe un *poncho*. Nu era chiar moda locală, dar semăna suficient de mult cu un băștinaș pentru a înșela o privire superficială. După două zile în teren, nu îi era greu să arate murdar și nebărbierit. Mercenarul spera să treacă drept unul dintre sutele de fermieri localnici ce-și vindeau produsele în Brasilia.

Toți mîncară pepeni, la micul dejun, și se ascunseră apoi sub cei rămași. Înainte de amiază, camionul și încărcătura sa neobișnuită înaintau greoi pe drum.

Baza de lansare a elicopterelor conținea și un mic depozit de combustibil. Judecînd după mărimea acestuia, era conceput pentru deservirea mai multor elicoptere, nu numai a lui „Northo 91“ parcat lîngă el. Mercenarii cercetară baza în timp ce treceau pe lîngă ea.

Existau mai multe barăci mici, o remorcă cu o antenă radio, o zonă îngrădită, în care se aflau mai multe sute de bidoane cu combustibil și elicopterul. Nu se vedeau

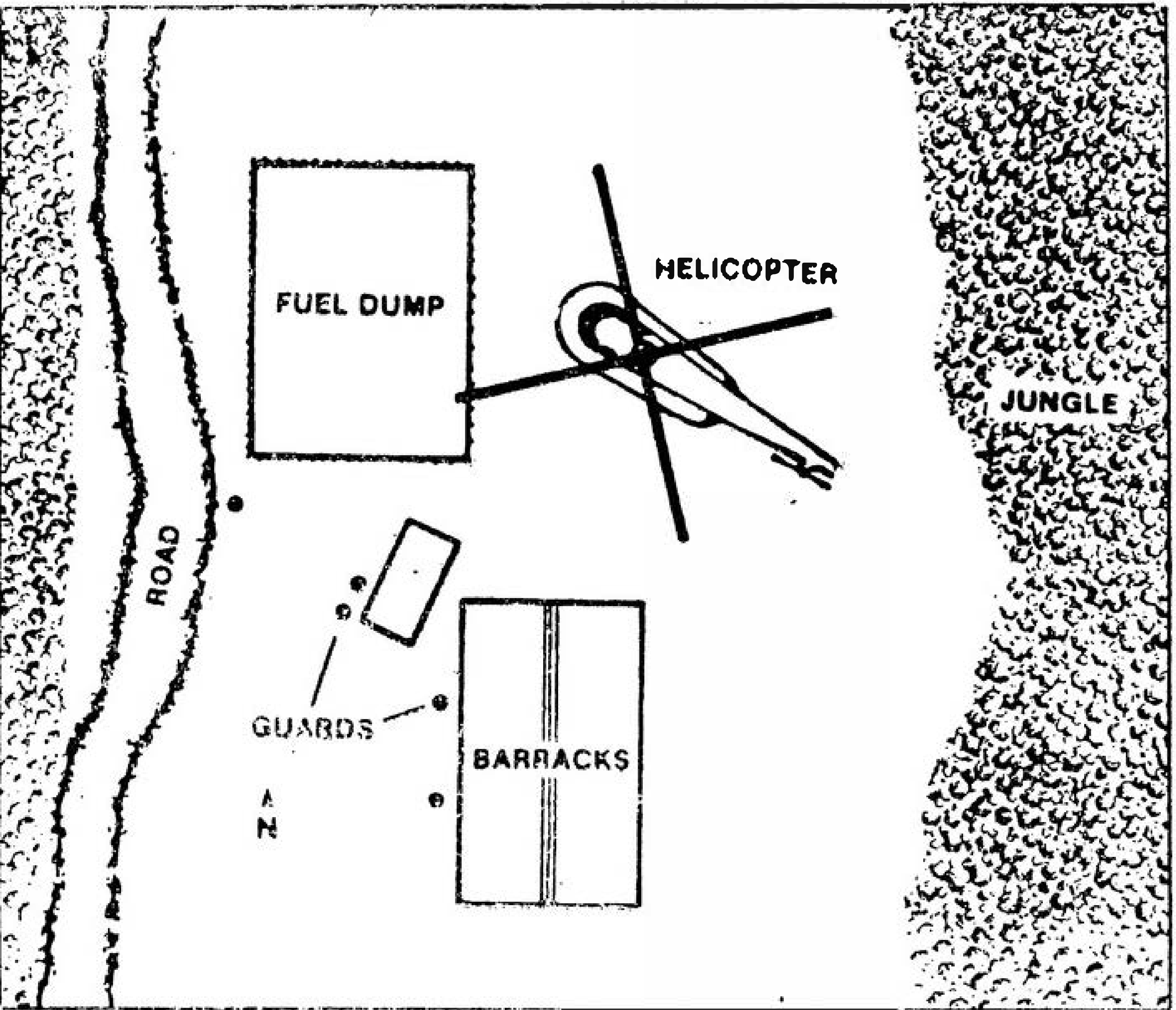
decît patru santinele, deși o a cincea ieși din barăci să se ușureze în junglă. Unitatea era bine organizată. Santinelele nu erau prea alerte, dar persoana care înființase aici baza fără să fie descoperită își știuse meseria. Tidwell și Clancey făcuseră odată ceva similar pentru CIA, în Africa, la Ogaden. Fusese o bază de aprovizionare pentru elicoptere RDF.

Tidwell se simți tentat să oprească autocamionul și să dea ordinul de atac, cît mai aveau încă elementul de surpriză de partea lor. Santinelele nu erau suspicioase și putea să tragă camionul chiar în dreptul celor de lîngă depozitul de combustibil. Probabil că ele erau mai preocupate să-i împiedice pe băștinași să fure ceva decît de un atac dat în interiorul propriului lor teritoriu. Pe de altă parte, nu se putea aprecia dacă nu cumva mai existau și alte santinele în barăci.

O altă posibilitate ce trebuia luată în considerație era să treacă de bază și să se furișeze înapoi prin junglă. În trecut avuseseră multe succese atacînd din junglă. De asemenea, cineva ar putea fixa încărcătura de explozibil înainte de începerea focului.

O a treia posibilitate îi veni în minte. ITT-istul le oferise o lovitură aeriană. Putea acum să facă apel la ea și să privească în siguranță de la marginea drumului. Dintr-un singur foc ar demonstra că a avut dreptate și ar zădărnici și planurile „petroliștilor".

Dacă ar trebui să atace imediat, citiți secțiunea 45.
Dacă ar trebui să se furișeze din junglă, citiți secțiunea 44.
Dacă Tidwell ar trebui să facă apel la lovitura aeriană, citiți secțiunea 43.

FUEL DUMP
HELICOPTER
JUNGLE
ROAD
GUARDS
BARRACKS
N

39

Spre ușurarea lui Tidwell, îi găsiră pe „petroliști" încă ocupați cu interceptarea semnalelor radio transmise de ITT. Continuau să aibă o singură santinelă, care se afla la o oarecare distanță pe drum, presupunînd, probabil, că un eventual pericol avea să vină tot cu un camion sau cu un transportor de trupe. Luptîndu-se cu roiul de insecte ce pluteau lîngă fața sa, Tidwell înțelese temeiurile acestei ipoteze.

De îndată ce oamenii săi își ocupaseră pozițiile, Tidwell deschise focul, fiind urmat imediat de restul patrulei.

Echipă „petrolistă" de interceptie radio.
Efectiv : 6
Tehnică de luptă : 5
„Petroliștii" luptă după tabela E.
Patrula lui Tidwell luptă după tabela C.
Dacă echipa „petrolistă" de interceptie radio e lichidată, citiți secțiunea 37.
Dacă ei înving patrula, citiți secțiunea 29.

40

Jungla părea neobișnuit de liniștită cînd ofițerul mercenar se strecură la marginea poienii ce înconjura baza „petrolistă". Faptul îl neliniștea, făcîndu-l să se întrebe

dacă nu cumva exista o patrulă inamică prin preajmă. Cînd ajunse în tufișurile cele mai apropiate de elicopter, hotărî că oricum nu avea nici o importanță. Nu se puteau retrage lăsînd totul intact.

— Mongol 4, murmură el în microfonul micului radio lipit de umărul uniformei sale cibernetice. Atacăm.

— S-a făcut, lider Mongol, veni răspunsul vesel al lui Shanks.

Din punctul său de observație, Tidwell își vedea oamenii apropiindu-se de baracă în salturi. Clădirea îi masca de privirile santinelelor, în timp ce avansau.

Cînd ajunseră la ușa barăcii, oamenii săi sloboziră un strigăt ce se auzi clar în întreaga tabără. Toate patru santinelele se întoarseră și alergară spre clădire.

Tidwell sări în picioare și fugi spre elicopter. În cîteva secunde plantase „încărcăturile explozive". După un minut, din „exploziv" țîșni un val de fum roșu și elicopterul era acum în mod oficial considerat distrus.

Nu mai aveau de rezolvat decît problema minoră a santinelelor. Nu le puteau lăsa în urma lor.

Trupe de garnizoană ale bazei.
Efectiv : 4/7.
Tehnică de luptă : 5
Trupele „petroliste" luptă după tabela D.
Patrula Comunicațiilor luptă după tabela B.

Numai cele patru santinele „petroliste", minus eventualele pierderi, vor riposta în primele două runde.

Dintre ceilalți șapte „petroliști", patru, aflați în baracă, vor fi eliminați imediat și nu vor lua parte la luptă. Ceilalți trei vor ieși în grabă din autostația radio și vor lua parte la luptă din runda a treia.

Dacă „petroliștii" cîștigă lupta, citiți secțiunea 29.

Dacă patrula cîștigă, citiți secțiunea 41.

41

Fața de ultima dată cînd vorbiseră, ITT-istul părea aproape prietenos.

— Comitetul de conducere aprobă modul în care ai analizat situația.

— Drăguț din partea lor.

Tidwell nu putu rezista ironiei. Se întorsese chiar înainte de amurg, cu mai puțin de trei ore în urmă. În prima oră raportase rezultatele misiunii de recunoaștere. Apoi urmară un duș fierbinte și o friptură. Mercenarul privea faptul că nu adormise în timpul mesei ca pe o mare reușită. După aceasta, își permisese, în fine, să cedeze. Acum, după mai puțin de o oră de somn, nu se simțea prea tolerant.

— De asemenea, te felicităm pentru succesul misiunii, care a confirmat bănuielile noastre. (Acum, că fuseseră confirmate, bănuielile deveniseră „ale lor".) Considerăm că sînteți omul potrivit pentru a conduce o lovitură preliminară în zonă, continuă funcționarul Comunicațiilor.

Mercenarul încercă să pară vioi, dar ochii continuară să i se închidă. Oricît de urgent ar fi fost, nu putea pleca înaintea zorilor. Se întrebă dacă ITT-istul avea de gînd să termine și să-l lase să se culce la loc.

— Bineînțeles, o dată cu creșterea responsabilităților, ți se va da și fostul dumitale grad. Felicitări, domnule maior.

Funcționarul încheie cu ceea ce considerase probabil a fi „marele anunț" și întrerupse transmisia.

Cei din încăpere aplaudară liniștit sau murmurară felicitări. Tidwell încercă să pară încîntat, dar știa că nu pare decît obosit.

În dimineața următoare, Tidwell analiză Tabela de Operațiuni și Echipament. Ca de obicei, TOE era simplă și patronii cheltuiseră numai minimum necesar misiunii. Mercenarul privi acest fapt în mod filosofic. Dacă ar fi dorit să-și copleșească inamicul cu tehnică militară, n-avea decît să rămînă înrolat într-una din armatele naționale. Oricum, echipamentul furnizat era, probabil, suficient. După un somn bun, libertatea și riscurile unei lovituri preliminare i se păreau atrăgătoare.

Dimensiunile subunității pe care Corporația Comunicațiilor i-a repartizat-o lui Tidwell depind de succesele înregistrate în misiunea de recunoaștere. Cu cît

a reușit mai multe, cu atît vor avea mai multă încredere în el și vor risca mai mulți oameni sub comanda lui.

Efectivul de bază este de 16 soldați, cu un indice de moral egal cu 8.
Dacă în urma misiunii de recunoaștere au fost capturate elementele aparaturii de intercepție radio, adăugați 4 soldați la acest efectiv și măriți moralul cu o unitate. (Nu este necesar ca cincizeci la sută să fi supraviețuit pentru a beneficia de acest premiu.)
Dacă la sfîrșitul misiunii au supraviețuit peste cincizeci la sută din membrii patrulei (adică 4 sau 7, depinzînd de grupa aleasă, și socotindu-l și pe Tidwell), atunci adăugați la efectiv (încă) 4 soldați și măriți moralul cu o unitate. Nu este necesar să fi găsit aparatul de radio pentru a beneficia de acest premiu.
Subunitatea comandată de Tidwell va fi compusă deci din 16, 20 sau 24 de soldați. Indicatorii ei vor fi :
Efectiv : 16 (sau 20 sau 24)
(inclusiv Tidwell)
Tehnică de luptă : 3(16 × 3 = 48) ; (20 × 3 = 60) ; (24 × 3 = 72)
Forța de luptă corp-la-corp : 4(16 × 4 = 64) ; (20 × 4 = 80) ; (24 × 4 = 96)
Moral : 8 (sau 9 sau 10)
(Valorile mai scăzute ale indicatorilor tehnică de luptă și forță de luptă corp-la-corp se datorează unei ajustări la scară pentru a permite utilizarea tabelelor de luptă în condițiile efectivelor mai mari. Indicii taberei adverse au fost micșorați în mod similar.)
Soldații sînt înarmați cu pușca de asalt M-21. Razele emise de această armă special concepută activează semnalul „ucis" în uniformele speciale ale mercenarilor. Armele sînt dotate și cu încărcătorul standard plin cu muniție 7,62. Dacă o uniformă cibernetică nu răspunde la două lovituri clare cu raze, mercenarii pot recurge la foc adevărat.
Subunitatea lui Tidwell se împarte în două secțiuni egale. Comanda primei secțiuni îi revine însuși maiorului Tidwell. Cea de-a doua secțiune este comandată de locotenentul Randall Neilson. Sergentul său este

Eddy Allinov, un blond scund din New York, cu accent specific cartierului Brooklyn. După fiecare luptă, supraviețuitorii vor fi împărțiți astfel încît cele două secțiuni să aibă același efectiv. Dacă efectivul total e impar, mercenarul în plus va face parte din grupa lui Tidwell. Tidwell va fi ultimul „ucis“, iar Neilson, penultimul.

Veți folosi o nouă listă pentru înregistrarea noilor indicatori. Aveți grijă să notați eventualele pierderi și să echilibrați efectivele celor două grupe. Pentru sporirea dificultății misiunii, încercați să o îndepliniți cu efectivul de numai 16 mercenari.

Maiorul Tidwell nu mai avusese de-a face cu Neilson, dar canadianul îi plăcu de la prima vedere. Neilson era bine făcut, înalt de peste un metru nouăzeci și mușchiulos. În ciuda vremii călduroase, purta o cămașă în carouri, de tăietor de lemne. Poate că odinioară chiar fusese tăietor de lemne. Puțini oameni își încep viața ca mercenari.

— Această misiune are două obiective, le explică Tidwell lui Neilson și celor doi sergenți. Există un nou drum, orientat pe direcția nord-sud, construit chiar după ramura de vest a rîului Geechama. Se vede că s-a muncit mult la el. Birocraticii noștri șefi vor să aflăm unde duce. Cel mai bun mod de a face aceasta e s-o tăiem spre nord-vest de-a lungul platoului. Vom intersecta drumul lîngă cotul spre est al rîului Geechama.

O ordonanță deschise timid ușa centrului de instructaj și, la încuviințarea lui Tidwell, intră cu o carafă de bere și patru pahare. Ședința fu temporar suspendată, în timp ce își goliră primul pahar și și-l umplură pe-al doilea. Niciodată amara bere braziliană nu avusese un gust mai bun, și motivul, realiză Tidwell, era că se simțea bine. Îi așteptau zile grele, dar în nici un caz plicticoase.

— Al doilea obiectiv pe care-l avem, continuă el, este să provocăm atîtea probleme „petroliștilor“ încît ei să creadă că au de înfruntat o companie întreagă. Sperăm că or să ezite să atace pînă cînd noi chiar vom avea una sau două companii la-ndemînă.

Ofensiva noastră centrală avansează, dar am investit în ea aproape tot materialul nostru uman și tehnic. Deci, flancul e vulnerabil. Mahării „petroliști" pun ceva la cale. Dacă e vorba de un atac în forță, pot transporta jumătate de armată.

— Apropo, mi s-a spus că vom primi o primă substanțială în caz de reușită. Pornim la orele 06,00. Oamenii să fie gata la 05,30. Dacă aveți întrebări, veniți să mă vedeți individual. Liber !

Localul Janei continua să fie o uluitoare combinație de tehnologie modernă și pete de grăsime. Ca majoritatea mercenarilor, Tidwell preferă petele de grăsime.

De data aceasta îl găsi pe Clancey deja acolo. Trecură din nou prin ritualul de saluturi și de asigurări că nu îi deranjează compania celuilalt. Era rîndul lui Clancey să facă cinste și părea să fi băut o mulțime de pahare și înainte.

— Am auzit că ai fost ocupat, comentă Clancey, după mai multe minute de tăcere relaxată.

— Oarecum, spuse Tidwell rezervat.

— M-am gîndit eu că a fost mîna ta. Rînji, vizibil încîntat de succesul prietenului și adversarului său.

Pentru a nenumărata oară, maiorul se miră de modul în care acest război „fără morți" zăpăcea sentimentele. Într-un război adevărat, el și Clancey ar fi făcut totul pentru a lupta în aceeași tabără. Ambii găseau acum că întrecerea oferă un plus de strălucire chiar și activităților de rutină.

— Vreau să spun, pe cine mai puteau găsi... care să intre în bîrlogul lupului și să mai și iasă ?

Căpitanul „petrolist" se lăsă pe spate și se uită la Tidwell cu ochii întredeschiși.

„Poate că nu e așa beat precum pare", gîndi Tidwell. „Există o cale de a afla".

— Ce-ar fi să facem un concurs de tir mîine seară ? îl întrebă pe celălalt mercenar. Putem ajunge la poligon după cină.

— Dacă ești aici, spuse cu o voce ușor afectată de alcool.

— Pariez pe o sticlă de whisky irlandez, il provocă Tidwell, sperînd să-l momească, dar neașteptîndu-se să reușească.

Rînjetul irlandezului dovedi că nu se lăsase nici un pic înșelat.

— Bine, o sticlă pe tragerile viitoare.

Tidwell era sigur că nu se referă la nici un concurs în poligon.

După ce cumpărară cele două sticle de „Tullamore Dew“ și le lăsară în grija Janci, cei doi abandonară ironiile și își petrecură restul serii într-o atmosferă relaxată, de vechi istorisiri. Ambii plecară devreme, dar nici unul nu recunoscu că urma să se trezească de dimineață.

Ofițerii își studiară harta de campanie. În nord-vestul taberei Comunicațiilor se afla o zonă neutră, compusă din dealuri ce urcau pînă la un platou acoperit de copaci. Dincolo de platou se afla zona atribuită „petroliștilor“ la începutul războiului. Zeci de poteci croite de băștinași șerpuiau prin junglă, poteci ce erau acum, în majoritate, abandonate și năpădite de vegetație, din cauză că guvernul mutase băștinașii pentru a face loc cîmpului de luptă. În afara cazului cînd găseau o cale nouă, îi aștepta un marș chinuitor pînă la presupusa tabără „petrolistă“.

Pădurea tropicală nu e călduroasă în primele ore ale dimineții. În cele cîteva minute înainte ca soarele să pătrundă prin etajele superioare ale pădurii, aerul e surprinzător de friguros. De asemenea, pădurea tropicală este extrem de umedă, datorită colectării apei condensate noaptea în frunzele din etajele inferioare, chiar și în absența inevitabilei ploi nocturne.

Astfel, Tidwell descoperi senzația inedită de a fi înghețat și, în același timp, ud pînă la piele de apa căzută din frunzele încă umede. Spera că și Clancey are un început de zi la fel de mizerabil. Din păcate, cunoscîndu-l pe irlandez, maiorul nu se îndoia că acesta descoperise o modalitate de a dormi pînă tîrziu și că apoi reușise să păcălească pe cineva să-l ducă cu elicopterul pînă la pozițiile pe care le ocupa în momentul de față.

Mai tîrziu, după zece ore de mărșăluit pe poteci pline de mărăcini, toți membrii patrulei se simțeau înfierbîntați

și nenorociți. Urmaseră o direcție ce ducea spre platou și în momentul de față se aflau pe o potecă croită de băștinași. Neplăcerile erau mărite de necesitatea avansării cu prudență. De asemenea, era probabil ca în zona celor mai evidente căi de acces să fi fost puse detectoare de voce și semnale radio. „Petroliștii" avuseseră la dispoziție luni întregi pentru a infiltra regiunea. Luni în care ITT-iștii care îi conduceau o etichetaseră drept „liniștită" și o ignoraseră. Din această cauză, membrii patrulei se răspîndiseră și păstrau între ei o distanță de mai mulți metri. Combinată cu interdicția folosirii semnalelor radio, aceasta însemna că ordinele trebuiau transmise din om în om, prin gesturi. Maiorul aștepta aproape cu nerăbdare prima lor luptă. După aceea, prezența lor fiind cunoscută, își vor putea folosi aparatele radio din căști. Altfel, la ce bun să fii angajat de Corporația Comunicațiilor dacă nu poți folosi produsele patronilor ?

Aproape de amurg veni și semnalul așteptat. Tidwell, preocupat de găsirea locului în care să-nnopteze, aproape că nu îl văzu. Mercenarul din fața lui își ridică pumnul strîns, apoi îl lăsă jos.

— Inamic în față.

Ofițerul transmise alarma mai departe și înaintă rapid. Avea nevoie de mai multe informații, și componenții patrulei erau bine instruiți. Aveau să aștepte în afara potecii pînă la noi ordine.

Îl întîlni pe cercetașul din cap, care se întorcea în pas alergător.

— Patrulă „petrolistă", îl informă mercenarul, folosind o serie complicată de gesturi pe care mercenarii o adoptaseră, cu decenii în urmă, de la SAS. Pentru experți, comunicarea prin gesturi era aproape la fel de rapidă ca vorbirea normală.

— Am văzut trei, poate patru.

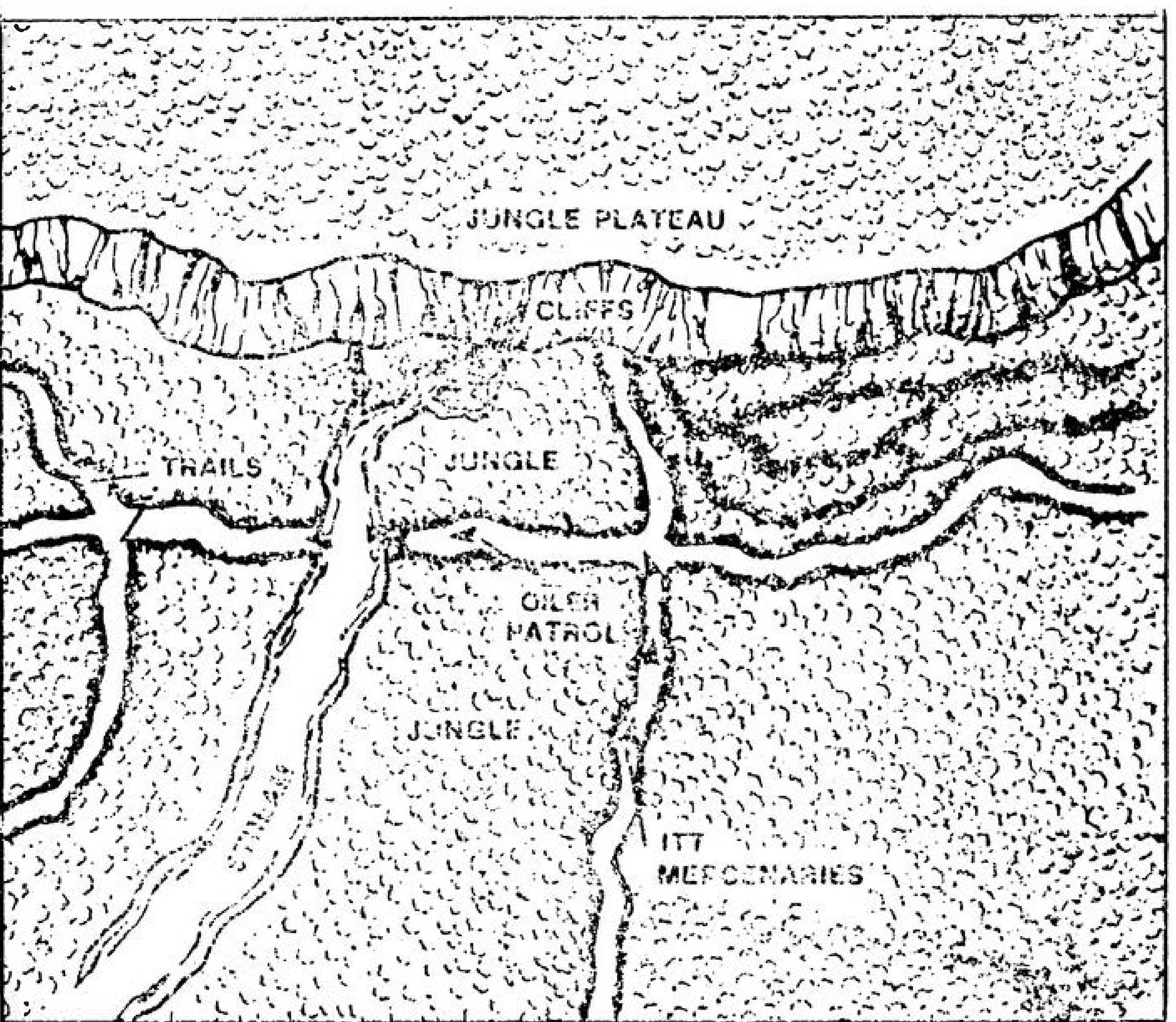
— Vin spre noi ? întrebă Tidwell.

— Nu, se mișcă pe o direcție perpendiculară, la vreo douăzeci de metri distanță. Soldatul își trase sufletul înainte de a semnaliza restul răspunsului. Sînt în cercetare. Ne caută ?

Maiorul ignoră întrebarea. Nu avea importanță. Îi ordonă mercenarului să se întoarcă la postul său. Era

improbabil ca „petroliștii“ să știe unde sînt. Era, probabil, o patrulare obișnuită a perimetrului. Cel puțin aflase că mergeau în direcția bună. Mai era aproape o oră înainte să se întunece de tot. Acum trebuia să hotărască dacă să lase patrula să treacă sau dacă să o prindă din urmă și să o atace din spate.

Dacă ar trebui să stea ascunși și să lase patrula să treacă, citiți secțiunea 47.
Dacă ar trebui să o atace, citiți secțiunea 49.

JUNGLE PLATEAU
CLIFFS
TRAILS
JUNGLE
OILER PATROL
JUNGLE
ITT MERCENARIES

42

Jungla părea liniștită în timp ce patrula se furișa către baza „petrolistă“. Liniștea îl crispa pe ofițerul mercenar, făcîndu-l să se-ntrebe dacă nu cumva mai există și altcineva care se furișa în urma lor. Exact în momentul în care ajunseră lîngă tufișurile cele mai apropiate de elicopter, răsună o rafală scurtă de focuri.

Rafala fusese trasă de un M-21 aparținînd oamenilor săi. Ofițerul mercenar aștepta să audă riposta „petroliștilor“, printre strigătele santinelelor ce intraseră de-acum în alertă.

Înjurînd în șoaptă, se hotărî rapid. Nu se puteau retrage lăsînd elicopterul intact. Acesta s-ar fi înălțat și ar fi venit peste ei în cîteva minute.

— Mongol 1, ordonă el brusc, atacăm !

Confirmarea veselă a lui Shanks se pierdu în răpăitul armelor de calibru mic. Patrula sa, răspîndită în junglă de-a lungul unei mari porțiuni a perimetrului bazei, deschise focul asupra apărătorilor. Mai mulți mercenari „petroliști“ se revărsară din barăci, primii dintre ei căzînd înțepeniți după numai cîțiva pași. Tidwell lătră cîteva ordine, apoi se concentră asupra santinelelor, al căror tir lumina frunzele de lîngă el.

Trupe de garnizoană.
Efectivul rămas : 7

Tehnică de luptă: 5
Trupele „petroliste" luptă conform tabelei C.
Patrula Comunicațiilor atacă după tabela B
Dacă „petroliștii" cîștigă, citiți secțiunea 29.
Dacă patrula cîștigă, citiți secțiunea 41.

43

Primul său impuls fu să tragă pur și simplu pe dreapta și să urmărească distracția. Apoi, ca să fie el împăcat, mercenarul făcu o întoarcere de 180 de grade și trecu repede încă o dată pe lingă bază. Nimic nu se schimbase. Tidwell opri camionul chiar în afara razei vizuale a „petroliștilor".

— Mongol 3 către Mongol 1, terminat, rosti căpitanul în micul aparat de emisie-recepție, prins de uniforma sa cibernetică. După zece secunde de paraziți în cască, căpătă un răspuns.

— Aici Mongol 1. De ce nu păstrați tăcerea radio?

Operatorul radio părea contrariat. Îl deranjaseră, probabil, de la masa de prînz.

— Am nevoie de o lovitură aeriană la coordonatele A pătrat 7, continuă Tidwell, ignorînd întrebarea. Maximă urgență, încheie el.

— Lovitură aeriană la AA7, cerere confirmată, toate forțele disponibile vor fi expediate, îl asigură vocea. Le va lua cîteva minute să vină din centru. Probabil că cineva crede în tine, concluzionă vocea pe un ton mai prietenos.

— Acum nu trebuie decît să așteptăm, observă vesel Shanks.

— Sper că transmisia a fost suficient de scurtă ca să nu putem fi localizați, se îngrijoră căpitanul, cu voce tare. Avem o cale lungă pînă acasă.

În mai puțin de un sfert de oră lovitura aeriană apăru sub forma a două elicoptere de luptă aer-sol, „Condor". Tidwell se simți impresionat. Cineva chiar crezuse în el. Apoi realiză că acum trei zile Comunicațiile aveau șase astfel de aparate de zbor. Celelalte patru fuseseră probabil pierdute în ofensiva din sud. Nu era de mirare

că nu îi puteau acorda decît o singură lovitură aeriană.

Din marginea junglei putură vedea elicopterele făcînd prima survolare a obiectivului. La trecerea lor, senzorii laterali ai elicopterului „Northo 91“ aflat la sol fură învăluiți de raze emise de cuarț. Fum roșu țîșni din ambele părți, dînd raidului un efect dramatic. Tidwell știa că acum comenzile elicopterului erau scoase din funcțiune. O lumină roșie ce strălucea deasupra depozitului de muniție semnaliza că și acesta fusese distrus. Fumul roșu înțepător pluti adus de vînt pînă la locul în care se ascunsese patrula.

— Nu iubești mirosul napalmului? E ca parfumul..., parafrază unul dintre mercenari. Un altul îl îmbrînci, simulînd scîrba.

Tidwell fu nevoit să fie de acord. Era, într-adevăr, un mod ciudat de a purta un război.

Notați că ați folosit singura lovitură aeriană disponibilă. Nu veți mai putea folosi această opțiune în viitor.
Citiți secțiunea 41.

44

Primul său impuls fu să tragă pur și simplu pe dreapta și să urmărească distracția. Apoi, ca să fie el împăcat, mercenarul făcu o întoarcere de 180 de grade și trecu repede încă o dată pe lîngă bază. Nimic nu se schimbase. Tidwell opri camionul chiar în afara razei vizuale a „petroliștilor“. Totodată, îl așezase în așa fel încît baza să nu se afle între ei și cel mai apropiat teritoriu prieten.

Planul îi cerea lui Tidwell să înainteze prin junglă pînă ce va ajunge la același nivel cu elicopterul. Apoi, urma să riște emiterea unui semnal scurt către restul patrulei, iar aceasta să înceapă să înainteze către baracă. Dacă reușeau să ajungă la ea neobservați, trebuiau să dea buzna înăuntru, să-i neutralizeze pe cei aflați acolo și să o folosească drept bază de pornire a atacului împotriva santinelelor aflate deja la posturi. Căpitanul avea să folosească această diversiune pentru a pune pe elicopter încărcăturile sale „explozive“. Explozia urma

să afecteze atît elicopterul, cit și depozitul de combustibil.

Acesta era planul.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu valoarea de camuflare a subunității, citiți secțiunea 40.
Dacă suma lor este mai mare, citiți secțiunea 42.

45

— Pe ei ! strigă Tidwell, ridicîndu-și M-21-unul de pe bancheta Fordului uzat. Conducind cu o singură mînă, trase mai multe rafale în santinelele de lingă depozitul de muniții. Restul membrilor patrulei se revărsă din camion, aruncînd pepenii pe jos. Sub acoperirea focului lor, Tidwell țîșni spre elicopter și puse „explozibilele". Un minut mai tîrziu, din „explozibil" ieși fum roșu și uriașa aeronavă era acum, în mod oficial, scoasă din luptă.

Trupe de garnizoană ale bazei.
Efectiv : 4/11
Tehnică de luptă : 5

Trupele „petroliste" luptă conform tabelei D.

Patrula Comunicațiilor atacă după tabela C.

În primele runde vor riposta patru mercenari „petroliști" (mai puțin eventualele pierderi). Ceilalți șapte „petroliști" vor intra în luptă începînd cu a treia rundă.

Dacă oamenii lui Tidwell înving, scădeți eventualele pierderi și citiți secțiunea 41.
Dacă „petroliștii" cîștigă lupta, citiți secțiunea 29.

46

Continuară să meargă timp de o oră după încheierea ambuscadei. Le luase doar cîteva secunde să lichideze întreaga forță „petrolistă". Exista chiar șansa să fi fost suficient de rapizi încît să fi izbutit să împiedice emite-

rea unui raport asupra atacului lor. Nefiind siguri, trebuiau să fie extrem de prudenți. Nu puteau rămîne în această zonă în caz că prezența lor era cunoscută și, în caz contrar, nu-și puteau permite luxul legăturilor radio în timpul întunericului. Cînd nivelul de adrenalină îi reveni la normal, Tidwell descoperi că este obosit.

Îndepărtarea de locul în care organizaseră ambuscada fu mult îngreunată de ploaia de seară. Plouă mai tare și mai mult timp decît de obicei, apa pătrunzînd prin acoperișul de frunze și căzînd cu picături mari asupra mercenarilor. Își așezară tabăra la cinci kilometri de platou, fiecare adăpostindu-se sub o folie subțire de plastic, întinsă între copaci și tufișuri. Cu excepția celui de gardă, toți adormiră în cîteva minute.

Citiți secțiunea 50.

47

Patrula „petrolistă“ trecu mai departe. Tidwell îi ordonă lui Allinov să-i urmărească pînă cînd va fi sigur că nu au de gînd să se întoarcă. Sergentul apăru după o jumătate de oră și raportă că patrula își așezase tabăra de noapte la vreo doi kilometri distanță. Cînd nivelul de adrenalină îi reveni la normal, Tidwell descoperi că este obosit. Ar fi preferat să-nnopteze aici, dar aceasta ar fi însemnat să riște să atragă atenția „petroliștilor“. Trebuiau să meargă, chiar și pe întuneric, pentru a pune cîțiva kilometri în plus între ei și patrula de perimetru. În plus, se consolă el în timp ce-și ridica ranița, în acest fel vor pătrunde în interiorul teritoriului inamic la adăpostul întunericului.

Călătoria pînă la locul în care să se poată considera în siguranță fu mult îngreunată de ploaia de seară. Plouă mai tare și mai mult timp decît de obicei, apa pătrunzînd prin acoperișul de frunze și căzînd cu picături mari asupra mercenarilor. În zece minute erau uzi pînă la piele pentru a doua oară în acea zi, iar uniformele cibernetice, care în mod normal erau comode, începură să-i roadă la subrațe și între picioare. Își așezară tabăra la trei kilo-

metri de platou, fiecare adăpostindu-se sub o folie subțire de plastic, întinsă între copaci și tufișuri. Cu excepția celui de gardă, toți adormiră în cîteva minute.

Citiți secțiunea 50.

48

O liană îi agăță piciorul și, pentru a cincea oară în decursul ultimei ore, Tidwell aproape alunecă pe panta plină de mărăcini a peretelui stîncos. Din punctul în care începuseră ascensiunea, povîrnișul li se păruse înalt, și nu se înșelaseră. În ciuda abundenței de plante agățătoare, cățărarea era solicitantă, dar mai ușoară decît se temuseră. Soarele tropical ce le ardea spatele, în timp ce se înălța pe cer, și umiditatea făceau din efortul lor un adevărat test de rezistență. Transpirația îmbibase fiecare centimetru din uniforma ofițerului și îi înțepa ochii. Încă o dată, Tidwell regretă că nu alesese calea mai ușoară spre vîrf. Aruncă o privire și văzu că mai aveau doar vreo zece metri pînă sus. Patrula era răspîndită pe stîncă, atît lîngă el cit și în spatele lui, căci fiecare mercenar își alesese propriul traseu spre vîrf.

Apoi se zări o mișcare la marginea de sus a povîrnișului. O față apăru lîngă un tufiș acoperit cu flori galbene. Era un tînăr roșcat și cu pistrui. Lui Tidwell nu-i trebui să vadă uniforma cibernetică pentru a realiza că nu era vorba de un băștinaș. Roșcatul se retrase cu un strigăt îngrijorat, confirmîndu-i astfel temerile.

În timp ce Tidwell se zbătea să-și dea jos pușca de pe umăr cu o singură mînă, apăru o a doua față. Aceeași față se ivi din nou, aruncînd încă o privire, apoi o voce puternică începu să comande. Din mai multe puncte de deasupra patrulei izbucniră focuri de armă.

Cel puțin, se consolă mercenarul, nu se mai punea problema să treacă neobservați.

Comută microfonul atașat la cască.

— Adăpostiți-vă cum puteți. Ripostați. Avansați unul cîte unul.

Rosti ordinele pe un ton sec. Apoi deschise și el focul. Agățat de peretele stîncos, se simțea vulnerabil și expus.

Santinele pe povîrniș.
Efectiv : 7
Tehnică de luptă : 3
Forță ofensivă inițială : 21
„Petroliștii“ atacă după tabela B.
Patrula lui Tidwell ripostează după tabela D.
Datorită poziției lor, „petroliștii“ trag primii.
Dacă după trei runde mai rămîn „petroliști“, citiți secțiunea 51.
Dacă patrula e lichidată, citiți secțiunea 29.
Dacă patrula Comunicațiilor cîștigă, citiți secțiunea 54.

49

Frunzele aspre le tăiau părțile de corp neacoperite, în timp ce mercenarii Comunicațiilor alergau pe potecă după patrula „petrolistă“, graba lor fiind temperată doar de dorința de a nu speria prada.

Maiorul Tidwell simți că se distrează. În zilele în care se afla într-o dispoziție filosofică, recunoștea chiar că acesta era motivul principal pentru care devenise mercenar. Explozia de adrenalină cînd alergai să înfrunți inamicul. Satisfacția lucrului bine făcut. Nu le mai rămînea decît să descopere cum să lupte undeva unde era aer condiționat.

Încercase să devină funcționar. Jungla nu era mai puțin periculoasă decît cea prin care goneau acum, dar te pierdeai în fața corporației. Nimeni nu încerca să te împuște, dar se atenta la mîndria ta. Nu existau dușmani, sau, mai degrabă, nu știai niciodată cine-ți sînt dușmanii. Nu existau nici prietenii trainice. Descoperise toate acestea pe propria lui piele. Cînd părăsise costumul de om de afaceri și informările ținute lunea, găsise că războiul curat, direct, era o ușurare. Aici știa cine e inamicul și în cine se poate încrede.

Îl zăriră pe cercetașul de spate exact în momentul în care patrula se răsfirase de-a lungul unui cot. Aflat

în frunte, Tidwell încetini și nu fu observat. Așteptă ca grosul subunității sale să-l ajungă din urmă și îi conduse mai departe. Finețurile nu își aveau rostul în această situație. Trebuiau doar să profite de surpriza adversarilor și de superioritatea lor numerică. Dacă atacau rapid și în forță, puteau scăpa fără pierderi.

Sergentul Allinov, aflat în stînga sa, trase primul. În căști, Tidwell auzi raportul agitat transmis de caporalul aflat la conducerea „petroliștilor".

Patrulă de perimetru „petrolistă".
Efectiv : 5
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 15
„Petroliștii" luptă conform tabelei C.
Și subunitatea lui Tidwell luptă tot după tabela C.
Dacă elimină patrula „petrolistă", citiți secțiunea 46.
Dacă toți mercenarii Comunicațiilor sînt lichidați, citiți secțiunea 29.

50

Imediat după ivirea zorilor, țipătul răgușit al unui papagal îl făcu pe Tidwell să sară în picioare, cu arma pregătită. În deșert, își aminti cu nostalgie, era în general și pustiu, și liniște. Propria sa reacție îi trezise pe majoritatea, așa că se hotărî ca măcar să ia un start matinal. După un mic dejun rapid, constînd din conserve provenite probabil din surplusul războiului din Pakistan (deduse Tidwell din eticheta lor ștearsă), ofițerul mercenar se urcă în cel mai înalt copac aflat la-ndemînă, încercînd să determine unde se găseau. Fu surprins cînd descoperi cît de aproape erau de marginea platoului.

Versantul muntos constituia oarecum o anomalie în bazinul Amazonului. Cîndva, în trecutul îndepărtat, forțele tectonice despicaseră solul pietros și împinseseră în sus una din marginile crăpăturii. Rezultatul, după mii de ani de eroziune, era un perete stîncos, înalt de o sută de metri, care străbătea jungla pe o distanță de mai mulți kilometri. Conform hărților topografice, versantul era abrupt, dar accesibil din aproape orice punct. Din copacul în care se cățărase, Tidwell își dădu seama că această afir-

mație fusese mult prea optimistă. Putea vedea o singură porțiune, care fusese probabil tăiată de o cascadă, pe unde puteau urca spre vîrf fără a fi nevoiți să facă pe alpiniștii.

Apărea, deci, problema că dacă ruta aceea era singura rezonabilă, atunci era în mod cert păzită. Pe de altă parte, dacă încercau să urce povîrnișul prin oricare alt punct, aveau să fie extrem de vulnerabili în fața unui atac venit de sus. Dacă fuseseră detectați, atunci aveau să existe patrule de-a lungul întregii margini a platoului. Nu dorea deloc ca uniforma cibernetică să-i înțepenească cînd stătea agățat pe o pantă de 70 de grade.

Dacă ar trebui să folosească porțiunea mai lină, citiți secțiunea 59.
Dacă ar trebui să încerce să urce într-un punct mult mai apropiat, dar și mai abrupt, al peretelui stîncos, citiți secțiunea 48.

51

Strălucitoarele raze de activare ale M-21-urilor „petroliste" țintiră frunzele tufișului în spatele căruia se ghemuise Tidwell. Aerul se umplu de pocniturile imitațiilor de mitraliere ce aruncau un flux continuu de focuri asupra mercenarilor care avansau.

În stînga sa îl putea vedea pe Neilson, care ajunsese aproape de vîrf. Din cîte își putea da seama, nu existaseră decît vreo șase inamici deasupra lor, iar acum erau mai puțini. Din nefericire, și oamenii săi se împuținaseră.

Dacă patrula de perimetru întîlnită anterior a fost prinsă în ambuscadă și distrusă, citiți secțiunea 52. Altfel, citiți secțiunea 71.

52

Continuați lupta ca de obicei.
Dacă toți „petroliștii" sînt „omorîți", citiți secțiunea 54. Nu uitați că „petroliștii" trag primii în fiecare rundă, datorită poziției lor superioare.

Dacă patrula ITT-ului este lichidată, citiți secțiunea **29**.

53

Cărarea fusese săpată în peretele stîncos de un rîu ce secase. Lutul și pietrele de pe jos erau încă alunecoase din cauza ploilor dese. Era imposibil să pășești fără să desprinzi cîteva pietricele. Cînd acestea se rostogoleau în albia rîului, maiorul își amintea cît de sensibile erau dispozitivele de supraveghere pe care le folosise în timpul raidului asupra oazei Katjura. Erau fabricate în Israel, sau, cel puțin, erau etichetate în idiș. Se întrebă cum mai erau relațiile dintre Corporația Petrolului și Israel. Spera să fie la fel de încordate ca întotdeauna.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor este egală cu sau mai mică decît valoarea de camuflare a patrulei, citiți secțiunea 56.
Dacă suma lor este mai mare, citiți secțiunea 58.

54

Ca majoritatea mercenarilor ce se cățărau o dată cu el, Tidwell încerca să se agațe cît putea de bine, de fiecare dată cînd făcea un pas în sus. Datorită vegetației, era puțin probabil ca un „cadavru“ să alunece pînă la baza povîrnișului. Pe de altă parte, o cădere încheiată cu ciocnirea de trunchiul unui copac, putea fi fatală. Își văzuse deja unul dintre oameni alunecînd, dar Allinov reușise să-l apuce de un picior și să-l agațe de un tufiș.

În sfîrșit, Neilson ajunse în vîrf. Tidwell încercă să vadă cîți oameni mai avea, dar nu reuși să-și întindă gîtul suficient de mult pentru a-i număra înainte ca majoritatea lor să ajungă la marginea platoului și să dispară din raza lui vizuală.

Cursul bătăliei se schimbă cînd oamenii săi, ajunși pe platou, deschiseră focul asupra „petroliștilor“. Deasupra lui Tidwell, focul slăbi în intensitate, iar el își permise să se cațăre în grabă spre vîrf. Pînă să ajungă la marginea

platoului, împușcăturile încetaseră. Tîrîndu-se pe terenul relativ orizontal, aproape se ciocni de un mercenar „petrolist“ căzut. Era roșcatul pe care-l văzuse mai devreme, și care se forța acum să-i zîmbească.

Citiți secțiunea 55.

55

În vîrful platoului se află o cărare bătută. Jungla din această zonă acoperă o cărare în cîteva zile. Unele plante agățătoare din Bazinul Amazonului cresc atît de repede, încît pot bloca o potecă în doar cîteva ore. După o săptămînă, un traseu care nu e folosit în mod regulat trebuie să fie din nou defrișat. Cărarea din fața lor nu era năpădită de plante și era vizibil că fusese utilizată intens. Faptul confirma bănuielile lui Tidwell despre numărul mare de activități desfășurate în zonă. Prea multe pentru a constitui altceva decît preludiul unei ofensive majore a „petroliștilor“.

Undeva pe această cărare, hotărî el, trebuie să se afle un prim obiectiv potrivit pentru misiunea noastră. Puteau merge sau spre nord, sau spre sud. Cealaltă cale de acces către vîrful platoului, pe care se hotărîseră să nu o folosească, se afla spre sud. Către nord se putea afla orice, chiar și o bază importantă, camuflată. Era aproape seară, așa că, în orice caz, aveau de mers mai multe ore pe întuneric. O perspectivă foarte neplăcută. Nu numai din cauză că mai ales noaptea plouă, ci și pentru că unii dintre cei mai antipatici reprezentanți ai faunei locale sînt nocturni.

Dacă patrula trebuie să se îndrepte către nord, citiți secțiunea 79.
Dacă trebuie să se îndrepte spre sud, citiți secțiunea 81.

56

Deși cercetașul se afla mai aproape, locotenentul Neilson zări, primul, obiectul metalic suspect, înfipt în noroiul

cărării. Fusese vopsit în negru mat, dar pietricelele antrenate de rîu înlăturaseră vopseaua de pe un colț, dînd la iveală materialul strălucitor.

— Nu mișcați ! strigă el, în ciuda ordinului de a nu face zgomot.

Nimeni nu mai mișcă, în afară de Tidwell. Maiorul alergă în față să vadă ce se întîmplă. Era mai mult decît îngrijorat. Dacă existau detectoare de sunet, prezența lor era acum cunoscută pînă-n Brasilia.

— Locotenente, șopti el, stăpînindu-se cu greu, ce naiba se întîmplă ?

— Mai bine să vă arăt, răspunse Neilson, sigur de el. Apoi înaintă prudent, pînă cînd ajunse chiar în fața cercetașului. Arătînd către fișia metalică ieșită la suprafața albiei rîului, ridică din umeri.

— În regulă, verifică, ordonă tăios maiorul.

După ce separă metalul de argilă, Neilson îngenunche deasupra dispozitivului mortal. Multe din noile mine erau magnetice, unele reacționau chiar la vibrații, dar aceste modele ar fi explodat deja într-un mediu atît de activ ca albia unui rîu. Mina respectivă se dovedi a fi modelul tradițional, care exploda cînd cineva pășea pe sîrma declanșatoare, întinsă chiar sub pietre. El și maiorul înaintară, pas cu pas. Terenul minat se întindea pe următorii o sută de metri ai cărării. În capătul opus, găsiră intrarea pe o altă potecă, ascunsă de un tufiș tăiat. Poteca mergea paralel cu terenul minat, în afara razei vizuale a celor de pe „adevărata" cărare. Întorcîndu-se pe traseul sigur, Tidwell apăru aproape în spatele lui Allinov. Înainte să poată spune ceva, sergentul se răsuci, gata să tragă.

Tidwell zîmbi aprobator. Nu mai exista nici o îndoială că se pregătea ceva important. Nimeni nu și-ar fi dat atîta osteneală pentru o zonă liniștită. Conduse patrula pe poteca sigură. Pierduseră aproape o oră și, dacă existau mine, atunci, probabil, existau și detectoare de sunet. Celui aflat la postul de ascultare cu greu i-ar fi putut scăpa strigătul lui Neilson.

Citiți secțiunea 61.

57

— Allinov, echipa ta se ocupă de cei de jos. Nu-i lăsați să tragă asupra echipei lui Neilson.

Tidwell își rosti repede ordinele. Fiecare secundă care trecea putea însemna o nouă pierdere.

— Neilson, urcă-te pe platou *acum !* strigă Tidwell în microfonul căștii sale, dublînd, în același timp, rata focului său. Trebuiau să cîștige în următoarele cîteva secunde sau aveau să fie lichidați.

Cei șase componenți ai echipei lui Allinov aruncară o perdea de gloanțe asupra „petroliștilor". Doi căzură imediat, iar restul fugiră la adăpost. Riscîndu-și propria piele, Tidwell se mută în dreptul unui platou mai apropiat de vîrf, trăgînd rapid pentru a împiedica cît mai mulți „petroliști" să-l ochească pe Neilson.

Cursul bătăliei se schimbă cînd restul soldaților ajunseră pe platou și deschiseră focul asupra apărătorilor rămași. Deasupra lui Tidwall, focul slăbi în intensitate și el își permise să se cațere în grabă spre vîrf. Pînă să ajungă la marginea platoului, împușcăturile încetaseră. Tîrîndu-se pe terenul relativ orizontal, aproape se ciocni de un mercenar „petrolist" căzut, care se forță să-i zîmbească. Impresionat de curajul lui, Tidwell îi citi numele de pe ecuson. Se hotărî să încerce să-l recruteze pe tînăr după ce va ieși de la morgă.

După un minut, Allinov se tîrî și el pe marginea platoului și raportă că ultimii doi supraviețuitori ai patrulei de perimetru aflate dedesubt fugiseră sau fuseseră „uciși". Întins pe spate, gîfîind, Tidwell dădu din cap aprobator.

Citiți secțiunea 55.

58

Deși cercetașul se afla mai aproape, locotenentul Neilson zări primul obiectul metalic suspect, înfipt în noroiul cărării. Fusese vopsit în negru mat, dar pietricelele antrenate de rîu înlăturaseră vopseaua de pe un colț, dînd la iveală materialul strălucitor.

— Nu mișcați ! strigă el, în ciuda ordinului de a nu face zgomot.

Întîrziase cu o fracțiune de secundă. Cercetașul făcu un pas în față, și o bubuitură puternică fu urmată de valuri de fum roșu ce umplură cărarea în jurul nefericitului mercenar. Cînd fumul se risipi, acesta zăcea paralizat de uniforma sa cibernetică, „mort" și părînd contrariat.

Maiorul alergă în față să vadă ce se întîmplă. Prezența lor era acum cunoscută, probabil, pînă-n Brasilia. Nu putea spera decît ca explozia să fie atribuită faunei locale.

— Locotenente, șopti el, stăpînindu-se cu greu, ce naiba se întîmplă ?

— Teren minat, răspunse repede Neilson. Apoi înaintă prudent, pînă cînd ajunse chiar în fața cercetașului căzut. Arătînd către o umflătură în noroi, ridică din umeri.

— În regulă, verifică, ordonă maiorul, tăios.

După ce separă metalul de argilă, Neilson îngenunche deasupra dispozitivului. Multe din noile mine erau magnetice, unele reacționau chiar la vibrații, dar aceste modele ar fi explodat deja într-un mediu atît de activ ca albia unui rîu. Mina respectivă se dovedi a fi modelul tradițional, care exploda cînd cineva pășea pe sîrma declanșatoare întinsă chiar sub pietre. Fuseseră norocoși că numai cercetașul era afectat. Maiorul și locotenentul înaintară, pas cu pas. Terenul minat se întindea pe următorii o sută de metri ai cărării. În capătul opus, găsiră intrarea pe o altă potecă, ascunsă de un tufiș tăiat. Poteca mergea paralel cu terenul minat, în afara razei vizuale a celor de pe „adevărata" cărare. Întorcîndu-se pe traseul sigur, Tidwell apăru aproape în spatele lui Allinov. Înainte să poată spune ceva, sergentul se răsuci, gata să tragă.

Tidwell zîmbi aprobator. Nu mai exista nici o îndoială că se pregătea ceva important. Nimeni nu și-ar fi dat atîta osteneală pentru o zonă liniștită. Conduse patrula pe poteca sigură. Pierduseră aproape o oră și, dacă existau mine, atunci, probabil, existau și detectoare de sunet. Celui aflat la postul de ascultare cu greu i-ar fi putut scăpa strigătul lui Neilson.

Notați încă o pierdere pe foaia de joc.
Citiți secțiunea 61.

59

Povîrnişul, cînd ajunseră în dreptul lui, era abrupt şi ameninţător. Stîncile acoperite de mărăcini nu îndemnau deloc la căţărat. Mult mai ademenitoare — şi probabil mai periculoasă — era cărarea lată, bine defrişată, ce ducea spre vîrful platoului.

Era clar că trebuiau să înainteze cu prudenţă. Tidwell îi făcu semn lui Neilson să preia conducerea. Uriaşul canadian se mişca prin junglă cu o graţie impresionantă. Merseseră pe cărare abia o sută de paşi, cînd locotenentul se întoarse în grabă către el.

— Ceva nu-mi pare în regulă, raportă el.

Oricine ar fi ignorat astfel de presimţiri, în afara unor mercenari bine instruiţi! Dacă există o problemă, atunci probabil că observase ceva, dar nu în mod conştient. Subconştientul cerea să fie ascultat. Ca mercenar, nu puteai îmbătrîni dacă nu-ţi ascultai presimţirile.

— Pe drum, sau în junglă ? întrebă Tidwell îngrijorat.

Neilson ridică stînjenit din umeri.

— Nu ştiu sigur. Am doar un sentiment ciudat.

Putea fi vorba de o ambuscadă, sau de mai multe patrule venind după ei. Dacă acesta era cazul, cel mai bine era să parcurgă repede cărarea. Cu cît petreceau mai mult timp croindu-şi drum printre copaci sau pe stîncile expuse, cu atît creştea probabilitatea să fie văzuţi.

Dar pe de altă parte, pericolul putea să-i pîndească din faţă, şi atunci îl puteau evita urcînd povîrnişul. Nu era o variantă prea atrăgătoare, dar putea fi mai sigură.

Dacă patrula ar trebui să înainteze prudent pe cărare, citiţi secţiunea 53.
Dacă ar trebui să se caţăre pe peretele stîncos, citiţi secţiunea 48.

60

Neilson conduse primul atac răspîndindu-şi oamenii pe un front larg, în spate. După intensitatea focului, Tidwell estimă că existau cel puţin şase apărători, poate

chiar mai mulți. După cîteva secunde, numai Neilson se mai mișca, plonjînd într-o depresiune puțin adîncă de pe cărare. Raze de M-21 dansau în noroiul din jurul lui. Ambele părți trăgeau și valea se umplu de lumina razelor în ceața amurgului.

Restul patrulei Comunicațiilor deschise focul în sprijinul celor ce avansaseră. Riposta celor din buncăr lumină peretele stîncos din spatele lor.

Buncărul emise un mesaj radio codificat.

— Tragere din mișcare! ordonă Tidwell.

Nu mai avea rost să păstreze tăcerea radio.

Mercenarii, bine instruiți, începură imediat un sistem de foc și alergare. „Petroliștii" reușeau cu greu să-și localizeze inamicii, în întunericul canionului. Tidwell realiză că trăgeau numai spre fulgerările armelor oamenilor săi. Fiecare mercenar era într-o continuă mișcare, oprindu-se numai ca să declanșeze o rafală scurtă și fugind imediat.

Cîteva secunde avu impresia că asaltul se va sfîrși rapid. Dacă reușeau să se apropie cit să arunce o grenadă, problema era rezolvată. Tidwell era gata să încerce chiar el. Apoi un soldat căzu în apropiere, raza nimerindu-l în centrul uniformei. Cînd un al doilea căzu și el, maiorul înțelese ce se întîmpla. Cineva din buncăr avea o lunetă cu infraroșii.

— Toată lumea la adăpost! urlă el, uitînd de casca radio. Ascundeți-vă repede și nu trageți decît dacă sînteți siguri, încheie el pe un ton mai calm.

Apoi așteptă. Pe un platou bătut de vînturi din Ogaden, niște francezi piperniciți îi demonstraseră că dezavantajul lunetelor cu raze infraroșii constă în faptul că necesită filamente pentru generarea razelor. Acum aștepta să surprindă luminițele lunetei.

Timp de cinci minute nu se întîmplă nimic. Nimeni nu trăgea, și cîteva insecte curajoase începură să bîzîie.

Apoi, o scînteie străluci în partea stîngă a buncărului. O țigară? Poate, căci mercenarii erau printre ultimii în abandonarea acestui obicei sinucigaș. Oamenii care-și doresc o viață lungă nu se fac mercenari.

Nu, lumina nu clipea deloc. Nu exista variația din momentul inspirației fumătorului. Tîrîndu-se înainte, ochi la cîțiva centimetri sub filamentele roșii. Cele trei focuri,

trase într-o succesiune rapidă, răsunară puternic. Obscenitățile ce urmară, brusc întrerupte în momentul în care uniforma lunetistului înțepeni, se auziră aproape la fel de tare. Un al doilea șir de înjurături se auzi clar, mai tare. Acestea fuseseră provocate de descoperirea că luneta se spărsese cînd „petrolistul“ paralizat scăpase arma.

— Pe ei ! ordonă maiorul. Cum spuneam, tragere din mișcare.

Cînd se apropiară de buncăr, tirul încetă. O grenadă fu aruncată printr-o fantă de tragere, iar Tidwell sparse unica ușă a buncărului și intră trăgînd. Înăuntru nu găsi decît „morți“, care-l priveau supărați. Domnea dezordinea. Nici una dintre victime nu era îmbrăcată regulamentar. Pînă la venirea lui, duseseră în mod evident o viață ușoară. Maiorul speră că unul dintre cei înțepeniți era comandantul buncărului.

Citiți secțiunea 66.

61

După încă o oră de mers prudent, ajunseră în apropierea platoului. Era aproape întuneric. Conform hărții, partea opusă a platoului se înclina ușor către rîul Geechama. Echipa lui Allinov era în față și maiorul știa că vor întîlni aproape sigur un fel de pază la capătul cărării. Avea dreptate.

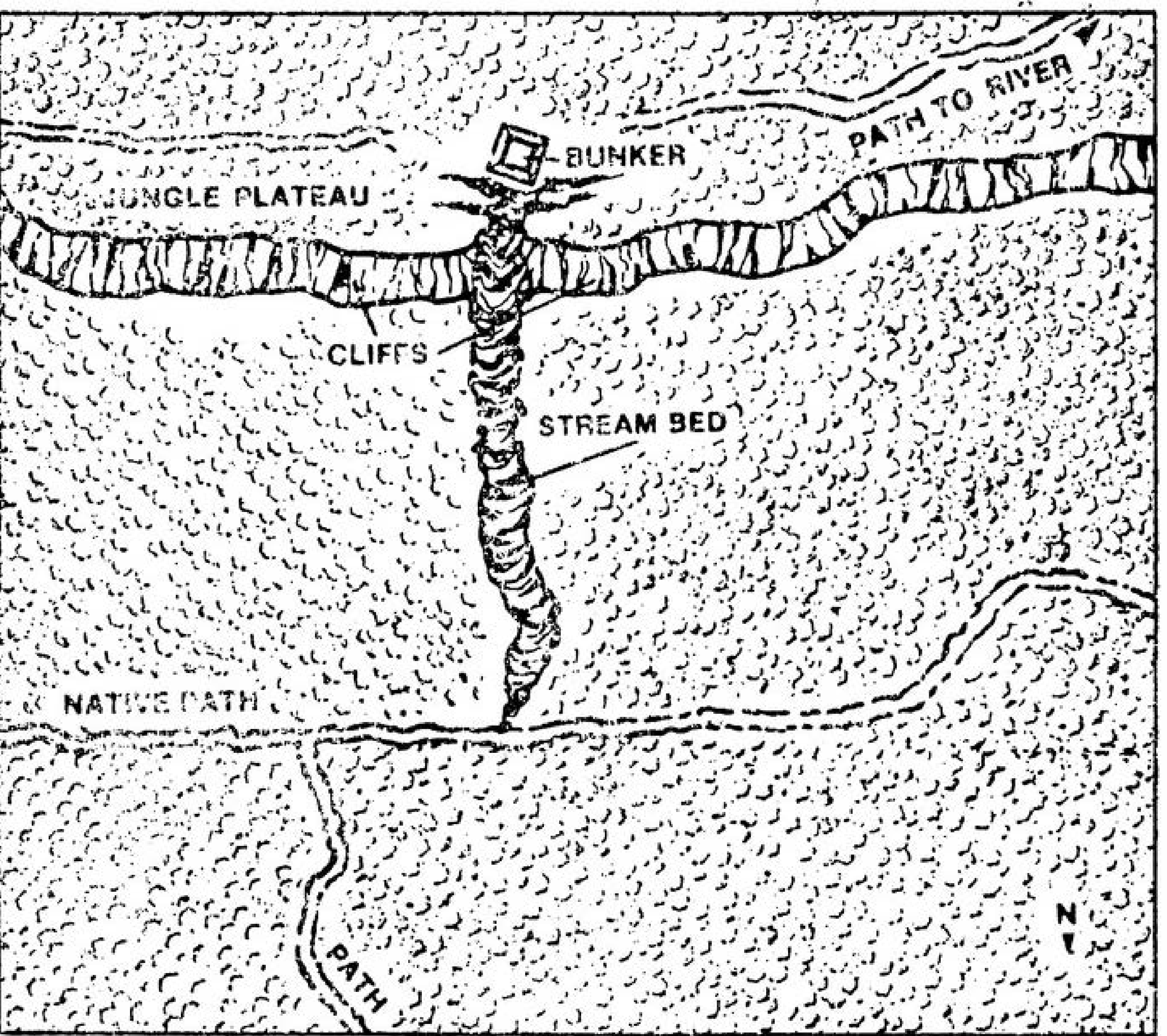
Era vorba de un buncăr construit din bușteni, copaci mari fiind ușor de găsit într-o pădure tropicală, și noroi, care era chiar mai abundent decît copacii. Era greu de spus cîți oameni se aflau la post, sau dacă mai existau și alții ascunși prin împrejurimi. Avînd în vedere zgomotul făcut mai devreme, probabil că cei dinăuntru se așteptau să aibă probleme. Un animal poate declanșa o mină, dar nu poate striga un avertisment.

Mai rău, pe ultimele sute de metri pînă la poziția buncărului, cărarea era mărginită de pereți de stîncă abrupți. Atacarea postului de gardă era riscantă, dar acesta nu putea fi ocolit. Atacul era prima alternativă. Mai puteau încerca să se furișeze pe lîngă el în întuneric, dar

întunericul era un aliat slab în epoca dispozitivelor moderne de detecție.

Tidwell îi putea ordona lui Neilson să se retragă pînă într-un punct în care secțiunea să poată urca povîrnișul pentru a ataca buncărul din două părți. Problema era cea a coordonării. Dacă își foloseau aparatele de emisie-recepție montate în căști, ar fi alertat buncărul (și pe oricine, pe o rază de o sută de kilometri). Dacă nu-și foloseau radiourile, atunci probabil că Neilson nu avea să fie în poziție cînd începea lupta. Un alt motiv de grijă îl constituia lunga așteptare pe cărare pînă cînd Neilson ajungea în poziție. Nu exista, practic, nici un adăpost de-a lungul pereților stîncoși. Dacă așteptau fie întunericul, fie ca Neilson să ajungă în flancul buncărului, atunci exista o certă posibilitate să fie descoperiți. Cineva folosea cărarea în mod regulat. În ultimă instanță, se puteau întoarce pe cărare și încerca să se urce pe povîrniș în zori. În acest fel, cel puțin nu mai trebuiau să atace o poziție fortificată pe un front îngust.

Dacă ar trebui să atace buncărul, citiți secțiunea 65.
Dacă ar trebui să aștepte lăsarea nopții și apoi să încerce să se furișeze pe lîngă buncăr, citiți secțiunea 64.
Dacă Neilson ar trebui să fie trimis într-o încercare de încercuire, citiți secțiunea 67.
Dacă patrula Comunicațiilor ar trebui să se întoarcă și să urce povîrnișul în zori, citiți secțiunea 48.
Dacă ar trebui să facă apel la unica lor lovitură aeriană pentru a elimina buncărul, citiți secțiunea 93.

PATH TO RIVER
BUNKER
JUNGLE PLATEAU
CLIFFS
STREAM BED
NATIVE PATH
PATH
N

62

Neilson conduse primul atac răspîndindu-și oamenii pe un front larg în spate. După intensitatea focului, Tidwell estimă că existau cel puțin șase apărători, poate chiar mai mulți. După cîteva secunde, numai Neilson se mai mișca, plonjînd într-o depresiune, puțin adîncă, de pe cărare. Raze de M-21 dansau în noroiul din jurul lui. Ambele părți trăgeau și valea se umplu de lumina razelor în ceața amurgului.

Tidwell numără opt surse de lumină. Încă un soldat căzu lîngă el cînd o rază îi activă uniforma cibernetică.

Prea mulți și prea bine adăpostiți. Era mai bine să se retragă și să încerce să escaladeze peretele stîncos în dimineața următoare. Resemnat, ofițerul mercenar deschise aparatul de transmisie montat în cască. Nu mai avea rost să păstreze tăcerea radio.

— Grupa unu, încetați focul și retrageți-vă, ordonă el. Grupa a doua, acoperiți-i.

Sun Tzu a spus odinioară că adevărata înțelepciune în luptă nu constă în a ști cînd să ataci, ci în a ști cînd să te retragi.

Citiți secțiunea 48.

63

Bîzîitul soneriei de la ceas îl feri pe maior de neplăcerea de a fi văzut dormind de către Allinov. Își deschise

ochii și zări apropiindu-se silueta întunecată a masivului sergent. Se ridică cu grijă în picioare, stăpînindu-și dorința de a se întinde, și îl întîmpină pe subofițer.

— E timpul să plecăm, zise Tidwell, încercînd să pară vesel sau, măcar, vioi.

— Da, domnule, aprobă uriașul milităreşte.

— Eu voi comanda prima grupă. Tu și Neilson veți fi în a doua, ordonă maiorul, încercînd să nu caște.

Dacă cineva se alegea cu o excursie la morgă de pe urma ordinelor sale, cel puțin nu avea să-l acuze că nu a condus din față.

Prima sută de metri o parcurseră fiind, practic, ascunși de curba cărării. Conform ordinelor sale, membrii primei grupe păstrau între ei intervale de trei metri, în scopul minimalizării pierderilor în caz că erau descoperiți. Ghemuit în spatele unui bolovan înalt de cincizeci de centimetri, Tidwell încercă să determine cel mai bun traseu.

Aveau mai puține șanse să fie văzuți dacă se deplasau pe lingă unul dintre pereții stîncoși. Pe de altă parte, pe acolo se aflau, probabil, dispozitivele de detectare. În interiorul buncărului clipi o lumină cînd una dintre perdele fu trasă într-o parte. Cei de acolo erau tensionați, ghicind, probabil, cauza zgomotului făcut mai devreme pe cărare. Dacă aveau detectoare, atunci în momentul de față le urmăreau cu certitudine.

Dacă Tidwell ar trebui să-i conducă prin zona descoperită dintre peretele stîncos și buncăr, citiți secțiunea 68.

Dacă ar trebui să-i conducă pe lîngă peretele stîncos, citiți secțiunea 70.

64

— Noaptea se va lăsa în mai puțin de o oră, le explică Tidwell lui Neilson și sergenților. Pînă atunci, propun să ne retragem. Vom încerca să ne furișăm pe lingă buncăr cînd întunericul va fi deplin.

Mercenarii încuviințară. Una dintre trăsăturile caracteristice unui mercenar, cel puțin unui mercenar bătrîn,

era aversiunea față de atacurile sinucigașe. Dacă exista o șansă de a trece pe lîngă buncăr, merita să fie încercată.

Oamenii, cărora li se ordonase să facă cît mai puțin zgomot, se răspîndiră pe marginea cărării. Allinov supraveghea cealaltă potecă, în timp ce Neilson avea grijă să nu fie surprinși de cineva care ar fi ieșit din buncăr. Așezîndu-se într-o spărtură din peretele stîncos, Tidwell încercă să se relaxeze.

Dacă patrula de perimetru întîlnită în junglă a fost lichidată anterior, citiți secțiunea 63.
Dacă nu a fost atacată anterior, citiți secțiunea 69.

65

Buncăr „petrolist“.
Efectiv : 8
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 24
Apărătorii luptă conform tabelei B.
Apărătorii sînt bine adăpostiți și greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D.
Dacă atacul patrulei Comunicațiilor reușește, citiți secțiunea 60.
Dacă „petroliștii“ cîștigă lupta, citiți secțiunea 29.
În timpul luptei, Tidwell le poate ordona oamenilor săi să se retragă pe cărare, caz în care vor încerca să urce povîrnișul a doua zi dimineață. Dacă alegeți această variantă, citiți secțiunea 62. Aveți grijă să notați eventualele pierderi.

66

O perdea de fum atîrna încă deasupra buncărului neutralizat cînd patrula Comunicațiilor se regrupă și îl părăsi. Soldații erau obosiți, dar toți înțelegeau necesitatea îndepărtării cît mai rapide de acest punct.

În noaptea aceea dormiră fără probleme. Tidwell făcu de pază în ultimul schimb. Jungla era răcoroasă și platoul

nu era suficient de înalt pentru a se simți diferențe în umiditatea ambiantă. Dar mercenarul ignora condițiile meteorologice. Trebuia să ia o hotărîre grea : dacă să continue, sau să se retragă. Zgîndăriseră suficient forțele „petroliste" din zonă pentru a le distrage atenția. În mod cert, se luau măsuri pentru localizarea și eliminarea patrulei și, deci, presupusa ofensivă avea să fie întîrziată. Poate că birocrații ar fi fost satisfăcuți cu acest rezultat.

Dar probabil că nu, hotărî el, oftînd. Ar fi fost frumos, dar nu făcuseră nimic care să nu poată fi atribuit decît cîtorva oameni. Aveau nevoie de ceva spectaculos. Ceva de genul „distrugerii" obiectivului, aflat la capătul drumului descoperit în patrularea anterioară. În plus, era curios să afle în ce consta obiectivul respectiv.

Zîmbind, mercenarul recunoscu că mai exista un motiv pentru a rămîne în zonă : prezența lui Clancey. Vechiul său prieten își dăduse, probabil, deja seama cine îi făcea greutăți. Soarta celor două sticle de „Tullamore Dew" încă nu fusese hotărîtă.

Zorile îl găsiră pe Tidwell obosit, dar plin de un reînnoit entuziasm.

— Să mergem, îi îndemnă pe ceilalți mercenari, care se străduiau să se trezească. Cei mai mulți îi răspunseră gemînd sau rostind cuvinte mai puțin politicoase. Cînd protestele deveniră mai fanteziste, Tidwell știu că erau gata de drum.

După ultima misiune, maiorul fusese preocupat de traversarea neobservată a rîului Geechama. Spre ușurarea sa, vadul pe care îl alesese era nepăzit. Dar ar fi fost și mai relaxat dacă nu ar fi găsit de cealaltă parte a rîului un teren mlăștinos. Existau cîteva cărări marcate prin apa neagră, adîncă pînă la genunchi, dar nu puteau risca să le folosească acum cînd își anunțaseră, oarecum impresionant, prezența în zonă. Chiar și mergînd pe acele cărări, nu ar fi descurajat roiurile de insecte ce formau un nor dens în jurul fiecărui mercenar. Nici insecticidul puternic și urît mirositor nu reușea să îndepărteze mai mult de cîteva specii mai nehotărîte. Lista lui Tidwell de motive pentru care ura jungla se lungi în curînd cu cîteva insecte.

Noaptea petrecută în mlaștină se clasă pe locul trei în lista celor mai neplăcute experiențe cărora le supra-

viețuise Tidwell. Cea de pe locul doi avusese loc în clasa a șaptea, iar cea de pe primul era prea oribilă ca să și-o mai amintească. Nu avusese încă prilejul să evalueze „morga". Așa că se simți aproape ușurat în următoarea dimineață. Allinov îi raportă că mlaștina se sfîrșea și că dincolo de ea se vedea o mare bază „petrolistă". Cel puțin aveau ocazia să se usuce.

Baza se dovedi a fi un depozit de muniție și combustibil. Fusese atent camuflată cu plasă de mascare, încît era, practic, invizibilă de sus. Toate căile de acces spre ea erau acoperite cu o rețea metalică, vopsită în culori de camuflaj.

Întreaga bază era împrejmuită de un solid gard de lemn, pe care era pusă sîrmă ghimpată. Pînă acum, gardul nu servise decît ca mijloc de protecție împotriva faunei din regiune. În afara gardului, jungla fusese defrișată pe o distanță de zece metri. Un număr de reflectoare puteau fi văzute la marginea magaziilor.

După douăzeci de minute de observație, Tidwell văzuse în total șapte santinele „petroliste". Păreau atente și fuseseră, probabil, avertizate de un eventual atac. Cu toate acestea, toate păreau să ocupe poziții pe perimetrul taberei și erau, deci, vulnerabile în cazul unei lovituri rapide. Era posibil ca un număr de santinele să doarmă în corturile ridicate în centru.

Mai erau trei ore pînă la apusul soarelui și luna urma să strălucească încă două ore după aceea. Dacă atacau acum, ar fi putut să-i lichideze pe apărători, trăgînd din siguranța relativă a junglei.

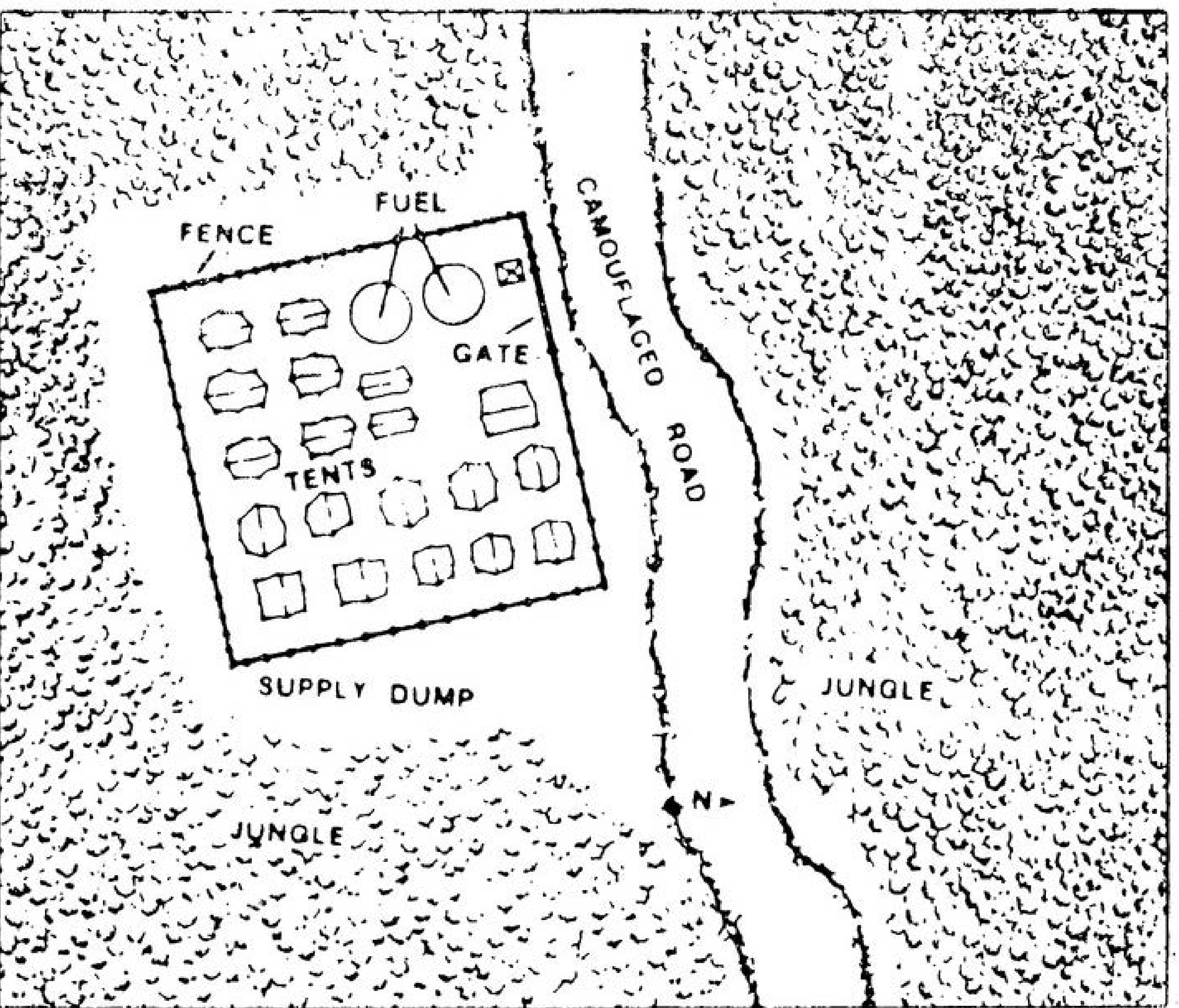
În ranița lui Neilson existau opt încărcături de exploziv. Dacă așteptau lăsarea întunericului, ar fi existat o mică șansă de a fixa pe furiș una dintre ele și de a distruge tabăra fără să riște o luptă.

De asemenea, era o țintă ideală pentru o lovitură aeriană. Orice lovitură asupra depozitului de muniție i-ar fi făcut pe arbitri să declare întreaga bază distrusă.

Dacă patrula ar trebui să atace imediat, citiți secțiunea 99.

Dacă ar trebui să aștepte lăsarea întunericului, citiți secțiunea 97.

Dacă Tidwell ar trebui să ceară o lovitură aeriană, citiți secțiunea 98.

FUEL
FENCE
GATE
CAMOUFLAGED ROAD
TENTS
SUPPLY DUMP
JUNGLE
N
JUNGLE

67

Un buncăr bine apărat, aflat în centrul unei trecători înguste, reprezintă o țintă greu de cucerit. Deși trebuiau să se grăbească, compromisul de a trimite jumătate din forțe pentru un atac din flanc avea să ia ceva timp. Cu toate acestea, pierderile aveau să fie mai mici decît în cazul unui asalt desfășurat pe o singură direcție.

În prima oră de așteptare, Tidwell se simți prea neliniștit ca să se poată relaxa. Lui Neilson îi trebuiau cel puțin trei ore să ocupe poziția. Tidwell credea că îi vor fi necesare chiar cinci. În timp ce verifica santinelele pentru a treia oară, maiorul fu întîmpinat de sergentul Allinov.

— Oamenii se odihnesc, spuse sergentul pe ocolite. Vor să fie proaspeți și vioi cînd va începe lupta.

Evident, subtilitatea nu era punctul tare al subofițerului, dar avea dreptate. Dacă Tidwell era prea obosit, cei pe care îi comanda aveau să plătească prețul. Avertizat, ofițerul mercenar găsi un loc în care apa făcuse o scobitură adîncă în peretele stîncos, își potrivi soneria de la ceas și încercă să se relaxeze.

Dacă patrula de perimetru întîlnită în junglă a fost atacată mai devreme, citiți secțiunea 78.

Dacă nu a fost atacată mai devreme, citiți secțiunea 75.

68

Aruncați două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu 8 (indicele de camuflare al patrulei), citiți secțiunea 74. Dacă este mai mare, citiți secțiunea 73.

69

Bîziitul soneriei de la ceas îl feri pe maior de neplăcerea de a fi văzut dormind de către Allinow. Își deschise ochii și zări apropiindu-se silueta întunecată a masivului sergent. Se ridică cu grijă în picioare, stăpînindu-și dorința de a se întinde, și îl întîmpină pe subofițer.

— E timpul să plecăm, zise Tidwell, încercînd să pară vesel, sau, măcar, vioi.

— Da, domnule, aprobă uriașul.

— Eu voi comanda prima grupă. Tu și Neilson veți fi în a doua, ordonă maiorul.

Dacă cineva se alegea cu o excursie la morgă de pe urma ordinelor sale, cel puțin îl va putea însoți.

Prima sută de metri era practic invizibilă din buncăr datorită unei cotituri a cărării. După ce o parcurseră el ordonă membrîlor primei grupe să se distanțeze la intervale de trei metri, în scopul minimalizării pierderilor în caz că erau descoperiți. Cînd buncărul intră în raza lor vizuală, maiorul se ghemui în spatele unui bolovan înalt de cincizeci de centimetri și cercetă canionul slab luminat de razele lunii, încercînd să determine cel mai bun traseu.

Fără veste, canionul se umplu de zgomotul sacadat al unui M-21. La început, mercenarul crezu că cineva se furișase în fața lor și fusese văzut de cei din buncăr. Dar prin fantele de tragere ale cazematei nu se vedeau sclipiri de focuri trase. Apoi realiză că sunetul venea din spate, de pe cărare. După cîteva clipe, Neilson veni în fugă și îi raportă :

— Cineva venea pe cărare în urma noastră, explică el gîfîind. Mi-am dat seama că nu puteau fi ai noștri. Ne-au prins cercetașul din spate... probabil că a fost neglijent.

În timp ce se-ntorceau în grabă, dire de lumină scinteiară pe peretele stîncos din spatele lor. Cineva din buncăr le văzuse mișcarea și trăgea asupra locului în care maiorul fusese ascuns cu doar cîteva secunde mai devreme.

Cînd Tidwell ajunse înapoi pe cărare, tirul se oprise. Sergentul Allinov îl informă vesel că toți membrii patrulei „petroliste" fuseseră „uciși". Cînd inspectă „cadavrele" contrariate, maiorul realiză că era aceeași patrulaă întîlnită cu o zi înainte.

Focuri răzlețe luminau încă zona din jurul buncărului, căci apărătorii, acum puși în gardă, trăgeau în umbre.

Pierduseră elementul de surpriză.

Citiți secțiunea 65.

70

În timp ce se-ndreptau cu prudență către povîrniș, atenția lui Tidwell fu atrasă de muchiile drepte ale unei cutii de dimensiunea unei căști, aflată în pietriș. O recunoscu imediat ca fiind un detector de sunet, probabil conectat la buncăr printr-un cablu.

Mișcîndu-se cît putea de încet, Tidwell se tîrî spre dispozitiv. Pipăind solul, depistă denivelarea porțiunii sub care era îngropat cablul. Îi trebuiră cinci minute să înlăture pămîntul umed și să descopere sîrma. Urmă o tăietură rapidă de cuțit și detectorul deveni inutil.

Mercenarul așteptă, asigurîndu-se că nimeni nu venea să cerceteze, apoi se întoarse la oamenii care îl așteptau. Îi avertiză să fie atenți la alte detectoare și începură să se furișeze pe lîngă buncăr.

Aruncați două zaruri.

Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu 6 (indicele de camuflare al patrulei minus 2, datorită detectoarelor de sunet de lîngă peretele stîncos), citiți secțiunea 74.

Dacă suma este 7 sau mai mare, citiți secțiunea 91.

71

Ca majoritatea mercenarilor, Tidwell încerca să se agațe cît putea de bine de fiecare dată cînd făcea un pas în sus. Datorită vegetației, era puțin probabil ca un „cadavru“ să alunece pînă la baza povîrnișului. Pe de altă parte, o cădere, încheiată cu ciocnirea de trunchiul unui copac, putea fi fatală. Își văzuse deja unul dintre oameni alunecînd, dar Allinov reușise să-l apuce de un picior și să-l agațe de un tufiș.

Neilson ajunsese aproape de vîrf. Tidwell încercă să vadă cîți oameni mai avea, dar nu reuși să-și întindă gîtul suficient de mult pentru a-i număra.

Apoi ofițerul auzi împușcăturile venind de sub ei. Privind în jos și luptîndu-se cu teama de înălțime, văzu încă cinci „petroliști“ trăgînd spre ei. Îngrozit, realiză că santinelele de deasupra lor chemaseră patrula pe care o văzuseră cu o zi înainte. Văzu un membru al grupei sale „omorît“. Victima alunecă cîțiva metri pe povîrniș și se opri într-un tufiș. Uniforma se strînge prea puternic ca să mai poți înjura cu voce tare, dar expresia mercenarului „mort“ era suficient de elocventă.

Adăugați 5 unități la efectivul „petroliștilor“. Toți „petroliștii“ trag acum conform tabelei A.
Mercenarii lui Tidwell trag conform tabelei C.
Micșorați moralul patrulei lui Tidwell cu o unitate.
Dacă patrula Comunicațiilor cîștigă lupta, citiți secțiunea 57.
Dacă e lichidată, citiți secțiunea 29.

72

Tidwell aruncă o piatră mare cît pumnul în partea opusă a luminișului în care se afla buncărul. O rafală de M-21-uri îi răspunse imediat. Maiorul numără opt surse de lumină.

Prea mulți inamici și prea bine adăpostiți, hotărî el. Mai bine să se retragă și să încerce să urce povîrnișul dimineața. Resemnat, deschise aparatul de emisie montat

pe cască. Nu mai avea nici un motiv să păstreze tăcerea radio.

— Grupa unu, retragerea, ordonă el. Grupa doi, acoperiți-i.

Citiți secțiunea 48.

73

Primul semn că fuseseră detectați fu un strigăt de surpriză venit dinspre buncăr. Abia ajunseseră în raza vizuală a cazematei, cînd primele focuri începură să lumineze canionul. Prinși într-un spațiu deschis, nu puteau decît să se retragă. În timp ce alergau spre adăpostul relativ al peretelui stîncos și apoi coteau pe cărarea ce îi ascundea de privirile apărătorilor, maiorul se simți impresionat de diversitatea limbilor în care înjura silueta întunecată din fața lui.

În următoarele cîteva minute, focuri răzlețe se reflectară de pe peretele stîncos. Ghemuit, încît abia putea vedea întregul buncăr, ofițerul mercenar știa că trebuie să hotărască ce vor face și să acționeze rapid.

Puteau ataca buncărul, sperînd să-l cucerească. Singura alternativă părea să fie să se retragă pe cărare și să încerce să urce povîrnișul dimineața.

Sun Tzu a spus odinioară că înțelepciunea în luptă nu este să știi cînd să ataci, ci cînd să te retragi pentru a lupta și altă dată. În canionul luminat de tirul „petroliștilor", acest gînd avea o certă atracție.

Dacă ar trebui să atace buncărul, citiți secțiunea 65.

Dacă ar trebui să se retragă și să încerce să urce povîrnișul dimineața, citiți secțiunea 72.

74

Îți poate lua o oră să parcurgi o sută de metri, dacă ești un profesionist și vrei să o faci fără nici un zgomot. La sfîrșitul acestei ore, după ce vei fi străbătut distanța

pe care, mergînd normal, o puteai acoperi într-un minut, te vei simți ca și cînd ai fi alergat mai mulți kilometri.

După ce se tîrîse pînă în dreptul buncărului, pe Tidwell îl cuprinse oboseala. Efortul cerut de înaintarea silențioasă, în patru labe, făcea să-i tremure umerii. Îndrăzni să arunce o privire în direcția buncărului și, spre surprinderea sa, zări o dungă subțire de lumină. Fiind încordați, la gîndul că sînt prinși în cazemată ca într-o capcană, sau, poate, fiind pur și simplu neatenți, apărătorii își lăsaseră ușa deschisă.

Făcînd semn mercenarilor din spate să-l acopere, maiorul se furișă către acea atrăgătoare dungă de lumină. Cînd ajunse să se întindă pe bîrnele aspre, aflate la cîțiva centimetri de ușă, fu uimit, dar și încîntat.

O bucată de sfoară servea drept miner. Ușa însăși fusese, probabil, recuperată de la vreo clădire distrusă, căci era de genul celor găsite în comerț, goale pe dinăuntru, care niciodată nu s-ar folosi la un buncăr într-un război adevărat. Era deschisă doar cîțiva milimetri, suficient, însă, pentru ca mercenarul să vadă că nu era nici zăvorîtă, nici blocată cu ceva. Scoțînd o grenadă, îi semnală, celui desemnat să-l sprijine, să fie gata. Trase cuiul, numără pînă la trei și împinse ușa cît să poată arunca grenada înăuntru.

Fum roșu țîșni din fantele de tragere aflate pe toate laturile buncărului. Cele cîteva strigăte înăbușite încetară brusc o dată cu înțepenirea uniformelor cibernetice ale apărătorilor.

Avînd grijă să nu stea în linia de ochire a unui eventual supraviețuitor, Tidwell trînti ușa de perete. În camera închisă, fumul ar fi fost insuportabil pentru persoanele prinse în uniforme activate. O dată cu risipirea fumului, riscă o privire rapidă, apoi intră prudent.

Opt oameni trîntiți la podea zăceau în uniforme înțepenite. Unul era proptit de perete, avînd o rană pe frunte. Părea amețit. Maiorul îl mișcă cu grijă, pînă cînd ajunse să stea cît mai aproape de podea, în poziția lui incomodă. Fața „petrolistului“ exprima recunoștință.

Pe masă se afla un radio, care încă mai emitea. Folosind patul M-21-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, dar și radioului.

Citiți secțiunea 66.

75

După ce Neilson începuse să vorbească, Tidwell avu nevoie de cîteva secunde pînă să realizeze că ar fi trebuit să păstreze tăcerea radio. Imediat se gîndi că Neilson era un ofițer prea bun pentru a încălca regula fără un motiv temeinic. Privindu-și ceasul, Tidwell observă că trecuseră mai puțin de două ore de la despărțirea grupelor. Fără să se miște, ascultă schimbul de cuvinte.

— Încă unul în tufișul din dreapta ta, Brian.

Era vocea lui Neilson.

— Cine sînt ticăloșii ăștia? răspunse o altă voce, mai îndepărtată, aparținînd, probabil, unui soldat. Aparatele radio montate pe căștile soldaților aveau o rază de emisie mai mică.

— Taci și-aruncă-te la pămînt, îl mustră Neilson. Ești în linia mea de ochire.

În fundal se auzeau zgomote de împușcături.

— Am mai nimerit unul, se auzi o voce necunoscută, dar satisfăcută.

— Cred că l-au doborît pe Thompson, gemu un mercenar.

— A mai rămas doar unul. L-a văzut cineva? încercă Neilson să facă o oarecare ordine.

Urmă o altă rafală.

— Aleargă spre junglă, veni răspunsul.

Se auzi o ultimă serie de împușcături, apoi liniște. Ținîndu-și respirația, Tidwell ascultă păcănitul aparatului de radio.

— Domnule maior, probabil că sînteți pe recepție. Neilson vorbea pe un ton egal, dar îngrijorat. Ne-am ciocnit de patrula pe care am ocolit-o ieri. Pot să ating obiectivul la timp, dar am pierdut doi — repet, doi — combatanți. Voi continua conform planului, dacă nu îmi ordonați altceva.

Timp de cîteva clipe, maiorul Tidwell se întrebă dacă să-i spună să se întoarcă, apoi se hotărî că nu avea nimic de cîștigat dacă o făcea. Încă trebuiau să treacă de buncăr, și focul de acoperire, chiar și al unui singur om, putea fi decisiv.

Scădeți cele două pierderi pe foaia de joc. Apoi citiți secțiunea 78.

76

Efectivul :8
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 24
Apărătorii din buncăr luptă conform tabelei B.
Bine adăpostiți, apărătorii sînt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D.

La începutul celei de-a doua runde și a rundelor următoare, aruncați un zar. Dacă rezultatul este între 1 și 4, continuați ca de obicei. Dacă este 5 sau 6, atunci începeți atacul lui Neilson asupra buncărului. Din acel moment, „petroliștii" vor folosi tabela C în loc de tabela B. Mercenarii Comunicațiilor vor continua să lupte conform tabelei D.

Dacă asediul patrulei Comunicațiilor reușește, citiți secțiunea 92.

Dacă „petroliștii" cîștigă lupta, citiți secțiunea 29.

77

Se apropiară cit putură de mult de marginea obiectivului neidentificat construit de Corporația Petrolului, apoi se strecurară în spatele unei linii de tufișuri cu frunze mari. În fața lor, la mai puțin de cinci metri, se aflau șase santinele „petroliste". Dincolo de ele se afla o zonă liberă, apoi un număr de siluete întunecate.

Ghemuindu-se pentru a rămîne la adăpostul vegetației, Tidwell își conduse oamenii înainte. La marginea bazei „petroliste", aproape că se împiedică, de uimire. Două duzini de blindate de asalt Argent ATV[1] erau parcate în rînduri ordonate. Produse de Rolls-Royce, acestea erau cele mai dotate transportoare de trupe din lume. Aveau

1 *All Terrain Vehicle* = Vehicul pentru teren accidentat (n.t.).

o capacitate de zece oameni fiecare și doar un perete de stîncă le-ar fi putut opri înaintarea. Fiecare avea un tun de 20 mm, într-o turelă mică, montată pe cabină, și o mitralieră de calibru 0,50, în spate. Aceste vehicule reprezentau peste un sfert din punctele alocate forțelor „petroliste". Cum poți distruge atîtea vehicule blindate? Nici măcar nu le poți dezumfla cauciucurile. Au șenile.

Spre dreapta lor, puteau vedea soldați mișcîndu-se printre mai multe clădiri. Dincolo de Argenturi se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră" cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele și da foc la combustibil, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcționat doar dacă reușeau să reziste „petroliștilor" pînă la răspîndirea combustibilului. Dacă eșuau și dacă mai rămîneau chiar și numai jumătate din transportoare, „petroliștilor" le-ar fi fost ușor să lichideze toate forțele din zonă aparținînd Comunicațiilor. În timp ce Tidwell măsura din ochi distanța pînă la cisterne, atenția îi fu atrasă de tunurile de 20 de mm montate pe fiecare vehicul. Folosit de-aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

Vedeți harta de la secțiunea 104.

Dacă ar trebui să încerce să folosească unul dintre ATV-uri pentru a le distruge pe celelalte, citiți secțiunea 111.

Dacă ar trebui să golească cisternele și să aprindă combustibilul, citiți secțiunea 113.

Dacă lovitura aeriană alocată lui Tidwell nu a fost încă folosită, el poate face acum apel la ea. Dacă alegeți această opțiune, citiți secțiunea 124.

78

— Un fleac.

Vocea lui Neilson răsună în casca maiorului, cînd locotenentul îi dădu semnalul ce îl înștiința pe Tidwell că a ajuns în poziție. Era două dimineața și sperau că cei din buncăr vor fi la fel de mahmuri, dacă nu chiar adormiți.

În timpul luptei, în loc să înceapă următoarea rundă, Tidwell le poate ordona oamenilor săi să se retragă pe cărare. Dacă va proceda în acest fel, ei vor încerca să urce povîrnișul dimineața. În cazul în care alegeți această opțiune, opriți desfășurarea luptei și citiți secțiunea 62. Aveți grijă să notați pierderile suferite înainte de retragere.

Pentru a începe atacul, citiți secțiunea 76.

79

Nimeni și nimic. După o zi lungă și fierbinte de mers spre nord, apăruseră indicii că se aflau pe o porțiune mai puțin folosită a cărării. Tidwell se pregătea să ordone întoarcerea spre sud, cînd cercetașul de cap al patrulei le semnaliză contactul cu inamicul.

Era o nouă patrulă „petrolistă". Puteau vedea cinci oameni în efectivul ei și, chiar cînd maiorul se apropia să-i cerceteze, aceștia se evaporară în jungla de lîngă cărare.

— Contact cu inamicul, spuse o voce străină în radioul din casca sa, aparatul fiind programat să recepționeze automat orice semnal „petrolist" peste o anumită intensitate. Nu era nici o îndoială că poziția lor exactă urma să fie transmisă de echipa pe care tocmai o văzuse dispărînd în decor.

— Coordonate : Baker-șapte ; blocul nouă, zise aceeași voce, confirmîndu-i temerile. Vom ataca.

Tidwell fu uimit de această hotărîre. Sau „petroliștii" subestimaseră efectivul forței sale, sau doreau cîteva săptămîni de vacanță la morgă.

— Neilson la stînga, Marengo, ordonă el prin radio.

Nu avea nici un rost să păstreze tăcerea radio dacă deja fuseseră localizați. Planul la care făcuse apel prin semnalizarea sa codificată era simplu. După cîteva runde de luptă, el și prima grupă se vor retrage. Cînd „petroliștii" aveau să-i urmărească, Neilson avea să-i atace din flancuri și din spate.

Primele împușcături începuseră exact cînd Neilson își retrase grupa de pe cărare. Ceilalți trebuiau să le reziste

„petroliștilor“ pînă cînd el avea să ajungă în poziție. Lupta în junglă este deseori frustrantă pentru că nu știi ce se întîmplă la numai cîțiva metri depărtare. Undeva în stînga sa, o înjurătură în spaniolă se întrerupse brusc o dată cu înghețarea unei uniforme cibernetice. Nu exista nici un mod de a determina cărei tabere îi aparținuse posesorul.

Nu puteau decît să stea pe loc și să lupte pînă cînd Neilson le semnaliza că e gata. Problema era că se aflau în teritoriul inamicilor, și, dacă aceștia cunoșteau prea bine împrejurimile, secțiunea sa urma să fie lichidată.

Patrulă „petrolistă“ pe traseu.
Efectiv : 5
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 15
„Petroliștii“ atacă după tabela B.
Patrula ITT-ului ripostează după tabela C și începe lupta cu doar jumătate din efectiv.

La începutul fiecărei runde, aruncați un zar. Dacă rezultatul este între 1 și 4, continuați ca de obicei. Dacă este 5 sau 6, atunci Neilson a ajuns în poziție. Din acel moment, mercenarii Comunicațiilor vor lupta conform tabelei A, cu tot efectivul din acel moment.

Dacă patrula Comunicațiilor cîștigă lupta, citiți secțiunea 84.

Dacă toți sînt „uciși“, citiți secțiunea 29.

80

Buncăr „petrolist“.
Efectiv : 8
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 24.

Apărătorii din buncăr luptă conform tabelei B.

Bine adăpostiți, apărătorii sînt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D.

Dacă asediul patrulei Comunicațiilor reușește, citiți secțiunea 86.

Dacă „petroliștii“ cîștigă lupta, citiți secțiunea 29.

81

În noaptea aceea riscară să aprindă un foc. Acest fapt, împreună cu amînarea inevitabilei ploi pînă aproape de miezul nopții, contribui la ridicarea moralului soldaților. A doua zi dimineața, fără să fie tocmai entuziaști, toți erau gata să continue misiunea.

Neilson, care devenea rapid preferatul tuturor ca „ofițer cercetaș", depistă la timp o zonă minată. Tidwell bănuia că, dacă s-ar fi supus la vot, Neilson ar fi fost ales să conducă patrula după această reușită. Pe de altă parte, dacă ar fi contat numai votul soldaților, nici nu ar mai fi existat războaie. Într-un fel, ei nu se aflau în război, realiză el. Miza era aceeași pentru cîștigător, dar, în mod cert, uniformele cibernetice făceau ca înfrîngerile să fie mai comestibile. Își dorea să existe o cale să-i facă pe fanaticii cu care (sau pentru care) luptase să le adopte și ei. Oftînd, trebui să admită că oamenii ce ordonă cu nepăsare bombardarea clădirilor civile cu greu pot fi convinși să cruțe viețile soldaților profesioniști. Totuși, viața ar fi fost mai ușoară, ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi fost mai lungă.

Maiorul mai încerca încă să găsească o modalitate de a-l face pe un anume celebru dictator sîngeros din Africa să accepte uniformele cibernetice, cînd cotiră pe cărare și ajunseră brusc la capătul junglei. O suprafață circulară cu diametrul de cincizeci de metri fusese complet defrișată prin ardere. Treaba fusese făcută recent, căci noile plante abia începeau să scoată capul prin cenușă. În partea opusă a zonei curățate, aflîndu-se la capătul traseului mai lin către vîrf, se afla buncărul.

Răsună o împușcătură și toți se trîntiră la pămînt. Speranța lor de a trece neobservați se destrămase. Și nici nu mai puteau să ocolească pur și simplu cazemata. Cel puțin, poate urmau să se întoarcă tot pe aici la sfîrșitul misiunii. Chiar dacă s-ar fi întors pe o altă cale, nu ar fi fost prudent să lase în spate atîția dușmani cîți se aflau în acel buncăr. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi fost aproape sigur prinși între două forțe, la un moment ulterior al misiunii lor.

Cu toate acestea, atacul cazematei din bîrne de lemn și din lut promitea să-i coste mult. Dar dacă așteptau, le dădeau „petroliștilor“ șansa să cheme o a doua forță care să-i prindă între ea și buncăr.

Aparatul radio din casca maiorului emise brusc o rafală de paraziți, apoi o voce anunță, calm, că se afla în buncărul de la capătul cărării „alfa“ și că se înregistrase contactul cu o forță inamică de dimensiuni necunoscute. Răspunsul fu bruiat, și el închise brusc aparatul.

Risipiseră încă o dată elementul de surpriză.

Dacă ar trebui să atace buncărul acum, citiți secțiunea 85.
Dacă patrula ar trebui să ocolească buncărul, citiți secțiunea 82.
Dacă ar trebui să aștepte lăsarea întunericului și apoi să atace buncărul, citiți secțiunea 83.

82

La început, încercarea de a se strecura pe lîngă buncăr părea cea mai proastă soluție. Apoi, luînd în considerație toate elementele, realizară că nu au de ales. Ofițerului mercenar îi veni o idee. Emisia pe care o interceptase vorbise de „dimensiune necunoscută“. Dacă planul său funcționa, avea să le fie mai ușor. Dacă dădea greș, mai păstrau șansa atacării poziției adverse mai tîrziu. La acest gînd, Tidwell făcu o grimasă.

Dar primejdia se putea transforma în avantaj dacă cei din buncăr erau atît de temători pe cît păreau.

— Aici echipajul „Bravo“, anunță cu voce tare maiorul, vorbind în microfonul aparatului său de emisie-recepție. Am întîlnit un buncăr și îl vom ocoli conform ordinelor. Am suferit pierderi și mai am doar patru combatanți. Să continuăm misiunea ? Își încheie întrebarea cu un mic scîncet.

După o pauză adăugă :

— Da, domnule, iertați-mă, domnule — de parcă tocmai fusese muștruluit de un superior.

Închizînd aparatul, se întoarse către Allinov.

— Sergent, vei lua patru oameni și vă veți furișa pînă în partea opusă. Odată ajunși, ocupați poziții ascunse de tragere. Ceilalți vor rămîne aici ascunși, dar gata de luptă.

Zîmbind, veteranul dădu aprobator din cap. Cinci minute mai tîrziu, cei cinci străbăteau zgomotos jungla de-a lungul perimetrului zonei arse. Din cînd în cînd, Allinov se oprea și trăgea cîteva rafale către buncăr. După ce ajunseră în partea opusă, se făcu din nou liniște.

Peste zece minute urmă un nou schimb de semnale radio bruiate spre și dinspre buncăr. După cinci minute, ușa buncărului se deschise și ieșiră șase oameni. Unul dintre ei se întinse în timp ce ieșea și toți mercenarii „petroliști" păreau bucuroși că se află în aer liber. Se grupară în jurul celui ce era, probabil, ofițerul sau subofițerul aflat la comandă și se îndreptară spre locul din care trăsese Allinov ultima oară. Cînd „petroliștii" se aflau exact la jumătatea drumului dintre junglă și buncăr, Tidwell ordonă deschiderea focului.

Lupta dură puțin peste un minut. Mercenarii inamici căzură repede. Numai unul dintre ei supraviețui suficient de mult timp ca să se întoarcă și să-ncerce să ajungă înapoi la buncăr. Nu reuși.

— Haideți să ocupăm buncărul ăla! strigă maiorul, ca să se facă auzit fără radio. În urale, patrula atacă construcția de lemn. Din interior li se răspunse cu focuri de mitralieră.

Buncăr „petrolist".
Efectiv : 2
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 6
Apărătorii din buncăr luptă conform tabelei B.
Bine adăpostiți, apărătorii sînt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D.
Dacă atacul patrulei Comunicațiilor reușește, citiți secțiunea 86.
Dacă „petroliștii" cîștigă lupta, citiți secțiunea. 29.

83

Urmară ore tensionate pentru Tidwell și oamenii săi. În orice moment se așteptau să vadă un elicopter aducînd întăriri celor din buncăr.

Nu apăru nimic. În cele din urmă, la o oră după lăsarea întunericului, luna apuse, și maiorul le ordonă oamenilor săi să ocupe pozițiile de luptă.

Un semnal șoptit fu transmis din om în om de-a lungul perimetrului zonei defrișate. Aveau să încerce să se apropie cît mai mult de buncăr înainte de a deschide focul.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu 8 (indicele de camuflare al patrulei), citiți secțiunea 89.
Dacă suma este egală cu sau mai mare decît 9, citiți secțiunea 91.

84

— Retragerea !

Tidwell strecură o undă de panică în vocea sa. Exista șansa ca „petroliștii" să-i intercepteze ordinul. În acest caz, nu era rău ca ei să-l creadă cuprins de panică.

Abia reușea să distingă siluetele întunecate ale oamenilor săi în timp ce se retrăgeau, în stînga și-n dreapta sa, pe marginile cărării. După cum sperase, „petroliștii“ îi urmăriră. Trăgînd un ultim foc în direcția unui inamic întrezărit, maiorul se întoarse în grabă, aplecîndu-se cît mai mult pentru a evita gloanțele răzlețe.

După cincizeci de metri, îl văzu pe Allinov. Restul grupei se așezase deja, în linie, de ambele părți ale cărării. Primii „petroliști“ tocmai se apropiau. Și ei stăteau în vegetația densă, evitînd cărarea.

Ochind pe unul dintre ei, Tidwell trase o rafală de trei gloanțe. Soldatul căzu, dar, după cîteva clipe, se tîrî sub un tufiș.

— Pe ei, Randy ! ordonă el, supărat că ratase. Fusese prima țintă clară pe care o avusese în cătare de la începutul luptei.

— Da, domnule ! răspunse entuziasmat locotenentul.

În cîteva secunde, grupa a doua năvălise asupra flancurilor și ariergardei „petroliste“. Lupta se încheie în mai puțin de un minut.

— Am numărat cinci, îi confirmă locotenentul prin radio.

Totul se sfîrșise. Din păcate, prezența lor fusese anunțată și poziția lor era cunoscută. Tidwell nu vedea altă posibilitate decît să ordone un marș de noapte, mergînd pe cărare pînă cînd aveau să fie suficient de departe de acest loc. Vor putea apoi fi siguri că se pot odihni cîteva ore fără să fie observați. Deși cîștigaseră, nu reușiseră decît să elimine cîțiva „petroliști", plătind un preț mult prea mare. Mercenarii din patrulă știau și ei asta. Iar soldații, epuizați, nu erau deloc entuziasmați de necesitatea unui nou marș nocturn.

Asigurați-vă că ați scăzut pierderile din efectivul patrulei.
Micșorați cu o unitate moralul subunității, căci încrederea membrilor ei în judecata lui Tidwell a fost zdruncinată.
Citiți secțiunea 81.

85

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu indicele de moral al patrulei, citiți secțiunea 80.
Dacă suma este mai mare, citiți secțiunea 90.

86

În timp ce Tidwell conducea prima grupă către buncăr, restul patrulei Comunicațiilor deschise focul pentru a-i sprijini. Razele cu care ripostară cei din buncăr luminară jungla din spatele lor.

— Tragere din mișcare, ordonă Tidwell.

Mercenarii, bine instruiți, începură imediat un sistem de foc și alergare. Fiecare dintre ei era într-o continuă mișcare, avansînd în zig-zag, oprindu-se numai ca să tragă o rafală scurtă și fugind imediat.

Timp de cîteva secunde, asaltul păru că se va sfîrşi rapid. Dacă reuşeau să se-apropie cît să arunce o grenadă, problema era rezolvată. Singurul lucru care le mai trebuia era ceva care să-i ascundă. Grenadele! Detonarea lor în afara buncărului nu avea să-i afecteze pe cei din interior, dar fumul pe care îl vor genera le va oferi atacanţilor un oarecare adăpost.

— Neilson, aruncă cîteva grenade în jurul buncărului, ordonă Tidwell, grăbit. Toată lumea, culcat!

Cinci secunde mai tîrziu, trei imitaţii de grenade explodară, un fum roşu şi dens ţîşni din ele, se ridică rapid, ascunzînd buncărul privirilor lor. Tidwell spera că fumul îi va orbi şi pe cei din buncăr.

— Cum spuneam, tragere din mişcare, comandă maiorul. Se surprinse zîmbind.

Cînd ajunseră la cazemată, tirul încetase. Defectul fantelor de tragere e că îţi micşorează unghiul de tragere. O dată ce te-ai apropiat de ele, eşti în siguranţă. Maiorul aruncă o grenadă printr-o fantă, apoi sparse uşa cu o lovitură de picior. Înăuntru găsi doar „cadavre" ce îl priveau contrariate.

Domnea dezordinea. Nici una dintre victime nu era îmbrăcată regulamentar. Pînă la venirea lui, duseseră în mod evident o viaţă uşoară. Spera că unul dintre cei înţepeniţi era comandantul buncărului.

Citiţi secţiunea 66.

87

Neilson îl lichidă pe ultimul „petrolist", după ce se tîrîse pînă ce ajunsese în spatele lui. Tidwell ştia că lupta durase prea mult. Mulţi „petrolişti" se vor îndrepta către acest punct. Ei bine, el se gîndise la o diversiune. Acum trebuiau să părăsească rapid acest loc. Astfel, ei puteau să fie atît diversiunea, cît şi atacul.

Cu condiţia să parcurgă neobservaţi restul drumului pînă la baza „petrolistă".

Aruncaţi două zaruri.
Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu va-

loarea de camuflare a patrulei, citiți secțiunea 104. Dacă suma este 9 sau mai mare decît 9, citiți secțiunea 88.

88

— Identificați-vă !

Vocea îi aparținea unui negru înalt, care tocmai pășise din spatele unui tufiș. Purta însemnele de locotenent „petrolist".

Tidwell nici măcar nu se mai obosi să-i răspundă. Pur și simplu deschise focul, doborîndu-l pe loc. Apoi fu cît pe-aci să fie nimerit de împușcături venite din ambele părți ale locului unde se afla „cadavrul". Era o altă patrulă „petrolistă". Încă o dată, maiorul se întrebă cît de mulți „petroliști" se află în zonă.

Patrulă „petrolistă".
Efectiv : 4
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 12
Ambele tabere luptă conform tabelei C.
Numărați rundele. Dacă lupta durează mai mult de cinci runde, o a doua patrulă se va adăuga primei. Adăugați 3 unități la efectivul rămas „petroliștilor" la începutul celei de-a șasea runde. Dacă lupta durează mai mult de douăsprezece runde, o a treia subunitate de 4 oameni se va alătura „petroliștilor" la începutul celei de-a treisprezecea runde.
Dacă mercenarii Comunicațiilor cîștigă, citiți secțiunea 131.
Dacă sînt înfrînți, citiți secțiunea 29.

89

Buncăr „petrolist".
Efectiv : 8
Tehnică de luptă : 3
Forță ofensivă inițială : 24

Apărătorii luptă conform tabelei C.
Bine adăpostiți, apărătorii sînt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell atacă după tabela D.
Dacă atacul patrulei Comunicațiilor reușește, citiți secțiunea 94.
Dacă „petroliștii“ cîștigă lupta, citiți secțiunea 29.

90

— Pe ei ! răcni Tidwell teatral, țîșnind din tufiș. Răpăitul unei mitraliere din buncăr îi răsună în urechi. După cîțiva pași făcuți în grabă, se trînti în cenușă.

Nimeni nu îl urmase.

După ce se tîrî în grabă la adăpostul relativ al junglei, îi găsi pe Neilson și Allinov așteptîndu-l. Bătrînul sergent era stînjenit. Neilson avea fața stacojie și gesticula nervos.

— Îmi pare rău, domnule, se scuză el. Pur și simplu nu s-au mișcat, explică el stingherit.

— Ăă... oamenii cred că ar trebui să ocolim buncărul, adăugă, timid, Allinov. Nu văd cum am putea cîștiga ceva atacînd acum.

Furios, Tidwell realiză că are două posibilități : să ocolească buncărul, riscînd să fie prins în capcană mai tîrziu, sau să renunțe la misiune. Într-un război în care nu se murea cu adevărat, nu puteai doar să amenințî că-i vei împușca pe cei vinovați de insubordonare. Se gîndi un timp la o a treia posibilitate : să-i împuște pe cei ce refuzau să atace. La urma urmei, n-aveau ce să pățească în afară de faptul că ar fi petrecut o săptămînă la morgă. Dar, deși l-ar fi mulțumit să o facă, nu ar fi rezolvat nimic.

După un timp lung, maiorul se hotărî. Vor trebui să ocolească buncărul. Totuși, se simțea iritat și, pe viitor, avea să aibă grijă ca nici unul dintre aceștia să nu-i mai fie subordonat.

De asemenea, maiorul Tidwell era un ofițer suficient de bun ca să realizeze că mercenarii experimentați nu se revoltă degeaba. Îi revenea o mare parte din vină pentru acțiunile lor.

Micșorați moralul patrulei cu o unitate din cauza acestui incident.
Citiți secțiunea 82.

91

Brusc, ușa buncărului se deschise și urmă o străfulgerare, asemenea celei produse de un pistol adevărat. Automat, toți se trîntiră la pămînt. Se auzi un pocnet puternic și o rachetă lumină zona din jurul buncărului. Întreaga patrulă era perfect vizibilă în lumina chimică, amenințătoare.

Buncăr „petrolist".
Efectiv : 8
Tehnică de luptă : 3
Forță ofensivă inițială : 24
Apărătorii din buncăr luptă conform tabelei B.
Bine adăpostiți, apărătorii sînt greu de atins. Mercenarii lui Tidwell luptă după tabela D.
Dacă atacul patrulei Comunicațiilor reușește, citiți secțiunea 95.
Dacă eșuează, citiți secțiunea 29.

92

Tidwell conduse chiar el primul atac, restul secțiunii fiind răspîndită pe un front larg în spatele lui. După intensitatea focului, estimă că existau cel puțin șase apărători, poate chiar mai mulți. Unde era Neilson ? se întrebă maiorul, plonjînd într-o depresiune nu prea adîncă de pe cărare. Ceilalți mercenari îl imitară, repezindu-se în locuri mari ferite. Raze de M-21 dansau în noroiul din jurul lui. Apoi de ambele părți începu un tir rapid, iar valea se umplu de lumina razelor în ceața amurgului.

Restul patrulei Comunicațiilor deschise focul în sprijinul celor ce avansaseră. Riposta celor din buncăr lumină peretele stîncos din spatele lor. Apoi Neilson atacă

din junglă, din spatele cazematei și focul inamicilor slăbi, în timp ce încercau să se acomodeze cu noua situație.

— Tragere din mișcare, ordonă Tidwell.

Mercenarii, bine instruiți, începură imediat un sistem de foc și alergare. Putea vedea cum și restul secțiunii avansează din partea opusă a poienii de la capătul cărării. Apărătorii trăgeau haotic. „Petroliștii“ reușeau cu greu să-și localizeze inamicii în întunericul canionului. Tidwell realiză că trăgeau numai spre fulgerările armelor oamenilor săi. Fiecare mercenar era într-o continuă mișcare, avansînd în zig-zag, oprindu-se numai ca să declanșeze o rafală scurtă și fugind imediat.

Cîteva secunde avu impresia că asaltul se va sfîrși rapid. Dacă reușeau să se apropie cît să arunce o grenadă, problema era rezolvată. Tidwell era gata să încerce chiar el. Apoi un soldat căzu în apropiere, raza nimerindu-l în centrul uniformei. Cînd un al doilea căzu și el, maiorul înțelese ce se întîmpla. Cineva din buncăr avea o lunetă cu infraroșii.

— Toată lumea la adăpost! aproape că urlă el, uitînd de casca radio. Ascundeți-vă repede și nu trageți decît dacă sînteți siguri, încheie el pe un ton mai calm.

Apoi așteptă. Pe un platou bătut de vînturi din Ogaden, niște francezi piperniciți îi domonstraseră că dezavantajul lunetelor cu infraroșii constă în faptul că necesită filamente pentru generarea razelor. Acum aștepta să surprindă luminițele lunetei.

Timp de cinci minute nu se întîmplă nimic. Nimeni nu trăgea și cîteva insecte curajoase reîncepuseră să bîzîie.

Apoi o scînteie străluci în partea stingă a buncărului. O țigară? Poate, căci mercenarii erau printre ultimii în abandonarea acestui obicei sinucigaș. Oamenii care-și doresc o viață lungă nu se fac mercenari.

Nu, lumina nu clipea deloc, hotărî Tidwell. Tîrîndu-se înainte, ochi la cîțiva centimetri sub filamentele roșii. Cele trei focuri, trase într-o succesiune rapidă, produseră un zgomot puternic, al cărui ecou părea că ricoșează din pereții canionului. Cuvintele obscene ce urmară, brusc întrerupte în momentul în care uniforma lunetistului înțepeni, se auziră și mai tare. Dar cel mai tare se auzi o a doua serie de înjurături, provocate de descoperirea că

luncta se spărsese cînd „petrolistul“ paralizat scăpase arma.

— Pe ei ! ordonă maiorul. Cum spuneam, tragere din mișcare.

Soldații atacară buncărul din ambele părți. Cînd ajunseră chiar lângă buncăr, tirul încetă. O dată cu aruncarea unei grenade, printr-o fantă de tragere, încetară chiar și blestemele „petroliștilor“.

Stînd în afara liniei de ochire a unui eventual supraviețuitor, Tidwell trînti la perete unica ușă a buncărului. În camera închisă, fumul grenadei ar fi fost insuportabil pentru cineva prins de o uniformă cibernetică activată. O dată cu risipirea fumului, riscă o privire rapidă. Apoi intră cu prudență.

Opt oameni trîntiți pe jos zăceau în uniforme înțepenite. Unul era proptit de un perete, avînd o rană pe frunte. Părea amețit. Probabil că alerga în momentul detonării grenadei. Maiorul îl mișcă cu grijă, pînă cînd ajunse să stea cât mai aproape de podea, în poziția lui incomodă. Fața „petrolistului« exprima recunoștință.

Pe masă se afla un radio. Emitea încă una din tînguielile răgușite, pe atunci la modă în Brasilia. Folosind patul M-21-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, dar și radioului.

Citiți secțiunea 66.

93

Nu părea să existe o altă alternativă rezonabilă. Dacă se apropiau de buncăr, aveau să fie detectați. Nu aveau unde să se ascundă și prețul plătit ar fi fost mult prea mare. Era mai bine să risipească tehnologie de vîrf decît oameni.

— Kublai către Xanadu, începu Tidwell, mărind volumul stației radio. După cîteva secunde, baza îi răspunse.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu acum, ceru maiorul. Voi ilumina obiectivul la apropierea forței aeriene.

— Am înțeles și am transmis ordinele necesare, veni răspunsul după o pauză scurtă. Ne puteți da coordonatele ?

În câteva minute, Tidwell le furniză coordonatele și le sugeră traseul cel mai bun pentru elicopterul de asalt. După mai puțin de o jumătate de oră, auzi uruitul unui „General Dynamics Avenger" apărînd deasupra marginii platoului.

— Lovitura Unu, ești în raza mea vizuală, îl informă maiorul pe pilot. Ești la un pas de țintă. La semnalul meu, întoarce nouăzeci de grade stînga... acum.

Zgomotul elicopterului crescu în intensitate cînd trecu pe deasupra lor.

— Rachete luminoase, ordonă mercenarul.

La limita unghiului de tragere al buncărului, Allinov trase două cartușe de iluminare. Întregul canion, inclusiv buncărul, fu scăldat de lumina lor rece, alb-albastră.

— Contact vizual cu ținta, confirmă pilotul. Trag acum.

Se auzi un șuierat îndepărtat, cînd două rachete antiblindaj țîșniră din aparatul de zbor. Cu un duduit, loviră simultan pereții groși ai buncărului. Fum galben inundă rapid canionul îngust.

— Cer confirmarea a două lovituri.

Pilotul părea mîndru de el. Fusese o lovitură aeriană nocturnă desfășurată ca la carte.

Nimeni nu trase în ei cînd se apropiară de cazemata construită din bîrne de lemn și lut. Pentru siguranță, Neilson aruncă o grenadă prin una dintre fantele de tragere. Când fumul roșu se risipi, Tidwell sparse ușa cu piciorul.

Opt oameni trîntiți la podea zăceau în uniforme înțepenite. Unul era proptit de perete, avînd o rană pe frunte. Părea amețit. Maiorul îl mișcă cu grijă, pînă cînd ajunse să stea cât mai aproape de podea, în poziția lui incomodă. Fața „petrolistului" exprima recunoștință.

Pe masă se afla un radio, care încă mai emitea. Folosind patul M-21-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, dar și radioului.

Ați folosit singura lovitură aeriană disponibilă. Notați acest fapt pe foaia de joc. Pe viitor, nu veți

mai putea alege această opțiune, chiar dacă este oferită în text.
Citiți secțiunea 66.

94

Îți poate lua o oră să parcurgi o sută de metri, dacă ești un profesionist și vrei să o faci fără nici un zgomot. La sfîrșitul acestei ore, după ce vei fi străbătut distanța pe care, mergînd normal, o puteai acoperi într-un minut, te vei simți ca și cînd ai fi alergat mai mulți kilometri.

Fulgere de lumină galbenă străbătură aerul. Urmă un strigăt de agonie și frustrare, în momentul activării unei uniforme cibernetice. Maiorul crezu că recunoaște vocea, dar nu putea fi sigur. În cîteva secunde, toți membrii patrulei se opriră în loc și tirul celor din buncăr slăbi în intensitate. După un minut, încetă cu totul. După încă zece minute, Tidwell șopti ordinul de a continua în liniște drumul.

Efortul cerut de înaintarea silențioasă, în patru labe, făcea să-i tremure umerii. Se afla la jumătatea distanței dintre junglă și buncăr și nu trăgea nimeni. Îndrăzni să arunce o privire către cazemată și, spre surprinderea sa, zări o dungă subțire de lumină.

Fiind încordați, la gîndul că sînt prinși în buncăr ca într-o capcană, sau, poate, fiind pur și simplu neatenți, apărătorii își lăsaseră ușa deschisă.

Făcînd semn mercenarului aflat la cîțiva metri în spatele său să-l acopere, maiorul se furișă către acea atrăgătoare dungă de lumină. Cînd ajunse să se întindă pe bîrnele aspre aflate la cîțiva centimetri de ușă, fu uimit, dar și încîntat.

O bucată de sfoară servea drept mîner. Ușa însăși fusese probabil recuperată de la vreo clădire avariată, căci era de genul celor găsite în comerț, goale pe dinăuntru, care niciodată nu s-ar folosi la un buncăr într-un război adevărat. Era deschisă doar cîțiva milimetri, suficient însă pentru ca mercenarul să vadă că nu era

nici zăvorîtă, nici blocată cu ceva. Evident, cei din interior plănuiseră o retragere rapidă. Scoţînd o grenadă, îi semnală celui desemnat să-l sprijine să fie gata. Trase cuiul, numără pînă la trei şi împinse uşa cit să poată arunca grenada înăuntru.

Fum roşu ţîşni din fantele de tragere aflate pe toate laturile buncărului. Cele cîteva strigăte înăbuşite încetară brusc, o dată cu înţepenirea uniformelor cibernetice ale apărătorilor.

Avînd grijă să nu stea în linia de ochire a unui eventual supravieţuitor, Tidwell trînti uşa de perete. În camera închisă, fumul ar fi fost insurportabil pentru persoanele prinse în uniforme activate. O dată cu risipirea fumului, riscă o privire rapidă, apoi intră prudent.

Opt oameni trîntiţi la podea zăceau în uniforme înţepenite. Unul era proptit de perete, avînd o rană la frunte. Părea ameţit. Maiorul îl mişcă cu grijă, pînă cînd ajunse să stea cît mai aproape de podea, în poziţia lui incomodă. Faţa „petrolistului" exprima recunoştinţă.

Pe masă se afla un radio, care încă mai emitea. Folosind patul M-21-ului său, Tidwell puse capăt muzicii, dar şi radioului.

Citiţi secţiunea 66.

95

Un soldat culcat la pămînt este o pradă uşoară atunci cînd poziţia îi este dezvăluită de o rachetă luminoasă. Tidwell ştia că aveau mari şanse să fie lichidaţi în cele trei minute, cît dura efectul rachetei. Nu mai avea nici un rost să încerce să se ascundă. Nu putea decît să minimalizeze pierderile şi să conducă un atac vijelios asupra buncărului, în lumina strălucitoare, chimică.

— Tragere din mişcare! ordonă Tidwell, avînd grijă să pară calm.

Mercenarii, bine instruiţi, începură imediat un sistem de foc şi alergare. Fiecare dintre ei era într-o continuă

mișcare, avansînd în zig-zag, oprindu-se numai ca să tragă o rafală scurtă și fugind imediat.

Le trebuia ceva care să-i ascundă. Grenadele ! Detonarea lor în afara buncărului nu avea să-i afecteze pe cei din interior, dar fumul pe care îl vor genera le va oferi atacanților un oarecare adăpost.

— Neilson, aruncă cîteva grenade în jurul buncărului, ordonă Tidwell. Toată lumea, culcat ! adăugă el repede.

Micile grenade explodară și fum roșu, dens, țîșni din ele, ascunzînd buncărul de privirile lor. Tidwell spera că fumul îi va orbi și pe cei din buncăr.

— Pe ei ! ordonă maiorul, părînd aproape vesel. Cum spuneam, tragere din mișcare.

Cînd ajunseră la cazemată, tirul încetase. Defectul fantelor de tragere e că îți micșorează unghiul de tragere. O dată ce te-ai apropiat de ele, ești în siguranță. Aruncînd întîi o grenadă printr-o fantă, Tidwell pătrunse în buncăr, unde găsi doar „morți". Toate cele opt „cadavre" îl priveau contrariate.

Domnea dezordinea. Nici una dintre victime nu era îmbrăcată regulamentar. Pînă la venirea lui duseseră, în mod evident, o viață ușoară. Spera că unul dintre cei înțepeniți era comandantul buncărului.

În acest moment, racheta luminoasă se stinse. Mercenarul începuse să lăcrimeze din cauza fumului roșu. Maiorul aprinse o lanternă și o puse pe masă, apoi se întoarse la oamenii săi.

Nu dorea ca vreun arbitru să se rănească din cauza întunericului cînd venea să recupereze acest nou colet pentru morgă.

Asigurați-vă că ați notat în foaia de concurs pierderile suferite.
Citiți secțiunea 66.

96

Oamenii săi își ocupaseră pozițiile, ascunși în jurul perimetrului depozitului de campanie. Ghemuit în spatele unui tufiș, maiorul Tidwell studie porțiunea de tabără

vizibilă dincolo de frunzele groase. Santinelele se aflau încă la posturi, fără să dea vreun semn că i-ar fi zărit patrula. Zîmbi cînd văzu un locotenent tînăr apărînd la intrarea uneia dintre magazii. Nu avea să mai existe un moment mai propice pentru a începe.

Fără să mai dea vreun ordin, ofițerul mercenar începu să tragă. În cîteva secunde, fiecare membru al patrulei deschisese focul asupra santinelei pe care o avea în față. Primele lor ținte înțepeniră chiar înainte să-și poată da seama că sînt atacate.

Blestemînd în șoaptă, Tidwell își alese o altă țintă, cînd tînărul locotenent reuși să ajungă în siguranța relativă a clădirii din care abia ieșise. Într-un război cu muniții adevărate, tînărul ofițer ar fi ezitat să se adăpostească într-o încăpere plină de explozibil, dar în „Războiul pe Bani Gheață“, cum fusese botezat de un suflet de poet dintre mercenarii Comunicațiilor, magazia era la fel de sigură ca orice alt locaș individual.

Vremea finețurilor trecuse și cele două tabere schimbau focuri. Restul santinelelor se adăpostise printre clădiri. Tidwell observă patru noi adversari ripostînd la focurile oamenilor săi, apoi repezindu-se în junglă prin partea opusă a taberei. Puteau fi auzite sunetele înfundate ale împușcăturilor trase în duelul lor cu mercenarii Comunicațiilor care fuseseră ascunși în acea parte a junglei.

O santinelă „petrolistă“ se ridică în picioare, încercînd să ochească pe cineva aflat în dreapta maiorului. Era o greșeală stupidă, și Tidwell trase o rafală lungă pentru a se asigura că greșeala va fi plătită. Soldatul căzu, imobilizat de uniforma sa cibernetică.

Neilson profită de breșa creată în sistemul defensiv al adversarilor de pierderea santinelei căzute și țîșni de-a lungul teritoriului descoperit. Își croi repede drum prin gardul de sîrmă ghimpată și plonjă în siguranța relativă a umbrei aruncate de una dintre magazii. Odată aflat în interiorul depozitului de campanie, începu să-i pîndească cu grijă pe ultimii apărători, lichidîndu-i unul cîte unul. Văzînd că un „petrolist“ încerca să-i facă același lucru lui Neilson, maiorul pătrunse fără zgomot într-una dintre clădiri și îl doborî pe adversar cînd încerca să se furișeze pe lingă el.

Rezemîndu-se de peretele unei magazii, Tidwell realiză că lupta se sfîrșise. Bazîndu-se pe faptul că încă mai era liber, deduse că oamenii lui cîștigaseră.

Zîmbind, începu să pună încărcăturile „explozive“ pe cele mai apropiate clădiri. În acest timp, maiorul se gîndea că era păcat că nu putea avea satisfacția privirii unei explozii adevărate a depozitelor de muniție și combustibil. În stînga sa îl putea vedea pe Allinov, care punea și el „explozibilele“ pe care le avea. Mare păcat, gîndi mercenarul, amintindu-și cît de spectaculos explodase odinioară un depozit de muniție șiit. Depozitul se întinsese pe o suprafață de aproape un pogon, dar craterul fusese mult mai mare. Din ziua aceea, Tidwell era convins că își lăsase amprenta asupra Iranului.

Citiți secțiunea 100.

97

Așteptarea nopții era la fel de tensionată ca intotdeauna. Membrii patrulei se răspîndiseră în jungla de la marginea drumului, pentru a putea prinde în ambuscadă eventualele întăriri trimise în direcția depozitului. De două ori auziră sunete îndepărtate, ce păreau că aparțin unui motor de mașină, dar nu apăru nimic.

Exact înainte de apusul soarelui, sosiră insectele din direcția mlaștinii. Roiul ce plutea deasupra lor era atît de dens, încît Tidwell se temu că le-ar putea dezvălui poziția. În mod absurd, o muscă i se păru cunoscută, și se întrebă dacă nu cumva începe să aibă fani în rîndul insectelor sau, mai precis, să figureze pe meniul unui „club al gîngăniilor gurmande".

Următoarele ore le petrecu încercînd să pocnească cît mai multe dintre calamitățile zburătoare, fără să facă totuși prea mult zgomot. Pînă să se termine Războiul Insectelor, luna apusese și sosise momentul să-nceapă.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu indicele de camuflare al patrulei (8), citiți secțiunea 103.
Dacă suma este mai mare, citiți secțiunea 101.

98

— Kublai către Xanadu, începu Tidwell, mărind volumul pe aparatul său radio.

După cîteva secunde, baza răspunse.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu acum, ceru maiorul. Dacă este nevoie, o pot ghida.

— S-a înțeles și s-au dat ordinele necesare. Tambu va sosi pînă-ntr-o oră, veni răspunsul după o pauză scurtă. Ne puteți da coordonatele?

În cîteva minute, Tidwell le furniză coordonatele depozitului. După mai puțin de o oră, auzi uruitul unui „General Dynamics Avenger", gonind spre ei deasupra acoperișului verde al pădurii. Tidwell se cățără într-un copac și scrută cerul. În stînga sa putea vedea forma suplă a elicopterului de asalt. O duzină de rachete aersol, încărcate cu „explozive" puternice, erau stivuite sub aripile butucănoase. Cu prudență, mercenarul umflă un balon portocaliu strălucitor și îl lăsă să se ridice la capătul unui fir de nylon. Balonul avea să constituie un punct de reper la care să raporteze indicațiile sale ulterioare.

— Văd reperul, îi confirmă o voce în cască.

— Tambu, ești în raza mea vizuală, îl informă maiorul pe pilot. Ești la un pas de țintă, patruzeci și cinci de grade spre stînga. (Elicopterul trecu pe deasupra și se îndreptă către depozit.) La semnalul meu, întoarce nouăzeci de grade stînga... acum.

Zgomotul făcut de palele scurte ale elicei crescu în intensitate cînd elicopterul acceleră.

— Contact vizual cu ținta, confirmă pilotul. N-aș fi găsit niciodată chestia asta... trag acum.

Se auzi un șuierat îndepărtat, cînd două rachete țîșniră din aparatul de zbor. Cu un zgomot înfundat loviră pămîntul chiar în fața bazei. Din locul unde căzuseră se revărsă un fum albastru.

— Prea scurt cu zece metri, comunică maiorul corecția.

Elicopterul întoarse pentru o nouă survolare a obiectivului. De data asta încetini și rămase suspendat la doar

cîteva sute de metri de bază. Nu se clinti nici cînd din tabără fulgerară focurile a cîtorva arme de calibru mic.

„Avenger"-ul expedie două rachete, urmate de o a doua pereche. Dîra de fum pe care o lăsau în spate forma un arc ce se sfîrșea în centrul bazei „petroliste". Se auzi o pocnitură puternică în momentul detonării imitațiilor de explozibil cu care erau echipate, și întreaga bază fu învăluită de un fum albastru.

— Cer confirmarea a patru lovituri.

Pilotul părea mîndru de el.

— Patru lovituri confirmate, aprobă mercenarul. Mulțumesc, Tambu. Asta e tot.

— Cu plăcere și-altă dată, răspunse pilotul, vesel, în timp ce se roti în loc și acceleră peste mlaștina din depărtare.

Cînd fumul se risipi, Tidwell văzu siluetele imobile ale santinelelor depozitului. Probabil că arbitrii sau computerul de „război" aflat la bază hotărîseră că depozitul fusese distrus de o singură, mare explozie. În mod cert, aici se aflaseră atît provizii de combustibil, cît și de muniție. Nu păreau să existe supraviețuitori.

Ați folosit singura lovitură aeriană disponibilă. Notați acest lucru în foaia de joc. Nu veți mai putea alege din nou această opțiune, chiar dacă va mai fi listată. Citiți secțiunea 100.

99

Depozit de campanie.
Efectiv : 7 (apoi 11)
Tehnică de luptă : 3
Forță ofensivă inițială : 21
Santinelele ripostează conform tabelei D, apoi C.
Forța lui Tidwell atacă după tabela B, apoi C.
La început, santinelele sînt surprinse și vor trage după tabela D asupra mercenarilor. După două runde, 4 santinele care dormeau în centrul taberei vor intra în luptă, iar cele rămase se vor adăposti. Începînd cu a treia rundă, adunați pe cei 4 apărători la efectivul „petrolist", care va lupta acum conform tabelei C.

Patrula Comunicațiilor își va fi pierdut elementul de surpriză și va lupta și ea după tabela C.
Dacă patrula înfrînge santinelele depozitului, citiți secțiunea 96.
Dacă pierde, citiți secțiunea 16.

100

În mod cert, provocaseră suficiente stricăciuni pentru a deregla orarul „petroliștilor". Cu aceasta, problema principală a maiorului devenea reîntoarcerea în teritoriul prieten. Existau mai multe rute posibile, cea mai evidentă fiind cea pe care veniseră. Călătoria prin mlaștină și junglă nu era prea atrăgătoare, dar era, probabil, cea mai sigură rută. Puteau folosi șoseaua spre Brasilia, dar era considerată teritoriu neutru, și, deși ieșirea din zona de luptă nu i-ar fi dus la morgă, i-ar fi costat, în schimb, o săptămînă de inactivitate obligatorie — fără plată. Tidwell se gîndi chiar să construiască o plută și să coboare pe rîul Geechama pînă la drumul pe care îl descoperiseră în cursul ultimei patrulări. Problema era că oamenii pe plute sînt ținte ușoare. Ideea de a se trezi cu uniforma înțepenită în timp ce era în apele rapid curgătoare ale rîului nu i se păru deloc încîntătoare.

La sfîrșitul acelei ultime misiuni avuseseră norocul să găsească un autocamion. Toate vehiculele din acum „distrusul" depozit de campanie sau nu funcționau, sau fuseseră desemnate „lovite". Data viitoare, își notă maiorul, va trebui să-și facă timp să scoată cîteva camioane înainte de a pune „explozibilul". Totuși, nu avuseseră cum să știe cît de repede vor sosi întăririle „petroliștilor".

Mai exista și posibilitatea evidentă să dea peste mașinile pentru care fuseseră construite toate aceste drumuri. Era greu de crezut că „petroliștii" cheltuiseră pe tancuri mijloacele financiare ce le fuseseră alocate, dar, avînd în vedere efortul depus în construcția de drumuri, cumpăraseră, probabil, un număr de blindate mai ieftine. Acestea s-ar fi dovedit la fel de fatale în fața unui vehicul fără blindaj. La urma urmei, erau „petroliști" și exista o oarecare logică în alegerea de către ei a unui număr

mare de mijloace de transport, chiar dacă majoritatea camioanelor din Brazilia foloseau alcoolul drept combustibil. „Petroliștilor" le-au plăcut întotdeauna chestiile care duduie. Așa se explica și de ce ofensiva centrală a Comunicațiilor întîmpina mai puțină rezistență decît era de așteptat.

— Vine ceva.

Cuvintele răsunară în casca maiorului. Era vocea lui Allinov. Sergentul supraveghea drumul camuflat. Tidwell așteptă o informație mai completă. Acel „ceva" putea reprezenta orice, de la un băștinaș, încercînd să se strecoare prin zonă cu un camion plin de produse, și pînă la o companie de întăriri pentru dușmani.

— Se pare că e un singur vehicul, poate un camion mic, clarifică sergentul. Îl las să treacă. Fiți pregătiți lîngă depozit.

Neilson și restul membrilor patrulei ocupară poziții de o parte a drumului. Un camion nu se atacă din ambele părți din simplul motiv că există un risc prea mare ca o împușcătură rătăcită să nimerească în proprii tăi oameni.

Pentru a obține un avantaj în plus, maiorul ordonă ca unul dintre camioanele „distruse" să fie împins pentru a bloca drumul. „X"-ul roșu pictat pe camion arăta că este scos din funcțiune. Ultimul mercenar tocmai se ascunsese în tufișuri, cînd zgomotul unui motor le anunță apropierea inamicilor.

După mai puțin de un minut, un camion de trei sferturi de tonă, abia mai mare ca o furgonetă, apăru pe drum. Avea montată pe cabină o mitralieră de calibru 0,50. Încetini pe măsură ce se apropia de camionul ce-i bloca trecerea. Mercenarul roti mitraliera, încercînd să acopere ambele părți ale junglei.

— Ah, drace ! strigă șoferul, simțind ambuscada. Cutia de viteze scîrții cînd el încercă să intre în marșarier, în timp ce încă mergea înainte. Ca și cînd acesta ar fi fost semnalul așteptat, toți membrii patrulei deschiseră focul. Dovedind respectul pe care îl aveau pentru mitraliera grea, toți îl țintiră la început pe mercenarul de lîngă ea. Camionul se afla în umbra mai multor copaci înalți, și numeroasele puncte în care razele lor loviră uniforma

erau ușor vizibile. Mercenarul era luminat ca de un reflector. Avînd în vedere că nimeni nu trăgea în el, șoferul avu timp să facă autocamionul să se retragă din ambuscadă. Înjurăturile sale și protestele scîncite ale unui alt individ puteau fi auzite cu tot zgomotul armelor.

În ciuda focului puternic, se părea că autocamionul se va retrage suficient de departe pentru a fi în siguranță, pînă cînd Allinov ieși în drum și trase calm cu M-21-ul său în cabină. O dată cu înțepenirea uniformei șoferului, se activară siguranțe automate care încetiniră camionul; astfel încît, ieșit de sub control, acesta se opri destul de ușor în tufișurile din marginea pădurii. Allinov fu primul care ajunse la el.

Cu un rînjet larg, sergentul îl scoase afară pe singurul pasager care „supraviețuise" și veni în întîmpinarea celorlalți membri ai patrulei. Omul avea un cucui mare pe frunte și mergea împleticit, tras de Allinov.

— N-o să credeți ce-am găsit! strigă subofițerul cînd ceilalți se apropiaseră suficient ca să-l poată auzi. Apoi rînjetul i se lăți și mai mult și anunță : Am prins un adevărat mahăr „petrolist" !

Toți exclamară încîntați. Șefii nu-și murdăreau ghetele prea des, fapt ce constituia subiectul multor comentarii amuzante din partea mercenarilor care lucrau pentru ei. Totuși, scopul fiecărui mercenar era să prindă un șef. Personal, lui Tidwell îi părea rău că nu prinseseră un ITT-ist. Erau mulți pe care i-ar fi plăcut să-i împuște „din greșeală". Chicoti. Poate *acesta* era motivul pentru care vizitele funcționarilor erau atît de rare.

Allinov îi înmînă maiorului obiectele din buzunarele prizonierului. Erau un portofel, plin cu bani brazilieni, un pieptene, un carnet de conducere emis de statul Texas și o hîrtie împăturită, ce se dovedi a fi ruptă dintr-o hartă mai mare. Liniile desenate pe ea semănau surprinzător de bine cu rețeaua de drumuri din zonă. Deasupra unui simbol din partea dreaptă se afla un pătrățel conținînd o elice stilizată, reprezentînd forțe de sprijin aeriene.

— Domnul Speltman ? Folosind numele de pe carnetul de conducere, Tidwell îl salută pe nervosul funcționar. Presupun că sînteți Ricardo Speltman.

— Sigur că sînt. Dar de ce am fost oprit de acest individ ? Nu sînt un combatant. Cer să fiu imediat eliberat, insistă „petrolistul", vorbind repede.

Era un bărbat de peste cincizeci de ani, scund și firav. Rana de la frunte nu părea prea gravă și vorbirea îi era coerentă. Funcționarul chiar avea un costum cu dungi sub uniforma cibernetică. Se simțea în mod cert extrem de incomod în căldura și umiditatea amazoniene.

— Mă tem că vă înșelați, răspunse maiorul cu o voce blîndă, șoptită.

— Ce ? Dumneata ești cel care se înșală. Fața „petrolistului" se înroșea. Sînt un contabil, nu unul dintre luptătorii voștri de gherilă.

Tidwell zîmbi, bătîndu-l ușor pe uniforma cibernetică.

— Conform convențiilor acestui conflict militar, oricine poartă o uniformă cibernetică este un combatant, explică el. Iar dumneavoastră purtați o astfel de uniformă.

— Dar mi s-a spus că trebuie s-o port ca să pot pătrunde în zona de luptă.

Bătrînul aproape că scuipă. Era o persoană evident obișnuită să domine, cel puțin pe cei pe care-i considera inferiori.

— Exact asta vreau și eu să spun, încuviință mercenarul. Regulamentul războiului spune că, citez : „orice angajat al unei corporații ale cărei forțe sînt implicate în conflict este obligat să poarte o uniformă cibernetică la intrarea în zona de luptă. Orice persoană îmbrăcată într-o uniformă cibernetică este un combatant". Adică și dumneavoastră.

Funcționarul încercă să răspundă, dar nu reuși decît să emită niște sunete incoerente și să-și agite mîinile.

Tidwell nu-și mai putu reține zîmbetul. Începea să se distreze. Restul patrulei nu dovedea aceeași stăpînire de sine. Toți începuseră să rîdă în hohote, iar unul se agățase de un copac, zguduindu-se atît de tare de rîs, încît nu mai putea sta în picioare nesprijinit.

După cîteva clipe și funcționarul trebui să fie sprijinit de Neilson și Tidwell. I se tăiase respirația. Fața îi era stacojie. Încerca să se controleze, răsuflînd încet și adînc, susținut de cei doi mercenari. Cînd rîsul se potoli, privi cu teamă armele celor doi.

Încredințat că prizonierul își revenise, maiorul deschise gura să-l ințepe încă o dată pe funcționar, apoi își reaminti că scopul trebuia să fie obținerea de informații, nu de distracții.

— De ce ești aici ? întrebă, încercînd să pară dur și nu amuzat.

„Petrolistul" îl privi, dar nu spuse nimic.

— Ce cauți aici ? insistă Tidwell.

— Nu sînt obligat să răspund, afirmă funcționarul, recăpătîndu-și, întrucîtva, calmul.

Mercenarul îl cercetă atent din cap pînă-n picioare.

— Cred că nu ești. Îndreptîndu-se către Neilson, îi vorbi de parcă Speltman nu se mai afla între ei. Crezi că ne va încetini ritmul de mers ? Mlaștina aia a fost criminală.

— Atîta timp cît nu-l mușcă ceva, ca pe Walt. Locotenentul își menținu o expresie gravă pe față. Sau dacă nu se umflă, ca Tommy. Dumnezeu știe ce i s-a-ntîmplat. Al naibii de urît să mori așa !

— Nimeni nu moare în războiul ăsta, insistă, vag, Speltman.

— Nu e adevărat, îl corectă Tidwell. De fapt, nimeni nu moare împușcat. Dar pierderile sînt inevitabile și, probabil, contabilizate.

Nu putuse riposta acestui ultim comentariu. Bătrînul făcu ochii mari.

— Cel puțin le-am găsit cadavrele, continuă Tidwell. Două din trei, nu e rău.

— Da, dar chiar și ei avuseseră bocanci, obiectă Neilson, arătînd cu degetul pantofii italieni, cu vîrful ascuțit, ce se iveau de sub manșetele pantalonilor de la uniforma cibernetică a funcționarului.

— Mă rog, dacă cedează, putem să-l împușcăm și să sperăm că arbitrii ajung la el înaintea crocodililor, răspunse Tidwell, cu aceeași solemnitate.

— Domnilor, nu mă amuz, explodă Speltman, dar tenul i se schimbase din roșu-închis în alb ca hîrtia. Datorită contrastului, părul lui gri părea negru.

Neilson continuă să-l întărîte.

— Cel puțin e îndrăzneț.

Tidwell se înmuie.

— Poate ar trebui să-i dăm o şansă.
— Nu există ! protestă locotenentul.
— La urma urmei, nu e *chiar* un combatant.
— Aşa e, îl încurajă Speltman.
— Dar abia aşteptăm să vedem cum îl mănîncă gîndacii, se plînse Neilson.
De pe cealaltă parte a drumului, Allinov îşi exprimă acordul cu un mîrîit.
— Dar dacă domnul acceptă să ne vorbească... Tidwell nu-şi încheie propoziţia.
— Numai dacă insişti, interveni Allinov, apoi se întoarse şi se îndepărtă, ca şi cînd ar fi fost dezgustat.
Maiorul îl putu vedea pe sergent izbucnind în rîs de îndată ce ieşise din raza vizuală a funcţionarului.
Întinzînd bucata de hartă între ei, Tidwell vorbi repede, sperînd ca funcţionarul să nu descopere amuzamentul sergentului.
— Asta-i semnul forţelor aeromobile, nu-i aşa ? întrebă mercenarul, arătînd, degajat, către simbolul din colţul din dreapta sus al bucăţii de hartă găsită în portofel.
— De unde să ştiu eu ? se holbă civilul.
— La ce-i trebuie unei unităţi mobile un nenorocit de birocrat ? întrebă Tidwell, pe un ton subit ostil.
— Şi-au depăşit bugetul, ca de obicei, se răsti Speltman, apoi îngheţă, cu gura încă deschisă.
— Ai spus că eşti contabil, ţii registre ? continuă Tidwell fără pauză, din nou prietenos.
Speltman încuviinţă.
— Clancey şi ceilalţi băieţi şi-au depăşit chiar aşa rău bugetul ? Nu sînt forţele mobile atît de... de ineficace ca preţ ? Maiorul puse întrebarea cu aceeaşi nepăsare ca şi pe cea precedentă.
Funcţionarul păru că se veştejeşte. Dădu din nou din cap, mai încet de data aceasta. Cîteva secunde nici unul dintre ei nu spuse nimic.
— Observ că a existat o scurgere de informaţii, zise Speltman, încercînd, cu o evidentă nepricepere, să-l tragă de limbă pe maior.
Tidwell se gîndi că nu are nici un motiv să-l scutească de griji.
— Una mare, zise el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama după ce a distrus cineva baza de elicoptere. Funcționarul părea amărît. Eu le-am spus că nu ne ies socotelile.

— De-asta a trebuit să începem de aici ofensiva, continuă Tidwell cacealmaua. La ora asta restul companiei ar trebui să fi ocupat deja pozițiile. Păcat că o să pierdem lupta.

— Totuși, aproape că v-am prins, veni răspunsul.

După cum bănuise Tidwell, evenimentele urmau să se dezlănțuie. Spera că reușise să cîștige suficient de mult timp pentru ca forțele lor să primească întăriri. O forță mobilă putea nimici ușor o forță de infanteriști de zece ori mai numeroasă.

— Cred că o persoană inteligentă ca dumneata ar putea fi interesată de un mic cîștig bănesc, nu-i așa ? (Deodată, Speltman începuse să vorbească repede.) Adică, te-ai vîrît în treaba asta pentru bani... dacă pricepi ce vreau să spun ?

Maiorul nu știa dacă să se simtă ofensat sau să rîdă. Dialogul individului era preluat direct dintr-un film de mîna a doua, pe care-l văzuse cu o lună înainte. Nu își putea aminti cum se numise, dar fusese cu Humphrey Bogart. În mod clar, Speltman nu era obișnuit să ofere mită. Probabil că justificarea cheltuielilor era lucrul care-l preocupa cel mai mult. Totuși, maiorul simți că trebuie să-l întrerupă. Mercenarii puteau uita prea ușor că au de-a face cu un civil și să se înfurie la sugestia acestuia că el ar putea fi cumpărat.

— Cred că ai vorbit destul.

În ciuda stăpînirii sale de sine, Tidwell observă că vocea îi devenise cu adevărat tăioasă. Nu păreau să mai aibă ceva de cîștigat din continuarea interogării lui Speltman. Iar maiorul începea să simtă un amestec de sentimente contrarii, enervare și milă, față de contabil. Acesta se străduia din răsputeri să facă față unei situații care-i era complet străină. Dacă rolurile ar fi fost inversate, se întrebă maiorul, oare el s-ar fi descurcat mai bine într-o ședință de lucru, sau în departamentul finanțe ? Sau ar fi fost, oare, ceilalți mai mărinimoși cu el decît putea el să se arate în situația actuală ?

Practic, nu îl puteau lua pe contabil cu ei. Dar nici nu puteau să-l lase pur și simplu în urmă. În plus, Speltman era un șef, chiar dacă era „petrolist", și ar fi fost nedrept să-l lase să scape basma curată. Dar dacă-l abandonau în junglă, putea muri de-adevăratelea. O soartă pe care nu o merita nici chiar un contabil. Doar nu inventase el taxa pe venit. Evident, cel mai bun lucru era să-l „împuște" aici și să-i lase pe arbitrii să se ocupe de el. Cîțiva arbitri tocmai sosiseră la depozit și puneau cu hărnicie semne cu „Distrus" pe toate clădirile.

Funcționarul fu aproape recunoscător cînd Neilson îi spuse că nu îl vor lua cu ei, așa că erau nevoiți să-l „împuște". Locotenentul îi permise chiar să se așeze pe un scaun de lîngă unul din corturi, înainte de a-i iradia uniforma cibernetică.

Tidwell se întrebă cum o să-i placă la morgă.

— Kublai către Xanadu.

— Aici Xanadu.

— Am întîlnit un funcționar „petrolist". Ni s-a confirmat iminența atacului. Suspectăm prezența unei forțe de atac aeromobile.

— La naiba ! răspunse o altă voce. Nu sîntem încă gata. Ați cîștigat ceva timp pentru noi ?

— Am găsit un depozit important, confirmă Tidwell. Fac pariu că există o grămadă de „petroliști" pe urmele noastre. Vom încerca să ne întoarcem începînd de azi. Ne puteți ajuta cu o diversiune ?

— Răspunsul este negativ la ambele idei. Vă rugăm să așteptați, fu răspunsul enigmatic.

O a treia voce intră în emisie, vocea unui om mai în vîrstă.

— Veți descoperi și veți distruge forțele mobile „petroliste", începu vocea.

— Cine sînteți ? întrebă maiorul.

Individul era cu siguranță nebun. Chiar dacă nu ar fi suferit pierderi și tot nu ar fi putut stăvili întreaga ofensivă „petrolistă". Ideea acestei misiuni se bazase exact pe asta : să cîștige suficient timp pentru a da posibilitatea unei forțe suficient de mari să ocupe pozițiile de luptă.

— Cameron ! Todd H. Cameron, vicepreședintele Departamentului de Proiecte Speciale. Vorbea de parcă s-ar fi așteptat să fie recunoscut, ceea ce se și întîmplă.

Cameron era cel mai înalt demnitar ITT-ist din tot războiul. Numele său apărea în vîrful tuturor piramidelor ciudate pe care Tidwell le studiase în timpul instrucției. Practic, el era șeful.

— Și doriți să continuăm ? trebui mercenarul să-ntrebe. Era o misiune sinucigașă.

— Vă ordon să descoperiți acea forță mobilă și să o imobilizați !

Cameron era de neînduplecat.

— Prea bine, domnule.

Nu părea să mai existe ceva de spus.

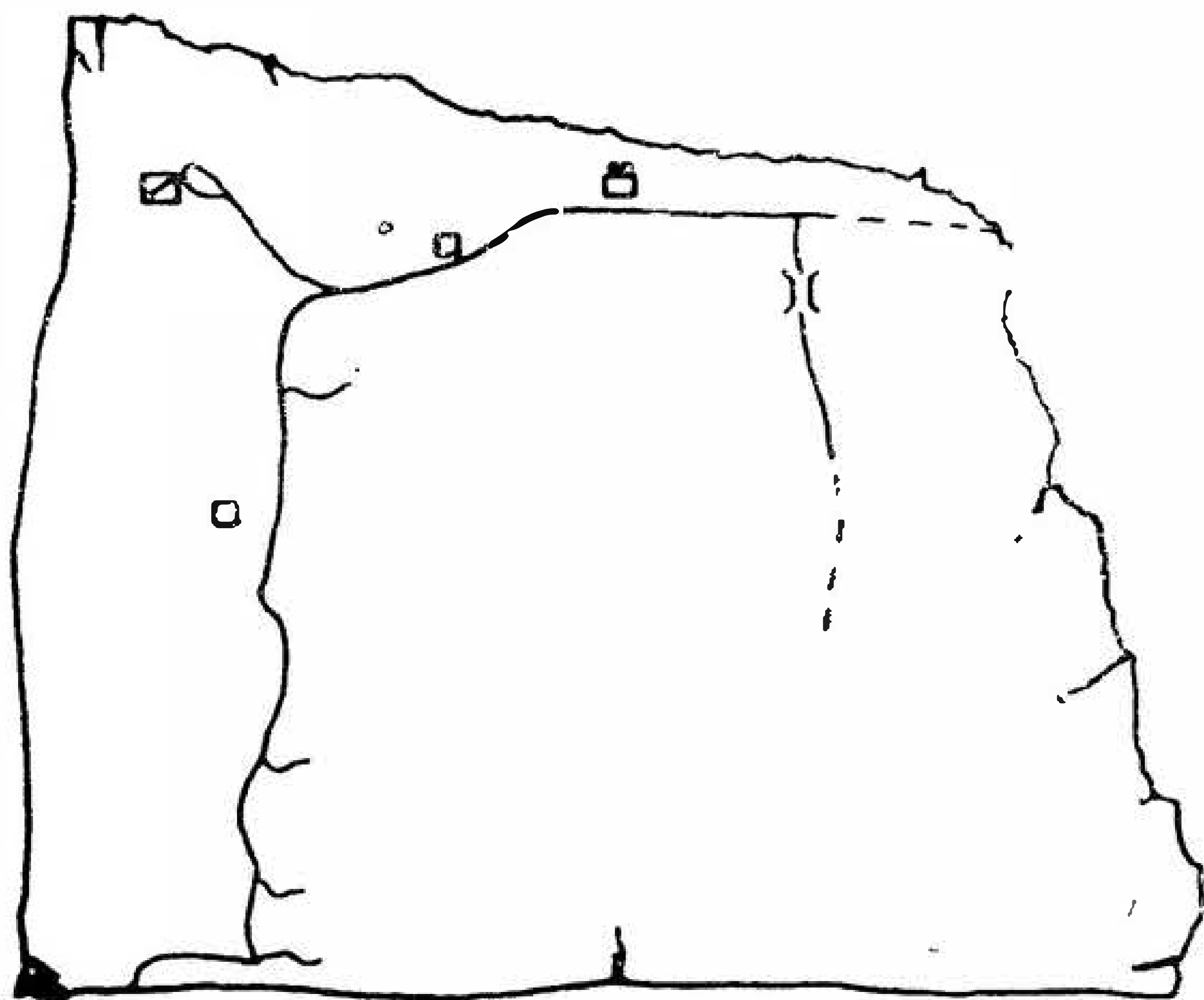
— Bun. Toți cei implicați vor primi o primă substanțială. Asta e tot.

Nici n-ar avea cum să nu fie tot, gîndi Tidwell, în timp ce închidea casca radio. Pe toți îi aștepta o vacanță la morgă.

A spune că vestea nu a fost întîmpinată cu prea mult entuziasm ar fi o exprimare mai mult decît eufemistică. Mercenarii din patrulă erau obosiți, suferiseră pierderi și noua misiune părea sortită eșecului. Chiar și Allinov părea îngrijorat. Tidwell știa că le poate ordona să-l urmeze, dar ar fi devenit toți aproape inutili. Le ținu un discurs, promițîndu-le prima și subliniind că, în acest război fără morți, șansa de glorie atîrna mult mai greu decît riscul de a fi „ucis". Maiorul spera că aceeași logică ce-i îndemnase pe „petroliști" să lupte pînă la ultimul îi va inspira acum pe oamenii săi. Dar chiar cînd le vorbea, se întreba dacă el vrea ca ei să continue.

Retrăgîndu-se cîțiva pași și încercînd să-și facă de lucru, studiind harta ruptă luată de la Speltman, Tidwell așteptă ca membrii patrulei să ia o hotărîre.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor e mai mică decît sau egală cu indicele de moral al patrulei, citiți secțiunea 102.
Dacă suma e mai mare, citiți secțiunea 108.

TORN SECTION OF MAP

101

Oamenii săi își ocupaseră pozițiile, ascunși în jurul perimetrului depozitului de campanie. Maiorul Tidwell se ghemui în spatele unui tufiș și studie porțiunea de tabără vizibilă dincolo de frunzele groase. Santinelele se aflau la posturi, fără să dea vreun semn că i-ar fi zărit patrula. Zîmbi văzînd un locotenent tînăr apărînd la intrarea uneia dintre magazii. Nu avea să existe niciodată un moment mai prielnic pentru a începe.

Ofițerul mercenar acoperise cam jumătate din distanța pînă la gard, cînd auzi primele împușcături. Imediat, toți cei din interiorul taberei intrară în alertă. Urmară mai multe focuri, apoi un răpăit constant de arme de calibru mic. Două santinele țîșniră din spatele unei clădiri aflate la o distanță mai mică de zece metri. Deschizînd focul, Tidwell plonjă spre adăpostul precar oferit de o depresiune puțin adîncă în terenul descoperit.

Santinele.
Efectiv : 9
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 27
Apărătorii luptă după tabela C.
Patrula Comunicațiilor luptă după tabela D.
Dacă atacul reușește, citiți secțiunea 107.
Dacă eșuează, citiți secțiunea 29.

Tidwell se uită la membrii patrulei în timp ce aceștia își vorbeau cu voce joasă. Din cînd în cînd, cîte unul dintre ei îi arunca o privire stînjenită. Maiorul se resemnă cu ideea întoarcerii. În gînd, începu să pregătească cuvintele ce i le va spune ITT-istului. Nu-ți puteai împinge oamenii la nesfîrșit. Nici chiar dacă erau foarte buni, iar cei de față erau printre cei mai buni din lume.

Era greu să-i condamni. Patrula era plecată de peste o săptămînă, se angajase în mai multe lupte și îndeplinise mai mult decît i se ceruse inițial. În ultimele trei zile se luptaseră permanent, ba cu natura, ba cu „petroliștii". Cei mai mulți dintre ei erau la limita rezistenței fizice, iar o parte putea să nu mai facă față încă unui marș nocturn.

Bărbați entuziaști, plini de dorința de a învinge, ar fi avut o șansă de a birui obstacolul indicat de hartă, oricare ar fi fost acela. Bărbați obosiți, fără o reală motivație, erau învinși dinainte, iar Tidwell era prea profesionist ca să nu o știe. Îi veni ideea să continue singur, dar aceasta ar fi fost o variantă mai degrabă teatrală decît eficace. În plus, ar fi aruncat vina pe Neilson.

— Haidem acasă, propuse, fără tragere de inimă.

Nu se auzi nici o urală. Încet, aproape ezitant, mercenarii își ridicară armele. Îi aștepta o cale lungă. Ulterior, maiorul avea să transmită informația că se întorc. ITT-istul se va enerva, dar în armatele corporațiilor nu te împușcau pentru asta, doar te degradau. Și, oricum, după această misiune probabil că se putea angaja la „petroliști". O parte dintre aceștia aveau o evidentă nevoie de a fi instruiți, și i-ar fi plăcut să lucreze din nou cu Clancey.

Ajunseră la drum și Allinov ordonă :

— La stînga !

Zîmbea vesel, ca și ceilalți mercenari. Spre stînga nu se afla casa. Se afla dușmanul și obstacolul neidentificat de pe hartă.

— Mulțumesc, îngăimă Tidwell, rîzînd ușurat. Se uită la soldații murdari, cu ochii roșii, care mergeau lîngă el. Cîțiva îi zîmbiră în loc de răspuns.

Cîteodată era bine să fii la comandă — atunci cînd soldații erau duri, talentați și loiali ca aceștia. Dacă nu ar fi existat riscul de a atrage atenția unui eventual inamic, Tidwell ar fi fluierat în timp ce parcurgea următoarea sută de metri. Așa, însă, se mulțumi să pocnească un țînțar care i se așezase pe braț.

— Domnule maior Tidwell ?

Cînd vocea vorbi, beculețul roșu de pe aparatul său de transmisie radio se aprinse. Deci semnalul era pe frecvența „petroliștilor", dar i se adresa lui. Timp de cîteva clipe, maiorul crezu că e o capcană. Mercenarii din ambele tabere știau frecvențele radio ale celorlalți, dar își vorbeau rareori. Nu era de mirare, avînd în vedere că fiecare cuvînt era interceptat și analizat de funcționarii care le semnau cecurile.

— Hei, Steve, ești pe frecvența asta ?

Era vocea lui Clancey. Și-n fond și la urma urmei...

— Clancey, mi-au spus că ai reușit să ne interceptezi. Ce mai faci ?

Irlandezul părea vesel. Tidwell chicoti.

— Ar trebui să știi.

Dacă erau atît de siguri că el e cel care le face probleme încît îl lăsau pe Clancey să-și facă de cap cu comunicațiile, atunci putea și el să se distreze. Clancey nu urmărea să se vîndă, cum făcuseră alții, și Tidwell o știa.

— Dar credeam că sîntem mai tari de-atît, recunoscu Clancey.

— Aveți prea mulți birocrați în tabăra voastră.

Maiorul nu putu să reziste tentației de a-și întărîta vechiul camarad.

— De-asta te-am căutat, explică mercenarul „petrolist", referindu-se la cuvintele maiorului. Se pare că ne-am pierdut un birocrat. Nu cumva ai văzut vreunul ?

— De ce ?

— Șefii lui, care sînt și șefii mei, au început să fie îngrijorați. Se pare că e unchiul unei persoane importante, sau așa ceva.

— Un tip mai în vîrstă, cu părul gri, cu costum de stofă, confirmă Tidwell.

— Se înroșește tot timpul, adăugă Clancey.

Cineva aflat în spatele lui se rățoi la el.

— N-a pățit nimic, îl asigură maiorul pe prietenul său. Apoi, după o pauză, adăugă : O să-i puteți vorbi în vreo două săptămîni.

— Ce ?

Strigătul înăbușit fusese emis de o altă voce.

— După ce iese de la morgă, încheie mercenarul.

Urmă o pauză lungă.

— Cred că unul dintre șefi s-a supărat pe tine.

În tonul prietenului său se distingea o urmă de amuzament. Apoi redeveni serios.

— Probabil că e mai bine să nu mai zic nimic. Salut...

Conversația se încheie cu un țăcănit.

E destul de ușor să găsești o întindere de două pogoane atunci cînd știi unde să o cauți. Din vîrful unui copac, Tindwell putea vedea plasele ce camuflau obiectele neidentificate ale Corporației Petroliere. Cel mai apropiat colț al plasei de mascare era la mai puțin de trei kilometri depărtare. Problema lui Tidwell era să se apropie suficient de mult ca să vadă ce se ascunde sub ea.

În ultimele patru ore evitaseră șase patrule „petroliste". Două dintre ele purtau aparate pe care Neilson le recunoscuse ca fiind detectoare de semnale radio. Căutau pe cineva și nu era nevoie de multă intuiție pentru a ști pe cine. Maiorul sperase că cea mai mare parte se vor îndrepta spre drumurile pe care le-ar fi folosit în cazul în care, după atacarea depozitului de muniție, s-ar fi întors acasă. Bănuia că activitatea desfășurată aici, în jurul singurului obiectiv important rămas, i se datora lui Clancey. Dacă rolurile ar fi fost inversate, și el s-ar fi așteptat din partea irlandezului să încerce exact ce încerca el acum.

Patrula „petrolistă" se îndepărtă, în timp ce Tidwell cerceta posibilitățile pe care le avea. Cel mai tentant era să facă apel la o lovitură aeriană. Ar fi putut sta liniștiți deoparte, în timp ce „artileria grea" le făcea treaba. Deși eficacitatea ar fi fost limitată de plasele de mascare ce

acopereau zona, i-ar fi scutit, totuși, de o grămadă de chinuri. Asta dacă nu erau împușcați între apelul radio și sosirea avioanelor. Era un risc real, avînd în vedere că unele dintre patrulele inamice erau echipate cu detectoare de semnale radio.

Tidwell trebui să recunoască faptul că, în concluzie, problema era dacă apelează imediat la o lovitură aeriană, sperînd că lucrurile se vor termina cu bine, sau dacă se duc să cerceteze ei înșiși. Apoi, nu le rămînea decît să scoată din luptă orice forțe vor găsi acolo. Probabil doar o companie sau două, formate din cei mai buni mercenari „petroliști". În condiții de inferioritate unu la zece sau unu la douăzeci. Probabil că cei din birourile ITT-iștilor văzuseră filme cu John Waync și credeau că treburile astea sînt un fleac, simple ca „bună ziua".

Hotărîndu-se să se apropie sau chiar să pătrundă în acea tabără, maiorul își îndreptă gîndurile asupra modalităților de realizare a intențiilor sale.

Existau trei variante, nici una promițătoare. Prima era să împartă patrula. Jumătate dintre oameni, grupa a doua, condusă de Allinov, urmau să creeze o diversiune pentru a atrage forțele ce-i căutau și a distrage santinelele taberei. Din nefericire, asta ar fi însemnat și pierderea sigură a forței diversioniste. Al doilea plan consta în capturarea unuia dintre numeroasele vehicule pe care le puteau auzi gonind pe drum. Apoi puteau încerca încă o dată scena Calului troian. Data trecută le mersese, dar nu îl înfruntaseră pe Clancey. În sfîrșit, puteau încerca, pur și simplu, să se strecoare prin junglă pînă la tabără, sperînd să nu fie observați.

Dacă Tidwell ar trebui să apeleze la o lovitură aeriană asupra întregii zone, citiți secțiunea 110.

Dacă ar trebui să împartă patrula și să încerce o diversiune, citiți secțiunea 104.

Dacă ar trebui să captureze un camion și să încerce o cacealma, citiți secțiunea 109.

Dacă ar trebui să se furișeze prin junglă, citiți secțiunea 106.

Nu exista nici o metodă pentru a evalua care modalitate de a se apropia de tabără era cea mai indicată. Vizibilitatea era foarte bună, datorită micilor reflectoare aflate lîngă clădirile din afara incintei. Cineva avusese suficient bun-simț pentru a le așeza în așa fel încît să lumineze marginea junglei și nu pe apărători. O zonă nu se protejează prin luminarea ei. Asta face doar ca santinelele să fie o țintă mai bună. Probabil că, odată ajunși în interiorul taberei, aveau să fie mai în siguranță decît atunci cînd încercau să intre.

Maiorul ordonă oamenilor săi să se răspîndească uniform în jurul perimetrului. În jumătate de oră, fiecare urma să încerce să pătrundă nevăzut în tabără. Cei care erau în pericol să fie văzuți, trebuiau să abandoneze încercarea și să fie gata să ofere foc de acoperire. Acest plan le dădea cea mai mare șansă de a infiltra cîțiva oameni în interiorul depozitului. Dar genera și cea mai mare probabilitate ca unul dintre ei să fie văzut.

Două santinele tocmai treceau de acea porțiune de gard lîngă care se ascundea maiorul, cînd începu tirul. Cineva fusese văzut înainte ca ceilalți să poată măcar avansa. Oribil ghinion. Maiorul se pregătea să ordone retragerea, cînd cele două santinele alergară și se făcură nevăzute între două clădiri. Se părea că se grăbeau să ajute în lupta ce se dădea în partea opusă a taberei. Dar dacă fugiseră doar ca să se ascundă, Tidwell realiză că avea să fie într-o situație neplăcută cînd țîșni din tufiș și alergă spre gard. În cîteva secunde tăiase o porțiune din sîrma moale și se găsea înăuntru.

Nimeni nu trase în el. Spera că această secțiune nu se afla sub comanda lui Clancey. Dar dacă da, atunci trebuia să aibă o lungă conversație cu amicul său despre menținerea vigilenței oamenilor săi și despre regulamentul de gardă. Cele două santinele nu ar fi trebuit în nici un caz să-și părăsească postul.

O față apăru la o fereastră din dreptul lui Tidwell, și el abia își stăpîni reflexul de a trage în ea. Era locotenentul Neilson. Pierduseră elementul de surpriză, dar se puteau bate parte-n parte cu apărătorii, acum că majo-

ritatea membrilor patrulei se afla în interiorul taberei. Răpăitul armelor de foc se auzea încă în partea opusă a clădirilor. În plus, poate că cei mai mulți dintre apărători încă mai credeau că opriseră asaltul în afara rețelei de sîrmă ghimpată. În acest caz, inamicii ar fi cu spatele la ei.

Fără cuvinte, cei doi mercenari își zîmbiră, se-ntoarseră și goniră printre clădiri.

- *Santinele.*
Efectiv :9
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 27
Apărătorii trag conform tabelei D.
Patrula Comunicațiilor trage conform tabelei B.
Dacă atacul reușește, citiți secțiunea 105.
Dacă eșuează, citiți secțiunea. 29.

104

Se apropiară cît mai mult de perimetrul bazei construite de Corporația Petrolului. În fața lor, la mai puțin de trei metri de ei, se aflau șase santinele „petroliste". Dincolo de ele era o zonă liberă, apoi un număr de siluete mari, întunecate. De mai multe minute auzeau sunetul unor motoare pornind. Tidwell își privi ceasul. Mai erau trei minute pînă cînd Neilson începet diversiunea.

Santinelele aflate la posturi păreau relaxate. După cum arătau uniformele lor cibernetice, se părea că ele patrulaseră prin junglă în dimineața acelei zile. Uniformele le erau pătate și umede. Probabil că făceau de gardă prin rotație, pentru a se odihni.

Cînd mai rămăsese doar un minut, ofițerul trînti cu grijă cea mai apropiată dintre santinele. Acestea nu păreau conștiente de pericolul ce le amenința.

Neilson declanșă o serie de explozii extrem de reale. În depozitul de muniții „petrolist", se aflaseră mai multe batoane de dinamită autentică. Acestea fuseseră folosite, probabil, pentru defrișarea drumului. Copacii nu prea acceptă să moară la deciziile arbitrilor.

Cînd tunetele exploziilor răsunaseră deasupra lor, santinelele din fața patrulei se îndreptară în direcția su-

netului. Aplecîndu-se cît mai mult, Tidwell își conduse oamenii înainte. La marginea bazei „petroliste" fu cît pe-aci să se-mpiedice de uimire. În această tabără, „petroliștii" concentraseră toate vehiculele lor blindate. Două duzini de blindate de asalt Argent ATV[1] erau parcate în rînduri ordonate. Produse de Rolls-Royce, acestea erau cele mai versatile transportoare de trupe din lume. Aveau o capacitate de zece oameni fiecare și doar un perete de stîncă le-ar fi putut opri înaintarea. De asemenea, fiecare avea un tun de 20 mm, într-o turelă mică, montată pe cabină, și o mitralieră de calibru 0,50, în spate. Aceste vehicule reprezentau peste un sfert din punctele alocate forțelor „petroliste".

Acum că Tidwell descoperise inamicul, se ridica o nouă problemă. Cum poți distruge atîtea vehicule blindate? Nu mai aveau încărcături „explozive" și nu poți pur și simplu împușca ATV-uri cu M-21-uri.

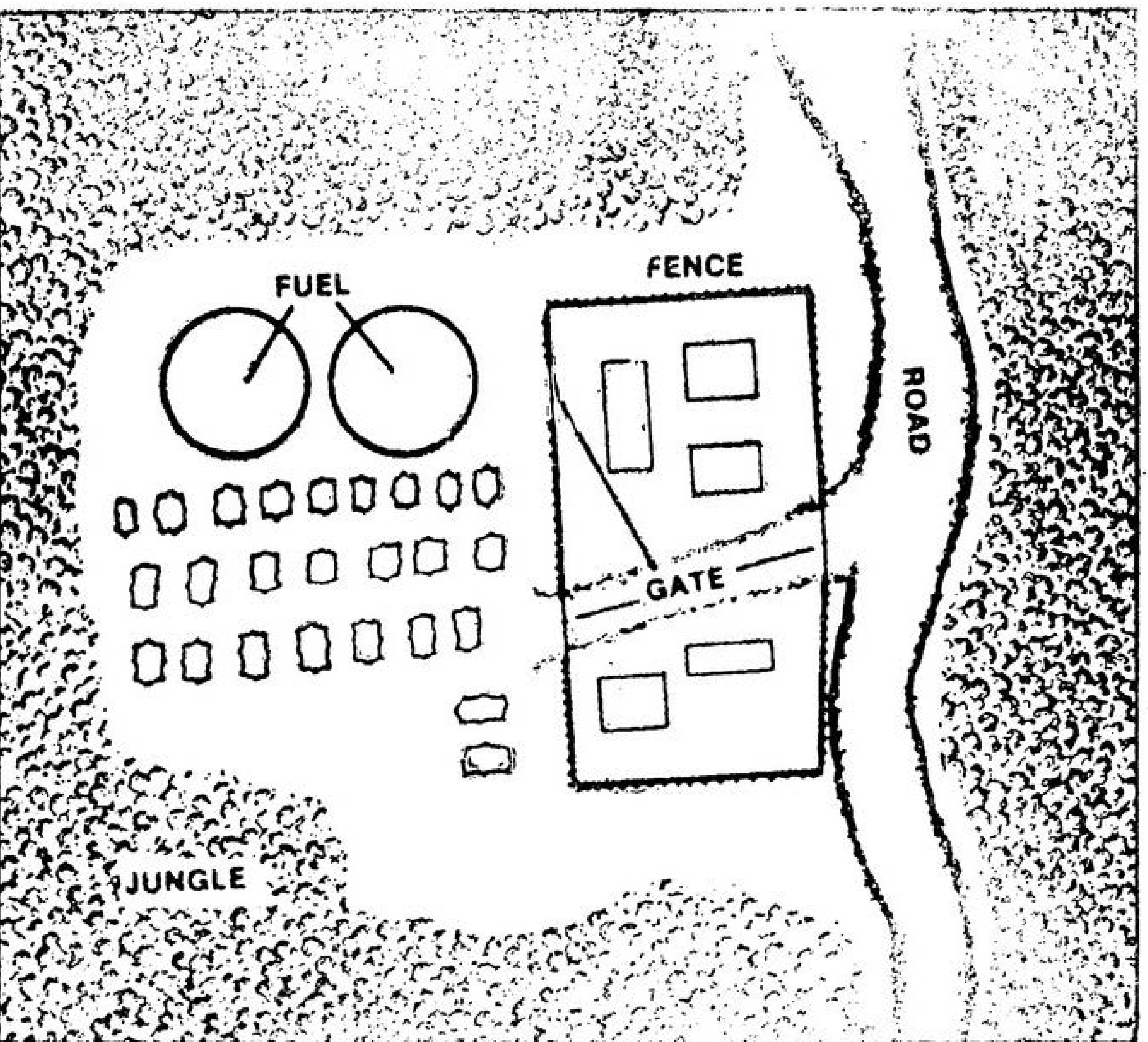
Spre dreapta lor, puteau vedea un număr de soldați mișcîndu-se printre mai multe clădiri, permanent. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră" cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele și da foc combustibilului, ar fi rezolvat problema. Cel puțin, era o șansă. Planul ar fi funcționat dacă reușeau să le reziste „petroliștilor" pînă la răspîndirea combustibilului. Dacă eșuau și dacă mai rămîneau chiar și numai jumătate din transportoare, „petroliștii" ar fi putut lichida cu ușurință toate forțele din zonă, aparținînd Comunicațiilor.

În timp ce Tidwell măsura din ochi distanța pînă la cisterne, atenția îi fu atrasă de tunurile de 20 de mm montate pe fiecare vehicul. Folosit de-aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

Dacă ar trebui să folosească un ATV pentru a le distruge pe celelalte, citiți secțiunea 111.
Dacă ar trebui să golească cisternele și să aprindă combustibilul, citiți secțiunea 113.
Dacă lovitura aeriană alocată lui Tidwell nu a fost încă folosită, el poate face acum apel la ea. Dacă alegeți această opțiune, citiți secțiunea 124.

---

1 *All Terrain Vehicle* = Vehicul pentru teren accidentat (n.t.).

FUEL
FENCE
ROAD
GATE
JUNGLE

105

Mai multe santinele căzură cînd Tidwell și Neilson le atacară din spate. Restul se împrăștiară printre diversele clădiri ale depozitului de campanie. Cei care fuseseră prinși în afara gardului de sîrmă ghimpată năvăliră înăuntru și intrară în luptă. Exista o tentă de suprarealism în furișarea printre magaziile prost luminate și în măsurile de precauție ce trebuiau luate de fiecare dată cînd trăgeai, ca să nu-ți împuști un prieten. Pînă la sfîrșit, Tidwell nu a cunoscut cu certitudine numărul soldaților săi ce i se alăturaseră în lupta dintre clădiri.

În cele din urmă, focurile încetară. Nefiind siguri că eliminaseră toate santinelele, patrula se împărți în echipe de doi oameni pentru a pune încărcături „explozive" pe toate clădirile. Unul dintre mercenari urma să fixeze încărcăturile, în timp ce celălalt îl supraveghea.

Zimbind, Tidwell începu să monteze „explozibilele" pe cele mai apropiate clădiri. În preajma lui, Allinov urmărea tensionat umbrele și stătea cu degetul pe trăgaciul M-21-ului său. În timp ce fixa un glob din imitație de plastic pe o magazie plină de lăzi pe care scria „Mine", maiorul regretă că nu va avea satisfacția de a privi o explozie adevărată. Mare păcat, gîndi mercenarul, amintindu-și cît de spectaculos explodase odinioară un depozit siit de muniție de artilerie. Depozitul conținea aproxi-

mativ cincizeci de mii de proiectile de artilerie și făcuse un crater cu diametrul de un kilometru. Oftînd, Tidwell trecu la următoarea magazie.

Citiți secțiunea 100.

106

Patrulele „petroliste“ deveneau din ce în ce mai frecvente cu cît se apropiau de poziția marcată pe hartă. Ghemuit în spatele unui tufiș, Tidwell privea cum ultimul grup de mercenari pe care îl întîlniseră își croia drum prin junglă, la mai puțin de cinci metri de el. Cu fiecare kilometru, devenea din ce în ce mai greu să faci vreo mișcare fără să fii văzut.

După cîteva minute, primejdia trecuse și Neilson o luă în fața patrulei, ca cercetaș. Ajunseseră la un kilometru de obiectivul necunoscut, înscris pe hartă.

Aruncați două zaruri.

Dacă suma lor este egală cu sau mai mică decît valoarea de camuflare a patrulei, citiți secțiunea 131.

Altfel, citiți secțiunea 126.

107

Focul era rapid și intens. Simțindu-se expus, maiorul trăgea continuu pentru a nu da santinelelor posibilitatea să-l ochească. Sesiza că „muniția“ pentru M-21 i se diminua rapid. În cele din urmă, Tidwell reuși să doboare o santinelă care încercase să fugă în spațiul descoperit dintre două clădiri. Dar un al doilea apărător era să-l nimerească în același moment. După o clipă, Allinov apăru în interiorul taberei și-l împușcă pe al doilea apărător.

Sărind în picioare, ofițerul sprintă spre gard. Allinov se făcuse deja nevăzut. Urmă o altă rafală lungă, apoi liniște. Pauza dură mai puțin de un minut, după aceea se auziră împușcături din mai multe părți ale taberei. Acum,

Tidwell se afla de cealaltă parte a gardului și se mișca prudent printre magazii.

O față apăru la o fereastră din dreapta lui Tidwell și el abia își stăpîni reflexul de a trage în ea. Se dovedi a fi locotenentul Neilson. Ofițerii schimbară o privire. Pierduseră elementul de surpriză, dar se puteau bate parte-n parte cu apărătorii, acum că se aflau în interiorul taberei. Dacă majoritatea apărătorilor încă mai credeau că opriseră asaltul în afara rețelei de sîrmă ghimpată, atunci, chiar și numai ei doi puteau schimba soarta bătăliei.

Printre clădiri se auzea ecoul răpăitului constant al armelor de calibru mic. Fără cuvinte, cei doi mercenari se grăbiră în direcția sunetului. Pînă să ajungă în partea opusă a taberei, mai rămăsese un singur apărător. Se culcase pe acoperișul unei magazii și ținea pe majoritatea celor din patrulă în raza focului său. Tidwell îl ajută pe Neilson să urce pe acoperișul unei alte clădiri, apoi aștepta.

Trecură trei minute înainte ca locotenentul să ajungă în poziția pe care o viza. Trase trei rafale scurte și toți auziră sunetul unui corp alunecînd de pe magazia învecinată. Tidwell fugi pînă la locul în care căzuse santinela. Căderile cu uniforma cibernetică înțepenită se soldau de multe ori cu răni grave.

Ajungînd în dreptul apărătorului căzut, realiză cit de ciudat se modificase sistemul său de valori din pricina acestui război fără morți. De asemenea, se gîndi că nu era un lucru prea rău să poți simți milă pentru dușman.

Santinela nu era în pericol, deși avea o lovitură la obraz. Maiorul și locotenentul îl aranjară într-o poziție mai bună, iar mercenarul le zîmbi recunoscător. Nu putea face mai mult. Într-o uniformă cibernetică înțepenită nu puteai să strîngi suficient aer în piept pentru a vorbi. În timp ce se îndepărtau, maiorul îi ceru lui Neilson să se uite la brățara de identificare a soldatului. Era genul de oameni pe care maiorul îi urmărea în vederea unei posibile viitoare angajări de partea lui.

Zîmbind, Tidwell începu să pună încărcăturile „explozive“ pe cele mai apropiate clădiri. În acest timp, se gîndea că era păcat că nu putea avea satisfacția privirii unei explozii adevărate a depozitelor de muniție și

combustibil. În stînga sa îl putea vedea pe Allinov lipind imitații din plastic a unor explozibile pe două cisterne foarte reale. Mare păcat, gîndi mercenarul, amintindu-și cît de spectaculos explodase odinioară un depozit de muniție șiit.

Citiți secțiunea 100.

108

Nu exista nici o îndoială asupra hotărîrii la care ajunseseră mercenarii. Privirea lor vinovată și modul în care evitau să se uite în ochii maiorului transmiteau suficient de bine gîndurile lor. Allinov fu cel care vorbi :

— Ne vom supune oricărui ordin pe care ni-l dați, domnule maior.

Părea să-și găsească greu cuvintele pentru ce mai avea de spus. După ce-și drese vocea, sergentul adăugă :

— Deși cei mai mulți sînt de părere că am făcut destul.

Era greu să-i condamni. Patrula era plecată de peste o săptămînă, se angajase în mai multe lupte și îndeplinise mai mult decît i se ceruse inițial. În ultimele trei zile se luptaseră permanent, ba cu natura, ba cu „petroliștii". Cei mai mulți erau la limita rezistenței fizice, iar o parte putea să nu mai facă față încă unui marș nocturn.

Bărbați entuziaști, plini de dorința de a învinge, ar fi avut o șansă de a birui obstacolul indicat pe hartă, oricare ar fi fost acela. Bărbați obosiți, fără o reală motivație, erau învinși dinainte, iar Tidwell era prea profesionist ca să nu o știe.

— Haidem acasă, propuse el, fără tragere de inimă.

Nu se auzi nici o urală. Încet, aproape ezitant, mercenarii își ridicară armele. Îi aștepta o cale lungă. Ulterior, maiorul avea să transmită informația că se întorc. ITT-istul se va enerva, dar în armatele corporațiilor nu te împușcau pentru asta, doar te degradau. Și, oricum, după această misiune, probabil că se putea angaja la „petroliști". O parte dintre aceștia aveau o evidentă nevoie

de a fi instruiți, și i-ar fi plăcut să lucreze din nou cu Clancey.

Misiunea a luat sfîrșit, dar nu în mod strălucitor... Deși s-a înregistrat un succes parțial, se putea și mai bine. Dacă doriți să mai încercați o dată, citiți secțiunea 1.
Dacă vreți să reluați numai această ultimă misiune de patrulare, citiți secțiunea 41.

109

Pregătiseră cu multă atenție ambuscada. În zonă continuau să mișune patrule „petroliste" aflate în căutarea lor. Dacă lupta dura mult timp, zgomotul avea să atragă un număr prea mare de inamici.

Restul membrilor celor două secțiuni se ascunseră de o singură parte a drumului. Nu se puteau baza pe nici un truc pentru a-și opri prada. Multe din camioanele pe care le întîlniseră avuseseră echipament radio. Dacă victimele lor apucau să transmită, atunci nu numai că aveau să fie localizați, dar „petroliștii" vor afla și că ei sînt în posesia unui camion. Trebuiau să lovească suficient de rapid pentru a preîntîmpina transmiterea vreunui mesaj.

Zgomotul unor motoare de mașină îi alertă și își ocupară pozițiile. Primul vehicul era un camion, și Tidwell îl ochi pe șofer. Celorlalți li se repartizaseră alte sarcini, pentru a se asigura de faptul că se va trage asupra fiecărui inamic.

Își coborî arma, cînd din spatele primului vehicul apăru un al doilea, apoi un al treilea.

— Nu trageți !

Maiorul îndrăznise să întrerupă o clipă tăcerea radio. Dacă trăgea chiar și un singur om, aveau să intre în mare bucluc. Al patrulea vehicul se dovedi a fi un automobil blindat de cercetare, plin de mitraliere. Toți membrii patrulei se ghemuiră în spatele tufișurilor dese, conștienți de puterea de foc a blindatului. Cînd primul camion trecu la cîțiva metri de el, ofițerul văzu că era plin de mer-

cenari „petroliști“. Aproape că izbucni în rîs. Probabil că îl căutau chiar pe el. Se consolă cu gîndul că, cel puțin, mergeau într-o direcție opusă celei în care intenționa să se-ndrepte el.

Un al doilea convoi, mai mic, mergînd tot spre est, trecu pe lîngă ei după un sfert de oră. După încă o oră, un camion izolat apăru pe drum. Se deplasa spre vest, către obiectivul lor. În spatele camionului se vedeau cinci indivizi. Toți purtau uniforme cibernetice. Tidwell știa că va trebui să-i înfrunte acum, sau se va lovi de ei mai tîrziu, cînd ajungea la obiectiv.

— Pe ei ! ordonă el, în șoaptă. Era cel mai lung semnal pe care putea risca să-l transmită prin radio.

Camion „petrolist“.
Efectiv : 7
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 21
„Petroliștii“ luptă conform tabelei D.
Patrula Comunicațiilor atacă conform tabelei B.
Dacă reușesc să-i elimine pe cei din camion, citiți secțiunea 116.

Dacă eșuează și sînt toți eliminați, citiți secțiunea 29.

110

Dacă în cuprinsul cărții ați mai folosit o lovitură aeriană, citiți secțiunea 114.

Dacă nu v-ați folosit pînă acum lovitura aeriană, citiți secțiunea 117.

111

În timp ce fugea spre cel mai apropiat ATV, Tidwell își imagina cum îl va conduce de-a lungul rîndului, trăgînd cu tunul în celelalte transportoare de trupe. Aproape că auzea zgomotul făcut de proiectile cînd străpungeau blindajul subțire.

Încuiată.

Și ușa era blindată Nu o putea deschide trăgînd în ea. Apoi, din dreapta ofițerului frustrat, se auzi un strigăt răgușit, urmat de răpăitul unei mitraliere. Fuseseră descoperiți !

— Randy, vino aici ! transmise Tidwell, nemaifiind preocupat de menținerea tăcerii radio. Fuseseră deja localizați de către soldații ce trăgeau în ei de la o distanță de douăzeci de metri. Nu veni nici un răspuns. Sau cealaltă secțiune se afla într-o situație ce nu le permitea să transmită, sau fusese deja lichidată.

O rază de M-21 se oglindi în ATV, deasupra capului mercenarului. Urmară mai multe strigăte și, apoi, mai multe împușcături. Cînd oamenii lui Tidwell începură să riposteze, din apropiere răsunară cîteva mitraliere. Singurul lor avantaj era că „petroliștii“ trebuiau să-i identifice înainte de a trage, în timp ce ei, care se aflau toți la un loc, puteau fi siguri că orice om pe care-l văd e un inamic.

— Xanadu, aici Kublai. Am dat peste vreo douăzeci de Argent-uri parcate aici, dar avem necazuri. Cel puțin, cei de la bază vor ști ce au de înfruntat. Nu avea timp să aștepte un răspuns.

Mercenari „petroliști“.
Efectiv : 13
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 39
Apărătorii luptă după tabela C.
Patrula Comunicațiilor luptă după tabela B.
Nu uitați că doar prima secțiune e angajată în luptă (jumătate din mercenarii rămași).
Dacă mercenarii Comunicațiilor înving, citiți secțiunea 115.
Dacă sînt lichidați, citiți secțiunea 29.

112

Înainte să aprindă balta ce creștea într-un ritm rapid, Tidwell se asigură că nici un mercenar, prieten sau duș-

man, nu era înțepenit într-un loc în care să fie în pericol de a fi ars. O împușcătură scînteie lingă capul său, și el plonjă la adăpostul relativ din spatele unui ATV. Combustibilul alcoolic îi clipocea la picioare. Jungla se afla la mică distanță. Tidwell începu să creadă, pentru prima oară, că ar putea cîștiga.

Încă ghemuit în spatele ATV-ului, maiorul observă că tirul încetase. Sau îi eliminaseră pe toți „petroliștii" aflați în acel moment în tabără, sau el era ultimul supraviețuitor al patrulei sale. În orice caz, era momentul să acționeze. Chibritul se aprinse din prima încercare. Combustibilul șuieră cînd luă foc.

Poate că, după ce combustibilul se răspîndise, ar fi fost posibil să trucheze distrugerea vehiculelor. Dar i se păruse oarecum necinstit. După săptămîni de efort și suferințe autentice, Tidwell avea sentimentul că merită satisfacția creării unui dezastru real. Să se-aleagă și contabilii cu ceva de lucru de pe urma eforturilor sale.

Maiorul se hotărî să raporteze :

— Xanadu, aici e Tidwell.

Nu mai avea nici un rost să păstreze tăcerea radio. Orice „petrolist" aflat în război știa deja unde se află el.

Citiți secțiunea 132 .

113

Cea mai bună opțiune părea să fie deschiderea masivelor cisterne și incendierea Argent-urilor. Cînd sparseră robinetele primei cisterne, combustibilul limpede, cu miros înțepător, începu să se reverse pe pămînt și să se răspîndească. În cîteva secunde izul de alcool umpluse aerul și tuturor începură să le lăcrimeze ochii. Exact cînd terminaseră de deschis și a doua cisternă, una dintre patrulele „petroliste" reveni în tabără.

Tidwell știa că trebuie să reziste inamicilor pînă la răspîndirea combustibilului alcoolic sub toate vehiculele. Apoi, un chibrit avea să pună capăt misiunii lor. Și să creeze un foarte satisfăcător foc de tabără.

De această dată, secțiunea sa avea avantajul că se afla în interiorul taberei, trăgînd spre exterior. Și, dacă aveau noroc, elementul de surpriză era și el de partea lor. Tidwell observă că noii „petroliști“ avansau nepăsători către poarta unității. Toate uniformele cibernetice arată la fel și erau prea departe pentru ca diferența de ecuson să fie vizibilă. Dacă „petroliștii“ nu observau absența santinelei de la poartă, aveau să fie surprinși de atacul patrulei lui Tidwell.

Mercenari „petroliști“.
Efectiv : 11
Tehnică de luptă : 3
Forță ofensivă inițială : 33
Forțele „petroliste“ luptă după tabela D.

Mercenarii Comunicațiilor luptă în prima rundă conform tabelei A, iar rundele următoare, conform tabelei B.

Ei trebuie să reziste cinci runde. Dacă după cinci runde complete mai există supraviețuitori în patrula lui Tidwell, atunci combustibilul se va fi răspîndit suficient pentru a distruge toate ATV-urile.

Dacă oamenii lui Tidwell reușesc, citiți secțiunea 122.

Dacă eșuează, citiți secțiunea 29.

114

— Xanadu, aici Kublai. Tidwell știa că trebuie să vorbească repede, sau va fi localizat.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Doi la 235, gamma 47.

Urmă o pauză scurtă. Apoi răspunse o altă voce :

— Nu mai avem nici o lovitură aeriană disponibilă, Kublai.

— Dar am localizat obiectivul ! protestă maiorul.

— Ne pare rău, dar acestea sînt regulile. Nu am mai avut puncte decît pentru o singură lovitură, pe care voi ați folosit-o deja. Fără puncte nu există sprijin aerian.

Toate celelalte mijloace tehnice aeromobile au fost alocate asaltului.

— Atunci, transferați cîteva, insistă maiorul.

— Ne pare rău, dar contabilitatea nu va aproba transferul materialelor alocate, veni răspunsul regulamentar.

Nu mai era nimic de spus.

Întoarceți-vă la ultima secțiune pe care ați citit-o (și alegeți o altă opțiune).

115

Lupta dură aproape zece minute. Mult timp, oricum ai fi luat-o. Nici după ce se sfîrșise, Tidwell nu putea înțelege cum de cîștigaseră. „Cadavre petroliste" erau împrăștiate în toată tabăra. Nu aveau încă nici o veste de la a doua secțiune. Se părea că trebuiau să-și ia gîndul de la ea. Cea mai bună opțiune ce le rămăsese era să deschidă cisternele și să incendieze Argent-urile. Cînd deschiseră robinetele, aerul se umplu cu mirosul de alcool. Mercenarii Comunicațiilor se asigurară că i-au scos pe toți cei înțepeniți în afara zonei periculoase.

Exact în acel moment, în tabără reveniră mai mulți mercenari „petroliști". Aceștia trebuiau ținuți la distanță pînă cînd combustibilul se răspîndea sub toate vehiculele. Apoi, un singur chibrit avea să pună capăt misiunii lor.

De această dată secțiunea avea avantajul că se afla în interiorul taberei, trăgînd spre exterior. Și, dacă erau norocoși, aveau și elementul de surpriză de partea lor. Maiorul Tidwell observă că noii „petroliști" avansau nepăsători către poarta unității. Toate uniformele cibernetice arată la fel și se aflau prea departe pentru ca diferența de ecuson să fie vizibilă. Dacă nu remarcau absența santinelei de la poartă, aveau să fie surprinși de atacul patrulei.

Mercenari „petroliști".
Efectiv : 9
Tehnică de luptă : 3

Forța ofensivă inițială :27
„Petroliștii" luptă conform tabelei D.
Mercenarii Comunicațiilor luptă în prima rundă după tabela A, iar în rundele următoare, după tabela B. Ei trebuie să reziste cinci runde.
Dacă după cinci runde complete mai există supraviețuitori în patrula lui Tidwell, atunci combustibilul se va fi răspîndit suficient de mult pentru a distruge toate ATV-urile.
Dacă oamenii lui Tidwell reușesc, citiți secțiunea 112.
Dacă eșuează, citiți secțiunea 29.

116

Cînd tirul încetă, mercenarii se îmbulziră în camion. Foștii pasageri fură luați pe sus și stivuiți în afara drumului. Arbitrii îi puteau recupera de oriunde, și, dacă i-ar fi lăsat la vedere, orice „petrolist" care trecea și-ar fi dat seama că unul dintre camioanele lor fusese deturnat.

Totul depindea acum de capacitatea lor de a-i înșela pe inamici, pentru a ajunge foarte aproape de acea bază „petrolistă", dacă nu chiar în ea. Ofițerul mercenar nu prea putea concepe planuri mai complexe. Pînă ce nu știau cu ce se confruntă, nu puteau lua nici o hotărîre.

După zile de mers prin junglă și prin mlaștină, lui Tidwell i se păru un lux să călătorească cu camionul. Riscul pe care și-l asumaseră părea justificat fie și numai de acest fapt. Sau cel puțin așa gîndea el pînă cînd văzu barajul.

Lîngă un jeep se aflau cinci oameni. Toți erau înarmați și tocmai lăsaseră să treacă un alt camion. Îi văzură înainte ca Neilson să poată opri. Oricum nu ar fi putut să întoarcă, pentru că barajul fusese așezat cu grijă acolo unde drumul era prea îngust pentru a permite întoarceri cu 180 de grade. Se iveau trei posibilități, iar decizia trebuia luată în cîteva secunde. Prima intenție a mercenarului fu să blufeze. Dar dacă îl așteptau, Clancey le-ar fi putut da semnalmentele lor. Rămîneau soluțiile

clasice : evitau problema, adică abandonau camionul și înaintau prin junglă, sau o înfruntau de-a dreptul. De-a dreptul, prin forța armelor.

Dacă ar trebui să încerce să blufeze, citiți secțiunea 120.
Dacă ar trebui să încerce să treacă cu forța prin baraj, citiți secțiunea 119.
Dacă ar trebui să abandoneze camionul și să încerce să se apropie de bază prin junglă, citiți secțiunea 106.

117

— Xanadu, aici Kublai. Tidwell știa că trebuie să vorbească repede, sau va fi localizat.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu la 235, gamma 47.

Urmă o pauză scurtă. Apoi o altă voce răspunse :

— Tambu va pleca în trei minute.

După mai puțin de o jumătate de oră, maiorul auzi zgomotul unui „General Dynamics Avenger“ cînd elicopterul coborî la nivelul copacilor. Din pomul înalt în care se cățărase, mercenarul vedea aeronava ca pe un fir de praf pe fondul cerului aproape lipsit de nori.

— Te văd, Lovitura Unu, îl informă maiorul pe pilot. Ești la trei pași de țintă. La semnalul meu, întoarce cu nouăzeci de grade la stînga... acum.

Zgomotul elicopterului crescu în intensitate cînd acesta trecu pe deasupra lui.

— E chiar în fața ta, indică mercenarul.

Trebuiau să fie rapizi. Patrulele echipate cu detectoare radio aveau să se ghideze după emisia sa.

— Văd obiectivul, confirmă pilotul. Sfîntă Fecioară, mare mai e porcăria asta! Singurul mod în care îl pot distruge este să nimeresc depozitul de muniție sau pe cel de combustibil. Mi-l poți indica ?

— Negativ, trebui să recunoască mercenarul.

— Atunci va trebui să trag orbește. Pilotul părea descurajat.

Șase rachete țîșniră de sub aripile butucănoase ale elicopterului. Alte șase urmară după cîteva secunde. Lă-

sară în urmă o dîră de fum galben, apoi fum albastru se ridică prin plasa de mascare din dreptul locurilor în care loviseră. Plin de speranțe, Tidwell aștepta fumul verde, care ar fi însemnat explozii secundare, atingerea unor ținte importante.

Nimic.

Continuă să aștepte. Tot nimic.

Apoi o dîră de fum galben se înălță de undeva din interiorul taberei „petroliste". Elicopterul se răsuci necontrolat cînd pilotul evită SAM[1]-ul. Chiar dacă nu aveau o încărcătură explozivă, era periculos să fii lovit de una dintre acele rachete. Mercenarul nu îl putu condamna pe pilot cînd acesta se hotărî să plece. Nu mai putea face mare lucru, o dată ce-și consumase rachetele.

— Mulțumesc, oricum, zise Tidwell, în timp ce aeronava dispărea în cerul albastru-deschis. Apoi coborî lîngă ceilalți membri ai patrulei sale. Trebuiau să muncească din greu pentru a mai putea rezolva problema. Opțiunile sale rămîneau aceleași. Dar trebuiau să acționeze rapid. Atacul elicopterului stîrnise, probabil, întreaga tabără „petrolistă".

Dacă ar trebui să împartă patrula pentru ca jumătate din ea să creeze o diversiune, citiți secțiunea 104.
Dacă ar trebui să încerce să deturneze un camion și să blufeze pentru a pătrunde în tabără, citiți secțiunea 109.
Dacă ar trebui să încerce să se furișeze prin junglă pînă la baza „petrolistă", citiți secțiunea 106.

118

— Ascultă, pînă acum trei ore ne-am antrenat în afara Brasiliei, explică maiorul. Nu ne-au dat timp să ne schimbăm. Noi nici măcar n-ar fi trebuit să fim activați, decît în cazul în care eșua atacul din flanc.

Sergentul studie figura ofițerului mercenar. Maiorul încercă să pară obosit și contrariat, iar în ceea ce pri-

1 *Soil-to-Air Missile* = Rachetă sol-aer (n.t.).

veşte oboseala — nu trebuia să se prefacă. Se baza pe ezitarea tipică a unui subofiţer în a contraria un ofiţer.

— Bine, duceţi-i la barăci, în spatele spaţiului închis din dreapta, cedă subofiţerul, făcîndu-le semn să treacă pe poartă. Fără să ezite, Neilson băgă camionul în viteză şi intră în tabără. Cînd nu se opri în dreptul barăcilor, ci continuă spre locul în care erau parcate ATV-urile, unul dintre paznicii aflaţi la poartă strigă.

Camionul se opri abrupt în mijlocul celor trei rînduri de Argent-uri. Mercenarii din spate săriră din camion şi se răspîndiră printre transportoarele de trupe. În zonă se afla un singur „petrolist", şi acesta avea în mînă o cheie, nu o puşcă. Ţinîndu-şi mîinile la vedere, mecanicul zîmbi strîmb. Tidwell tocmai voia să le ordone oamenilor săi să nu-l împuşte, cînd o rază rătăcită, trasă chiar de „petrolişti", îl înţepeni. Mecanicul se uită în ochii maiorului. Expresia sa aproxima cît se poate de bine o înălţare din umeri.

Împuşcăturile „petroliştilor" se înteţiră o dată cu creşterea numărului celor ce-şi dădeau seama că tabăra era invadată. Ascunzîndu-se după un Argent, maiorul privi rîndurile de vehicule blindate. Cum putea să le distrugă? Doar nu putea să le împuşte cu M-21-uri.

La cîteva sute de metri în dreapta lor, puteau vedea un număr de soldaţi mişcîndu-se printre clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră" cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc combustibilului, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să le reziste „petroliştilor" pînă la răspîndirea combustibilului. Dacă eşuau, şi dacă mai rămîneau chiar şi numai jumătate din transportoare, „petroliştii" ar fi putut lichida cu uşurinţă toate forţele din zonă, aparţinînd Comunicaţiilor. În timp ce măsura din ochi distanţa pînă la cisterne, atenţia maiorului fu atrasă de tunurile de 20 mm montate pe fiecare vehicul. Folosit de aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

Dacă ar trebui să folosească un ATV pentru a le distruge pe celelalte, citiţi secţiunea 111.
Dacă ar trebui să golească cisternele şi să aprindă combustibilul, citiţi secţiunea 113.

119

Drum barat.
Efectiv : 5
Tehnică de luptă : 3
Forță ofensivă inițială : 15
Apărătorii drumului trag după tabela B.
Patrula luptă conform tabelei C.
Dacă oamenii lui Tidwell cîștigă lupta, citiți secțiunea 122.
Dacă toți sînt lichidați, citiți secțiunea 29.

120

— Îmi puteți da actele dumneavoastră ? ceru sergentul aflat la comanda subunității ce apăra drumul.

— Mă tem că nu am acte, se scuză Tidwell. Aceștia sînt membri noi. Căpitanul Clancey mi-a ordonat să-i aduc la bază pentru a căuta un grup de incursiune inamic ce se află în zonă. Se pare că e o problemă de mîndrie pentru el.

Ofițerul mercenar încercă să pară supărat.

Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor este mai mică decît sau egală cu valoarea de camuflare a patrulei, citiți secțiunea 123.
Altfel, citiți secțiunea 130.

121

Camionul se opri abrupt în mijlocul celor trei rînduri de Argent-uri. Mercenarii din spate săriră din camion și se răspîndiră printre transportoarele de trupe. În zonă se afla un singur „petrolist" și acesta avea în mînă o cheie, nu o pușcă. Ținîndu-și mîinile la vedere, mecanicul zîmbi strîmb. Tidwell tocmai voia să le ordone oamenilor săi să nu-l împuște, cînd o rază rătăcită, trasă chiar de „petroliști", îl înțepeni. Mecanicul se uită în

ochii maiorului. Expresia sa aproxima cît se poate de bine o înălțare din umeri.

Împușcăturile „petroliștilor" se intețiră o dată cu creșterea numărului celor ce-și dădeau seama că tabăra era invadată. Ascunzîndu-se după un Argent, maiorul privi rîndurile de vehicule blindate. Cum putea să le distrugă? Doar nu putea să le găurească șenilele.

La cîteva sute de metri în dreapta lor, puteau vedea un număr de soldați mișcîndu-se printre clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră" cu o zi înainte. Dacă ar fi putut goli cisternele și da foc combustibilului, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcționat dacă reușeau să le reziste „petroliștilor" pînă la răspîndirea combustibilului. Dacă eșuau, și dacă rămîneau chiar și jumătate din transportoare, „petroliștii" ar fi putut lichida cu ușurință toate forțele din zonă, aparținînd Comunicațiilor. În timp ce măsura din ochi distanța pînă la cisterne, atenția maiorului fu atrasă de tunurile de 20 mm, montate pe fiecare vehicul. Folosit de-aproape, un astfel de tun putea scoate din joc celelalte ATV-uri.

Dacă ar trebui să folosească un ATV pentru a le distruge pe celelalte, citiți secțiunea 111.
Dacă ar trebui să găsească cisternele și să aprindă combustibilul, citiți secțiunea 113.

122

Lupta de la baraj fu scurtă și intensă. Nu exista, practic, nici un adăpost și ambele părți suferiră rapid pierderi. Din fericire pentru ei, mercenarii din camion traseră primii, mai repede și mai precis. Pînă să se oprească autocamionul lor, căzuse și ultimul „petrolist".

Duseră jeep-ul în afara drumului și il ascunseră, împreună cu mercenarii „petroliști", în spatele unor crengi rupte din tufișurile învecinate. Vegetația nu avea să-i stînjenească pe arbitri în depistarea semnalelor uniformelor cibernetice, dar avea să-i împiedice pe foștii lor adversari să fie văzuți de alți trecători.

Nu mai avu loc nici un incident pînă ajunseră la baza „petrolistă". Mai mulţi soldaţi le ieşiră în întîmpinare, cînd încetiniră în faţa porţii. Uniformele acestor soldaţi erau la fel de pătate ca şi ale celor din camion. Probabil că fuseseră recent prin junglă. Aceasta însemna, după cum ştia Tidwell, că nu erau doar trupe de garnizoană ; aceşti mercenari făceau parte dintr-o forţă ofensivă, erau veterani instruiţi, pregătiţi psihic pentru acţiune.

— V-aţi şi întors ? începu un sergent, îndreptîndu-se spre fereastra din dreptul lui Neilson. Credeam că toţi sint plecaţi să găsească patrula „comilor". Hm ? Observă figura necunoscută a maiorului şi se opri brusc, la cîţiva paşi de camion.

— Bună ziua, sergent. Tidwell se apleca în afară şi vorbi repede. Avem o încărcătură de recruţi. Unde să-i punem ?

În timp ce sergentul îi cerceta, Tidwell aruncă o privire în tabără. Maiorul aproape că fluieră de surpriză. În partea opusă, parcate în rînduri ordonate, erau două duzini de blindate de asalt Argent ATV[1], numite deseori „A la cub". Produse de Rolls-Royce, erau cele mai dotate transportoare de trupe din lume. Aveau o capacitate de zece oameni fiecare şi doar un perete de stîncă le-ar fi putut opri înaintarea. Fiecare avea un tun de 20 mm într-o turelă mică, montată pe cabină, şi o mitralieră de calibru 0,50, în spate. Aceste vehicule reprezentau peste un sfert din punctele alocate forţelor „petroliste". Nu era de mirare că ofensiva lor în centru întîmpina mai puţină rezistenţă decît era de aşteptat.

La o sută de metri în dreapta, putea vedea soldaţi mişcîndu-se între mai multe clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră" cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc la combustibil, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să reziste „petroliştilor" pînă la răspîndirea combustibilului. Dacă eşuau şi dacă mai rămîneau chiar şi numai jumătate din transportoare, „petroliştilor" le-ar fi fost uşor să lichideze toate forţele din zonă, aparţinînd Comunicaţiilor.

---

1 *All Terrain Vehicle* = Vehicul pentru teren accidenlat (n.t.)

— Pot să văd documentele dumneavoastră ? întrebă sergentul, politicos. Maiorul spera că nu observase surprinderea lui la vederea ATV-urilor.

— Ascultă, căpitanul Clancey mi-a spus să-i aduc repede aici pentru a ajuta în căutarea unui vechi prieten al lui. Tidwell încercă să pară cinstit. Nu mai era timp să facem documentele.

— Cum ați trecut de baraj ? întrebă ofițerul bănuitor. Privea uniformele pătate ale mercenarilor. Tidwell realiză că nu prea arătau ca niște proaspeți recruți.

— Baraj ? încercă să blufeze mercenarul Comunicațiilor.

Vedeți harta de la secțiunea 104.
Aruncați două zaruri.
Dacă suma lor este 6 sau mai mică decît 6 (indicele de camuflare al patrulei minus 2), citiți secțiunea 118.
Dacă suma e mai mare, citiți secțiunea 125.

123

— Pe ei în căutăm, confirmă sergentul. Dar veți avea necazuri dacă nu aveți acte.

Tidwell ridică din umeri.

— Nu prea pot face mare lucru acum. Irlandezul era cam ocupat cînd am plecat noi.

— Cum arată căpitanul Clancey ? verifică subofițerul.

Tidwell îi oferi o descriere precisă, chiar dacă ușor vulgară. Amîndoi rîseră și soldații din jurul jeep-ului se relaxară.

Sergentul luă un carnețel din jeep.

— Poftim un permis de trecere. Eu nu-l pot semna, dar dumneavoastră, fiind maior, o puteți face. Eu voi contrasemna.

După un minut, semnătura sergentului Orlowski se afla lîngă cea a maiorului Frederick Barbarossa. Mulțumindu-i, Tidwell îi făcu semn lui Neilson să conducă mai departe. Odată ieșiți din raza vizuală a santinelelor, Tidwell îi arătă lui Neilson semnătura. Ambii ofițeri începură să chicotească. Cîteva clipe mai tîrziu, rîdeau în ho-

hotle, mai mult de ușurare decît din cauză că maiorul folosise numele legendarului erou teuton.

Citiți secțiunea 127.

124

Dacă în cuprinsul cărții ați mai folosit o lovitură aeriană, citiți secțiunea 114.
Dacă nu v-ați folosit pînă acum lovitura aeriană, citiți secțiunea 128

125

— Vă rog să coborîți din camion împreună cu oamenii dumneavoastră.

Vocea sergentului devenise brusc dură. Începu să-și ridice arma. O împușcătură venită din camion îl înțepeni înainte să-și termine gestul. Tidwell trase în cei de lîngă poartă, în timp ce Neilson băgă camionul în viteză și trecu prin poartă.

„Petroliști" la porțile taberei.
Efectiv : 6
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 18
Santinelele trag după tabela C.
Patrula ripostează din camion după tabela B.
Dacă după trei runde mai există supraviețuitori printre membrii patrulei, citiți secțiunea 121.
Dacă toți sînt „omorîți" în trei runde, citiți secțiunea 29.

126

Își dădură seama că au fost observați cînd auziră o rafală de M-21, undeva în spatele lor. Plonjînd din reflex la adăpostul unei vegetații mai dense, Tidwell se răsuci

cu arma pregătită. Trebuiau să termine lupta repede, înainte ca alte patrule să-i poată localiza după zgomotul de împușcături.

Patrula „petrolistă".

Efectiv : 5

Tehnică de luptă : 3

Forța ofensivă inițială : 15

Ambele tabere trag după tabela C.
Socotiți numărul rundelor. Dacă lupta durează mai mult de cinci runde, o a doua patrulă se va alătura primei. Adăugați 5 la efectivul rămas „petroliștilor", la începutul celei de-a șasea runde. Dacă lupta durează mai mult de douăsprezece runde, o a treia subunitate de 6 oameni va întări forțele „petroliste", la începutul celei de-a treisprezecea runde.
Dacă mercenarii Comunicațiilor înving, citiți secțiunea 87.

Dacă sînt înfrînți, citiți secțiunea 29.

127

Nu mai avu loc nici un incident pînă ajunseră la baza „petrolistă". Mai mulți soldați le ieșiră în întîmpinare, cînd încetiniră în fața porții.

— V-ați și întors ? începu un sergent, îndreptîndu-se spre fereastra din dreptul lui Neilson. Credeam că toți sînt plecați să găsească patrula „comilor". Hm ? Observă figura necunoscută a maiorului și se opri brusc, la cîțiva pași de camion.

— Bună ziua, sergent. Tidwell se aplecă în afară și vorbi repede. Avem o încărcătură de recruți. Unde să-i punem ?

Aruncînd o privire în tabără, Tidwell aproape că fluieră de surpriză. În partea opusă, parcate în rînduri ordonate, erau două duzini de blindate de asalt Argent ATV, **„A la cub", cum li se spune în jargonul militar.** Produse de Rolls-Royce, erau cele mai dotate transportoare de trupe din lume. Aveau o capacitate de zece oameni fiecare și

doar un perete de stîncă le-ar fi putut opri înaintarea. Fiecare avea un tun de 20 mm, într-o turelă mică, montată pe cabină, şi o mitralieră de calibru 0,50, în spate. Aceste vehicule reprezentau peste un sfert din punctele alocate forţelor „petroliste".

La o sută de metri în dreapta putea vedea soldaţi mişcîndu-se între mai multe clădiri. Dincolo de Argent-uri se aflau două cisterne cu combustibil, identice cu cele pe care le „distruseseră" cu o zi în urmă. Dacă ar fi putut goli cisternele şi da foc la combustibil, ar fi rezolvat problema. Planul ar fi funcţionat dacă reuşeau să reziste „petroliştilor" pînă la răspîndirea combustibilului. Dacă eşuau şi dacă mai rămîneau chiar şi numai jumătate din transportoare, „petroliştilor" le-ar fi fost uşor să lichideze toate forţele din zonă, aparţinînd Comunicaţiilor.

— Pot să văd documentele dumneavoastră? întrebă sergentul, politicos. Maiorul spera că nu observase surprinderea lui la vederea ATV-urilor.

— Ascultă, căpitanul Clancey mi-a spus să-i aduc repede aici ca să dea o mînă de ajutor. Tidwell încerca să pară cinstit. Nu mai era timp să facem documentele.

— Cum aţi trecut de baraj fără permis? întrebă subofiţerul, bănuitor. Privea uniformele pătate ale mercenarilor. Tidwell realiză că nu prea arătau a proaspeţi recruţi.

— Te referi la asta? Tidwell îi oferi foaia obţinută de la sergentul de la baraj.

Subofiţerul studie permisul, nefiind foarte mulţumit de el.

Vedeţi harta de la secţiunea 104.
Aruncaţi două zaruri.
Dacă suma lor este 9 sau mai mică decît 9 (valoarea de camuflare a patrulei plus 1), citiţi secţiunea 118.
Dacă suma e mai mare, citiţi secţiunea 125.

128

— Xanadu, aici e Kublai. Tidwell ştia că trebuie să vorbească repede sau va fi localizat.

— Aici Xanadu.

— Am nevoie de Lovitura Unu la 235, gamma 47. Urmă o scurtă pauză. Apoi o altă voce răspunse :

— Ați găsit ?

— Da, și Lovitura Unu ar face bine să se grăbească Tidwell nu avea nici un chef de conversație.

— Am înțeles, lovitura a fost declanșată, va sosi în aproximativ douăzeci și două de minute. Denumirea codificată este „Tambu".

Nu le rămînea decît să reziste pînă la sosirea loviturii aeriene și apoi să se retragă. Maiorul avu sentimentul că lucrurile merg destul de bine, pînă cînd auzi un strigăt din direcția clădirilor. Urmă o serie de împușcături cînd mai mulți „petroliști" năvăliră pe poarta de intrare în tabără.

Mercenari „petroliști"
Efectiv : 11
Tehnică de luptă : 3
Forța ofensivă inițială : 33
„Petroliștii" luptă conform tabelei D.
Mercenarii Comunicațiilor luptă în prima rundă după tabela A, și în rundele următoare după tabela B. Ei trebuie să reziste cinci runde.
Dacă după cinci runde complete mai există supraviețuitori printre oamenii lui Tidwell, citiți secțiunea 129.
Dacă nu, citiți secțiunea 29.

129

În mai puțin de jumătate de oră, maiorul auzi zgomotul unui „General Dynamics Avenger" acoperind pocniturile sporadice ale armelor de foc. Zgomotul crescu în intensitate cînd elicopterul coborî la nivelul copacilor. Era momentul să se retragă în junglă și să urmărească spectacolul.

— Haideți să fugim de-aici ! strigă Tidwell pentru eventualele persoane care le interceptau comunicațiile. Cei rămași alergară în junglă. Tidwell se cățără într-un copac din care putea vedea foarte bine atît tabăra „petrolis-

tă", cît și elicopterul. Aparatul de zbor era ca o pată pe cerul senin.

— Lovitura Unu, ați ajuns în raza mea vizuală, îl informă maiorul pe pilot. La semnalul meu întoarceți nouăzeci de grade la stînga... acum !

Cu un uruit asurzitor, elicopterul trecu deasupra lor.

— Tambu, e chiar în fața ta, cinci sute de metri spre est de zona de țintă, îl îndrumă mercenarul.

Trebuiau să se miște repede. Patrulele echipate cu detectoare de semnale radio aveau să-i localizeze, iar restul aveau să se concentreze asupra zgomotului elicopterului.

— Am contactat vizual, confirmă pilotul. Dumnezeule ! Chestia aia e mare. Singurul mod de a o distruge e să lovesc depozitul de muniție sau pe cel de combustibil. Le poți localiza ?

— Da, pot, spuse cu ușurare ofițerul mercenar.

Într-un minut, Tidwell ghidă elicopterul pînă cind aceasta se află la mai puțin de o sută de metri de coloanele de transportoare parcate.

— Cîteva grade la stînga, fu ultima indicație. Terminase chiar la timp. Cineva din tabăra „petrolistă" îi zărise silueta în copac și își dăduse seama cine îndrumă elicopterul. O rază strălucitoare lumină o frunză groasă, la cîțiva centimetri de capul lui Tidwell.

După cîteva clipe, șase rachete țîșniră de sub aripile butucănoase ale elicopterului. Alte șase urmară. Rachetele lăsară o dîră de fum galben, iar apoi, din locurile atinse, de sub plasa de mascare, ieși fum albastru. Plin de speranțe, Tidwell așteptă fumul verde ce reprezenta exploziile secundare.

Fum verde ieși dintr-un Argent. Apoi din alte două de lîngă el. Apoi din cele aflate în apropierea unei cisterne. După un minut, întreaga tabără era învăluită de o ceață verde, emanată de aproape toate vehiculele.

Apoi, de undeva din tabăra „petrolistă" se ridică o dîră galbenă. Elicopterul pendulă brusc cînd pilotul evită SAM-ul. Chiar dacă nu erau echipate cu încărcătură explozivă, rachetele reprezentau totuși un pericol. Mer-

cenarul nu-l putu acuza pe pilot cînd acesta se hotărî să plece. Nu mai putea face mare lucru, o dată ce-și consumase rachetele.

— Frumos lucrat, Tambu, îl felicită Tidwell, în timp ce elicopterul dispărea în cerul albastru. Apoi coborî din copac, pentru a se alătura celorlalți membri veseli ai patrulei.

Citiți secțiunea 132.

130

— Vă rog să coborîți din camion împreună cu oamenii dumneavoastră.

Vocea subofițerului devenise brusc bănuitoare. El se retrase cîțiva pași și ceilalți soldați din apropierea jeep-ului își ridicară M-21-urile.

Aproape nepăsător, Tidwell îl împușcă pe sergent înainte ca acesta să apuce să-și pregătească arma.

Drum barat.
Efectiv : 5
Tehnică de luptă :3
Forța ofensivă inițială : 15
Ambele tabere luptă conform tabelei C.

Dacă patrula Comunicațiilor cîștigă, citiți secțiunea 122.

Dacă este lichidată, citiți secțiunea 29.

131

O dată cu căderea ultimului „petrolist", Tidwell sări în picioare și alergă în direcția lagărului „petrolist". Se trăseseră prea multe focuri pentru ca să-și mai pună problema camuflării. Trebuiau să ajungă la elicopter înainte ca forțele din perimetrul taberei să primească întăriri.

În spatele său îi auzea pe ceilalți zbătîndu-se să alerge prin vegetația densă. Împiedicîndu-se de o liană, se iz-

lui de trunchiul unui copac gros. Coaja aspră îi taie fața și mîinile.

Locotenentul îl ajută să se ridice.

— Al dracu' mod de a duce un război, murmură canadianul.

— O nimica toată, observă Tidwell ironic.

După o clipă, amîndoi erau prea preocupați să-și croiască drum prin junglă pentru a mai spune ceva.

Citiți secțiunea 77.

132

Ultimii supraviețuitori ai patrulei Comunicațiilor se ascundeau printre rădăcinile unui copac dintr-o specie necunoscută de Tidwell. Partea de deasupra lor părea să fie a unui stejar, dar, răspîndite deasupra pămîntului, rădăcinile sale înalte pînă la genunchi formau un adevărat labirint. După distrugerea lagărului, patrula se repezise înapoi în junglă. Mai multe patrule „petroliste" aproape că o încolțiseră.

Epuizat și, practic, fără muniție, maiorul era descurajat. N-ar fi pariat pe șansele de întoarcere înapoi la liniile lor nici o picătură de „Tully". Cel puțin își îndeplinise cu vîrf și îndesat obiectivul. Deși asta nu era în întregime adevărat, aproape că rîse cu voce tare. Nu mai era necesar să încerce să întîrzie planurile „petroliste". Neutralizaseră complet tăișul forței lor de atac. Odată ieșit de la morgă, avea să împartă cu plăcere sticlele cu Clancey. Irlandezul va trebui să se recunoască învins, deși ar fi fost mai mulțumitor pentru Tidwell dacă scăpa și teafăr.

Zgomotele făcute de animale în jungla ce-l înconjura se estompaseră treptat, pînă cînd liniștea deveni apăsătoare. Toți se strînseseră și mai aproape de pămînt, printre rădăcinile copacului fără nume. Apoi se auzi zgomotul unui elicopter ce se mișca încet deasupra acoperișului verde al pădurii.

— Hei, Steve, ești acolo jos ? Vocea lui Clancey răsună în casca mercenarului. Beculețul roșu avertiză că

semnalul este transmis pe o frecvență „petrolistă“. Nimic nu l-ar fi putut face să răspundă. Ar fi putut da „petroliștilor“ ocazia să-i localizeze. Nu puteau ști în ce fel e echipat elicopterul. Era supărat pe Clancey că se folosea așa de prietenia lor.

— Ascultă, maiorule, continuă vocea, cheamă-ți oamenii. S-a terminat.

Mercenarul Comunicațiilor ezită. Sunetul elicopterului se îndepărtă.

— Haide, amice, ai cîștigat, insistă irlandezul. Verifică și tu.

Tidwell era tentat. Ar fi însemnat să se întoarcă cu elicopterul și, apoi, o lungă odihnă. Exact ce-și dorea. Se hotărî din nou să nu-și deschidă radioul. Cînd un inamic îți spune ce vrei să auzi, e momentul să devii bănuitor.

— Bine, nici eu nu m-aș încrede, încercă iarăși Clancey. Nu vreau decît să te scutesc de un drum lung.

Urmă o pauză. Maiorul crezu că niște frunze de la vreo douăzeci de metri de el se mișcă într-un mod ciudat. Îndreptă imediat M-21-ul său într-acolo.

— Uite ce zic eu, propuse Clancey. Pariez o ladă de whisky irlandez contra unui singur pahar la cîrciuma Janei că totul s-a terminat. E o ofertă cinstită, transmisă pe o frecvență care acum e liberă.

Chiar că era un război ciudat. Zîmbind, mercenarul se ridică în picioare. O putea face fără să mai trebuiască să se uite peste umăr.

Își activă microfonul.

— Îmi datorezi deja cele două sticle de la Jane. Ia-mă de-aici și hai să le desfacem.